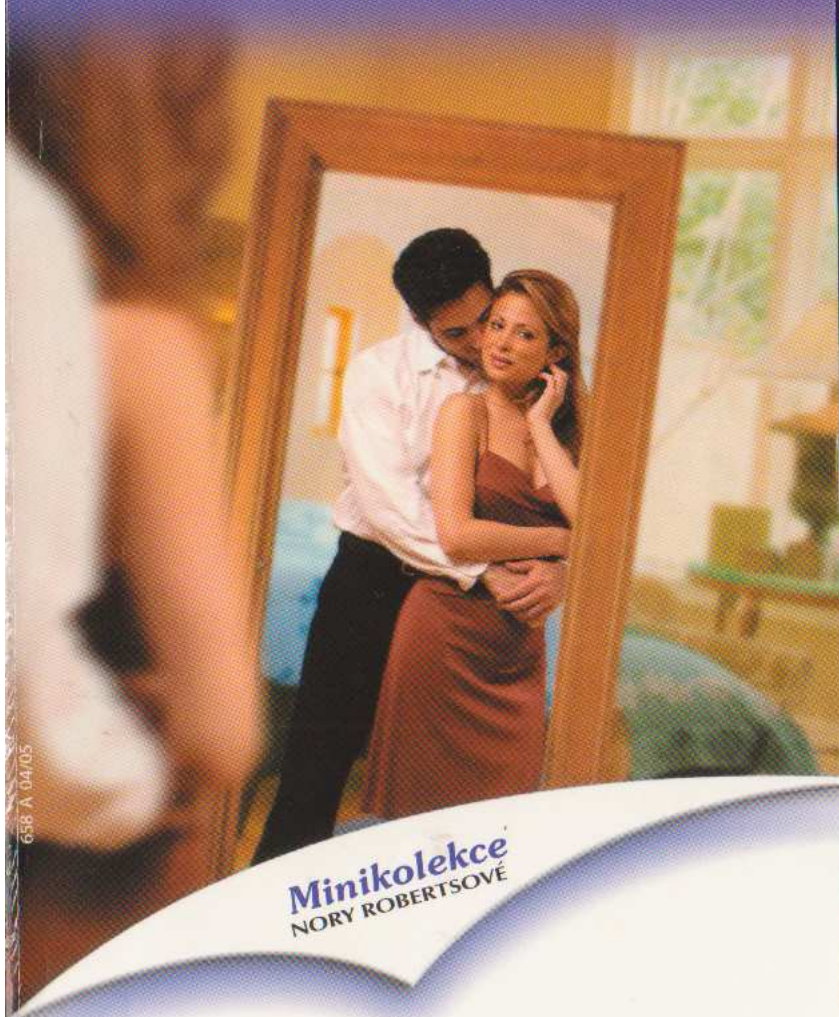

HARLEQUIN® *Romance*™

638 A 04/05

Minikolekce
NORY ROBERTSOVÉ

Nora Robertsová

Tajemná modelka

Název originálu: Sullivan's Woman
První vydání: Silhouette Books, 1984
Překlad: Ivana Mičínová
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

© 1984 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2005 Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa Tento titul vychází v edici Romance ISSN 1212-8457.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Studio Q, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 69 Kč / 87 Sk

ISBN 83-238-9626-7

PRVNÍ KAPITOLA

Cassidy vyčkávala. Paní Sommersonová jí hodila do nastavené náruče třetí ramínko s odmítnutými šaty.

„Tohle taky není ono,“ zabručela si pro sebe postarší korpulentní žena a zamračila se na tmavomodré lněné šaty. Po chvilce váhání je přihodila na hromádku, která rychle narůstala v Cassidyině náručí. Cassidy přešlápla z nohy na nohu a obrnila se trpělivostí.

Po třech měsících práce prodavačky v butiku Best si vyzkoušela dostatečně, kolik vydrží, ale nebylo vždycky snadné se ovládat. Povinně následovala paní Sommersonovou k dalšímu stojanu s ramínky. Po půlhodině postávání na jednom místě a s nákladem šatů přehozených přes ruku byla její trpělivost u konce.

„Myslím, že si zkusím tyhle,“ prohlásila paní Sommersonová konečně a vzala na milost červené hedvábné šaty. Vykročila směrem ke zkušební kabince. Cassidy si oddechla úlevou a začala rovnat šaty zpátky na věšáky. Tiše si pro sebe mumlala nadávky.

Když si uvědomila, že se jí při práci uvolnil neposlušný pramen vlasů, nahmatala ho a zastrčila do kovové sponky, až se jí zapíchla do hlavy. Zabolelo to. Cassidy zlostně zaťala zuby. Julia Wilsonová, majitelka butiku, byla posedlá pořádkem. Ani vlasek nesměl vykukovat z uhlazeného účesu, rozpuštěné vlasy byly tabu. Pořádek, disciplína a nulová fantazie. Přesně takové byly i tmavomodré lněné šaty, které si paní Sommersonová málem odnesla také do kabinky. Cassidy nakrčila pohrdavě nos. Naneštěstí Cassidy byla pravým opakem těchto „ctností“, uměla si poradit i bez pořádku, nesnášela disciplínu, fantazie měla, že by mohla rozdávat, a o upraveném elegantním zevnějšku by ochotně diskutovala. Její povahu nejlépe vystihovaly její vlasy. Bylo těžké určit jejich barvu, stejně tak byla proměnlivá i její povaha.

Základním tónem byla tmavě hnědá, ale místy probleskovaly pramínky mnohem světlejších vlasů jako na obraze od prastarých mistrů. Byly dlouhé a hodně vlnité, proto se vzpíraly všem pokusům spoutat je sponkami a hřebeny. Každé ráno strávila Cassidy před

zrcadlem spoustu času, aby je upevnila do drdolu, ale vlasy si nedaly říct, nenápadně klouzaly zpět a nutily ji, aby účes několikrát za den znovu upravovala. Stejně jako Cassidy byly její vlasy umíněné, i když na druhé straně vypadaly nádherně a působily hebkým dojmem.

Právě její poněkud exotický vzhled zapůsobil na majitelku butiku natolik, že ji přijala. Zkušenostmi se Cassidy rozhodně chlubit nemohla. Julia Wilsonová v ní však chytře rozpoznala jiný potenciál. Cassidy by mohla fungovat jako chodící reklama na její poněkud odvážnější modely. Místo zajímavé figuríny v obchodě měla úchvatnou modelku. Modelku a prodavačku za jedny peníze. Julia byla šikovná obchodnice. Cassidy se svým zjevem hodila ke kolekci, která se pyšnila odvážnějšími barvami a střihy. Její tvář byla rozhodně také velké plus. Nebyla to klasická kráska, ale na první pohled dokázala upoutat. Její rysy byly ostré a hranaté, dokonce by se dalo říct že aristokratické. Měla vysoko klenuté obočí, dlouhé řasy, za nimiž se skrývaly velké oči neobvyklé šedomodré až nafialovělé barvy.

Cassidy nebyla vysloveně štíhlá, ale protože měla poměrně vysokou postavu, její křivky byly v dokonalém souladu s výškou. Julii zaujal i její sametový hlas a vlasy, ale trvala na tom, že je do práce bude nosit vyčesané nahoru. Když je měla rozpuštěné, vypadala příliš smyslně jako tajemná čarodějka vábící do nebezpečných úžin. Julia potřebovala mladou, inteligentní, energickou a atraktivní dívku. Cassidy splňovala všechny požadavky skvěle. Brzo po jejím nástupu však Julia ke své nelibosti zjistila, že Cassidy není tak poslušná a poddajná, jak by tomu odpovídal její věk. Měla nešťastný zvyk dávat se do řeči se zákaznicemi a zapomínat, kde je její místo. Občas se stalo, že pokládala nepatřičné otázky, dávala nevyžádané rady a někdy ji Julia přistihla, že se pro sebe usmívá, jako by se jí v duchu podařilo udělat nějaký soukromý vtip. Ale ze všeho nejčastěji se Cassidy zasnila. Julia začínala mít vážné pochyby o jejích schopnostech a čekala na první příležitost, aby se jí zbavila.

Když Cassidy naskládala všechny odmítnuté šaty na věšák, zaujala místo poblíž zkušební kabinky. Zevnitř bylo slyšet šustot látky a občasné vzdychnutí. Protože neměla nic jiného na práci,

zatoulala se v myšlenkách hodně daleko. Jako vždycky, když se jí naskytla vhodná příležitost. Tentokrát se v duchu vrátila k rukopisu knihy, která ležela rozepsaná na jejím psacím stole. A čekala.

Kam až její paměť sahala, psaní pro ni bylo vždycky jediným snem a cílem. čtyři roky studovala tvůrčí psaní na Univerzitě, aby dokonale zvládla všechny ta je tohoto řemesla. V devatenácti ztratila otce a stal se z ní úplný sirotek. Nezbylo jí, než aby si vydělávala na studia prací. Vyzkoušela nejrozumnější zaměstnání, žádné práci se nebránila. Pro své psaní dokázala obětovat cokoli. Při své vytiženosti mívala jen velmi málo volného času, ale ten si vyhradila pro svůj první román.

Cassidy nebrala psaní jako povolání, ale jako poslání. Celým životem k tomu směřovala. Zbylo jí pak jen velmi málo času na další zájmy. Lidé ji samozřejmě zajímali, ale jen jako materiál, s nímž se dá pracovat, proto jen s několika dokázala navázat hlubší vztah.

Psala o složitých mezilidských vztazích, ale znala je jen z druhé ruky. Jak mohla psát o něčem, co sama nepoznala? Měla úžasný talent vžít se do postavení druhých, skvělou paměť a pozorovací talent. Prozatím její city nacházely své uplatnění téměř výhradně v její práci.

Nyní už měla za sebou víc než rok po studiu na univerzitě, ale nehledala si lepší stálé místo. Dál pracovala, jen aby měla z čeho zaplatit nájem. Její první rukopis mezitím putoval z jednoho nakladatelství do druhého, a druhý román měla rozepsaný.

Paní Sommersonová otevřela dveře kabinky. Cassidy stále ještě v duchu rozebírala dramatické možnosti své zápletky, ale pohotově nasadila úslušný obličej. Paní Sommersonová spokojeně přikývla a mírně se pousmála.

„Tyhle mi docela sedí. Nemyslíte?“ otázala se.

Paní Sommersonová si vybrala ohnivě červené hedvábné šaty. Barva tak trochu soutěžila s její zarudlou kyprou tvář, zato dokonale ladila k hustým černým vlasům. Šaty by jí seděly mnohem víc, kdyby shodila několik kil, ale přesto nebyla situace zoufalá. Cassidy měla po ruce hned několik nápadů.

„Budou se za vámi otáčet, paní Sommersonová,“ prohlásila po chvilce váhání. Když se k tomu opatří vhodné doplňky, nic není

ztracené, uvažovala. Paní Sommersonová měla vznosnou postavu, v červené může vypadat jako královna. Až na to, že nepružné hedvábí se jí na bocích příliš napínalo. Buď to chce nějaký široký opasek, nebo větší velikost, došla k závěru. „Mám pocit, že tyhle šaty máme i o číslo větší,“ zamumlala, jako by uvažovala nahlas.

„Prosím?“

Cassidy byla natolik zamyšlená, že nepostřehla, jak paní Sommersonová zvedla nespokojeně obočí.

„Najdu vám větší velikost,“ opakovala úslužně. „Tyhle šaty jsou vám příliš těsné v bocích. Ty o číslo větší vám budou lépe sedět.“

„Tohle je moje velikost, mladá dámo,“ namítla paní Sommersonová z vysoka a zhluboka se nadechla. Její poprsí se zavlnilo, opsalo neuvěřitelnou křivku a znovu kleslo.

Cassidy se usmála a přikývla. Stále přemýšlela, který doplněk by byl nejvhodnější.

„Určitě by se vám k tomu hodil nějaký silný zlatý řetízek na krk.“ V zamyšlení si přiložila prst na spodní ret. „Chvilíčku počkejte, hned se podívám po správné velikosti.“

„Tohle,“ zahřímala paní Sommersonová a Cassidy rázem zpozorněla, „tohle je moje správná velikost.“ Její oči rozhořčením jen sršely blesky. Cassidy pochopila, že se dopustila omylu, a srdce se jí zachvělo strachy.

A jsem v bryndě, pomyslela si. Jak se z toho dostanu ven? Konflikt se zákazníkem byl v butiku další nepřekonatelné tabu.

Než se jí podařilo vymyslet něco, čím by uchlácholila poraněnou ješitnost paní Sommersonové, přistoupila k nim zezadu Julia.

„Vy si vždycky umíte vybrat to, co vám sluší nejlépe, paní Sommersonová,“ pochválila Julia její šaty. Její hlas zněl hebce a sametově jako předení kočky. S falešným úsměvem se obrátila na zákaznici a pak na svou prodavačku. „Můžu vám nějak poradit?“

„Tahle mladá dáma...“ začala paní Sommersonová rozhořčeně a znovu se nadechla, „trvá na tom, že jsem si vybrala špatnou velikost.“

„To jistě ne, madam,“ vydechla Cassidy zděšeně, ale zmlkla pod výstražným pohledem Julie.

„Slečna St.Johnová jistě neměla na mysli, že jste si vybrala špatnou velikost. Chtěla říct, že šaty mají poněkud nezvyklý střih. A tím pádem velikosti neodpovídají skutečnosti. To se stává. Každý model má své zvláštnosti.“

To mě taky mohlo napadnout, pomyslela si Cassidy vyčítavě.

„Máte pravdu,“ prohlásila paní Sommersonová z vysoka a změřila Cassidy nesouhlasným pohledem. „Proč to ale neřekla? Takhle to vypadá, že potřebuju větší velikost. Vážně, Julie, měla byste svůj personál lépe poučit.“ Bez dalšího pohledu už zamířila do kabinky. Svy červených šatů se prudce vzpíraly její majestátní postavě.

Cassidy vzplály oči hněvem, ale Julia po ní střelila dalším varovným pohledem a umlčela ji.

„Dojdu pro ty šaty sama, paní Sommersonová,“ uklidňovala ji Julia úslužně. „Jsem si jistá, že vám budou dokonale sedět. A vy na mě počkejte v kanceláři, Cassidy,“ dodala tiše a vrhla na ni významný pohled.

Cassidy sledovala Julii s těžkým srdcem. Tenhle tón jí byl důvěrně známý. Vydržela jsem tu tři měsíce, pomyslela si s povzdechem. No co? Už se ani neohlédla a zamířila do úzké chodbičky, která spojovala butik s Juliinou elegantně zařízenou kanceláří.

Místnost měla jen jedno malé okno, byla čtvercová a místa tam nebylo nazbyt. Vévodila jí starožitná čalouněná židle se zlatým rámem. Tady mě Julia přijímala, vzpomněla si. A tady dostanu výpověď.

Když ucítila, že se jí z vlasů uvolnila další sponka, nespokojeně ji opět připevnila na místo. Za pár minut sem Julia vejde, zvedne obočí a posadí se za drahocenný stůl z růžového dřeva. Věnuje mi dlouhý pohled, pak si jemně odkašle a začne.

„Cassidy, jsi úžasně sympatická dívka, ale bohužel mám pocit, že tahle práce se pro tebe nehodí.“

Cassidy si představila, jak by namítla: „Ale paní Wilsonová, paní Sommersonová přece nemůže mít velikost čtyřicet osm.“

„To já samozřejmě vím,“ přerušila by ji Julia s trpělivým úsměvem. „Ale o to vůbec nejde.“ Teď by Julia zvedla svůj dokonale pěstěný prst s růžově nalakovaným nehtem. „Ani by mě nenapadlo

nechat ji odejít s malými šaty, jenže jde o to, abychom jí nechaly její iluze. Nesmíme zaútočit na její ješitnost. Prodavačka musí zvládnout takt a diplomacii. A zvláště v obchodě s takovouhle klientelou.“ Julia by nyní sepnula ruce k sobě a položila by je na stůl. „Já potřebuji, abych se mohla na svůj personál stoprocentně spolehnout. Pokud by to byla první příležitost, tak bych nad tím ještě zamhouřila oči, ale takhle...“ Julia by se nyní odmlčela, aby se nadechla. „Minulý týden jsi řekla slečně Tcasdaleové, že v černých šatech vypadá, jako by šla na pohřeb. Tímhle způsobem naše zboží neprodáme.“

„To ne, paní Wilsonová,“ přitakala by nyní Cassidy s omluvným povzdechem. „Jenže slečna Teasdaleová má tak nevýraznou pleť a barvu vlasů, že v černé opravdu vypadá –“

„Ale mohla jste jí to naznačit s větším taktem,“ zvedla by Julia výstražně prst. „Třeba poznamenat, že modrá by se hodila k jejím očím, nebo že světle růžová by rozzářila její pleť. Klientelu si musíme hýčkat a rozmazlovat, lichotit, jen tak se obchody hýbou. Každá žena, která odchází z našeho butiku by měla mít pocit, že si odnáší poklad.“

„Samozřejmě, tomu rozumím, slečno Wilsonová, ale je mi hrozně, když si pomyslím, že bych měla někomu vnutit to, co mu vyloženě nesluší, proto jsem –“

„Já vím, že máte dobré srdce, Cassidy.“ Julia by se na ni mateřsky pousmála, aby vzápětí pronesla vražedná slova. „Ale nemáte v sobě obchodního ducha... nebo přesněji, nemáte ho tolik, kolik já pro svůj obchod vyžaduji. Samozřejmě vám zaplatím celou týdenní mzdu a dám vám dobré reference. Do práce chodíte včas a je na vás spolehnoutí. Možná byste se uchytila jako prodavačka v nějakém obchodním domě.“

Cassidy nakrčila nos při představě, že by prodávala třeba hrnce a kastroly. Její scénář se nevyvíjel právě růžově. Když uslyšela, že se otvírají dveře, rychle si nasadila zkroušený výraz, aby Julii přesvědčila, že své chyby upřímně lituje.

Julia za sebou zavřela jemně dveře a beze slova se usadila za stůl z růžového dřeva. Změřila si

Cassidy zamyšleným pohledem a pak si jemně odkašlala.

„Cassidy, vy jste sice velmi sympatická dívka, ale bohužel mám pocit, že se pro tuhle práci...“

Cassidy zvedla s povzdechem ramena a opět je nechala odevzdaně klesnout.

O půl hodiny později stála na chodníku bez práce. Zamířila, kam ji nohy nesly, a bez ducha se toulala po Fisherman's Wharf. Byla to jedna ze starých sanfranciských čtvrtí, která vynikala svou omšelostí, kterou se majitelé snažili zakrýt křiklavými výlohami a reklamou. Vypadalo to, jako by se tam právě konala pout' nebo nějaký karneval. Cassidy milovala tuhle atmosféru plnou barev a vůní. San Francisco představovalo pro ni dokonalé město, ale Fisherman's Wharf bylo něco jako konec duhy. Něco mezi snem a skutečností, současností a dávnou minulostí, od každého něco.

Cassidy procházela tržištěm a duchem nepřítomná nakukovala do stánků s lacinou bižuterií, probírala se v hromadě hedvábných šátků a zhluboka vdechovala atmosféru kolem sebe. Toulala se bez cíle celé odpoledne, až se přiblížil soumrak. Ve vzduchu převážil pach pečených ryb. K tomu se přidala vůně cibule, koření, lidské pachy.

Cassidy poslouchala, jak prodavači vychvalují své zboží a lákají kolemjdoucí ke koupi. Muž právě zvedl kraba a ponořil ho do vroucí vody v přenosném hrnci stojícím na nožkách hned na chodníku. Přístaviště lemovaly hospůdky a restaurace, mezi nimi se tísnily obchody přecpané zbožím. Domy působily omšele, omítka tu a tam opadávala a střechy se prohýbaly pod tíhou času. Stará přístavní čtvrť se za svou starobylost nestyděla. Její romantický půvab nehyzdila žádná novostavba.

Cassidy si koupila čerstvě upečený preclík a razila si cestu davem mezi stánky se zavěšenými girlandami cibule, turínu, čerstvými abalony a živými kraby. Slunce kleslo opět o něco níž a při zemi se začaly válet cáry mlhy. Cassidy se zimomřivě zachumlala do švestkově modré prošíváné bundy, protože ze zálivu začal zafukovat chladnější vítr.

Když nic jiného, alespoň jsem si stačila pořídit pár solidních kousků oblečení za velmi rozumnou cenu, utěšovala se. Zakousla se do obřího preclíku a zamračila se.

Kdyby paní Sommersonová neměla tak tučné boky, ještě bych tu práci měla. Koneckonců jsem pro ni chtěla jen to nejlepší. Že jsem ale nedržela jazyk za zuby, vyčítala si. Podrážděně si vytáhla z vlasů všechny sponky a hodila je do nejbližší popelnice. S úlevou pohodila hlavou, aby se prameny uvolnily.

Cassidy sraštěla rozčileně čelo a ulomila si opět další kousek preclíku. Tohle místo jsem potřebovala, i když jsem ho nenáviděla, pomyslela si.

Zamířila k molu, které svíralo vody zálivu. Procházela se mezi doky se zakotvenými loděmi. V duchu začala počítat všechny své finance. Nájem budu platit až příští týden, ale teď bych nutně potřebovala balík papírů do psacího stroje, uvažovala. Pokud se ve svých výpočtech nespletla, obojí by mohla pořídit, pokud se v příštích dnech uskromní a spokojí s jednoduchou stravou.

Nebudu první spisovatel v San Franciscu, který si musí utáhnout opasek, pomyslela si. Několik týdnů bez vyvážené stravy jistě na zdraví nenapáchá veliké škody. Beztak tyhle zásady nikdo pečlivě nedodržuje. S povzdechem si strčila do úst poslední kousek preclíku. Tohle je možná nadlouho moje poslední jídlo. Zadumaně zamířila k zábradlí.

Opřela se a zadívala na záliv. Začalo na ni doléhat zoufalství. Co dál? Z čeho budu žít? Kde najdu novou práci?

Ze zálivu se na pevninu valila mlha jako šedá hrozivá nestvůra. Rychle se blížila a polykala všechno, co se jí připletlo do cesty. Toho večera byla jen řídká, nebyla to hustá masa, která často dusila celý záliv a město. Na západě bylo ještě vidět slunce, rudě zapadající do moře, ozařující hladinu vody posledními paprsky. Cassidy čekala, až uhasne i poslední záblesk.

Nálada se jí kupodivu zlepšila. Neměla v povaze podléhat depresím, vždycky byla plná naděje a optimismu a spoléhala na to, že se na ni usměje štěstí. Věřila v osud. A jejím osudem bylo psaní. Už se jí podařilo prodat několik článků a povídek do časopisů, což ji utvrzovalo v přesvědčení, že je na dobré cestě. Čtyři roky na univerzitě se její život točil výhradně kolem psaní. Nejruznější příležitostné práce jí pomáhaly vydělávat si na živobytí, ale nic pro ni neznamenal. Známosti navazovala, jen když jí to dovolil její

nabítý program, ale zatím se nenašel nikdo, kdo by ji nutil přemýšlet o nějaké změně. Cassidy měla vytyčený cíl a zatím ji od něho nic neodvrátilo.

Ztráta současného zaměstnání znamenala jen dočasné potíže. Přestože se na město začala snášet noc, Cassidy cítila, že se její nálada odlepila ode dna. Byla mladá a nedala se ničím zlomit.

Však ono se něco najde, pomyslela si, zatímco se opírala o zábradlí a hleděla do dálky. Vlny tiše šplouchaly o molo a pohupovaly rybářskou lodí zakotvenou opodál. Cassidy nepotřebovala vydělávat hodně peněz, tím pádem se spokojila s jakýmkoli zaměstnáním. Dělat prodavačku v obchodním domě nemusí být taková hrůza, usoudila. Klidně i v domácích potřebách. Až budu někomu prodávat topinkovač, snad se nedotknu ničím ješitnosti.

Cassidy se uklidnila a zahнала starosti z hlavy pryč. Mlha se jí začínala točit kolem kotníků.

Zvedl se vítr a přivál pronikavý chlad. Cassidy pohodila vlasy, aby zchladil její hlavu a zbavil ji bolesti a otupělosti. Mlha ztlumila všechny zvuky a hlasy a volání z rybářských bárek náhle znělo velmi vzdáleně. Nad hlavou se jí ozval křik racka a Cassidy zvedla zvědavě hlavu. Sledovala jeho dráhu a mezitím se z cárů mlhy vynořil měsíc. Cassidy se usmála a zasnila. V duchu už tvořila další scénu svého nového románu. Tahle by se jí dokonale hodila.

Náhle však ucítila, jak její ramena sevřely čísi ruce, a polekaně se nadechla. Než stačila vykřiknout, silné paže ji přiměly, aby se obrátila. Před sebou spatřila tvář úplně cizího člověka.

Byl vysoký, mnohem vyšší než Cassidy, měl černé vlnité vlasy, které rámovaly výrazný úzký obličej. Cassidy se snažila takovou tvář někam zařadit. Profesionální zájem zatím převážil nad ostražitostí. Byla to tvář velmi zajímavá a hezká, ale nakonec se Cassidy přiklonila k názoru, že má nebezpečný výraz. Snad to bylo mlhou a noční oblohou, že se jí v hlavě vyrojily romantické představy spojené s piráty. Ten obličej nepatřil do dnešní civilizované doby, hodil by se víc na neprozkoumané pobřeží odvážnému cestovateli nebo nemilosrdnému pirátovi. Oči byly temně modré a hluboké, skryté pod hustým klenutým obočím, čelo mu schovaly husté černé kadeře.

Nos měl rovný a pevný, rty plné a ostře ohraničené, na bradě nepatrný důlek. Rozhodně to nebyla tvář změkčilého muže. Muž měl štíhlou postavu a široká ramena, na sobě džíny a černý rolák. Když ji přešlo první leknutí, Cassidy se vzpamatovala, přitiskla k tělu kabelku a nahrbila se.

„Mám u sebe jen deset dolarů,“ prohlásila odhodlaně a zvedla nebojácně bradu. „Potřebuju je stejně zoufale jako vy.“

„Bud'te zticha!“ přikázal jí muž úsečně a přimhouřil oči. Zadíval se jí do tváře tak pátravě a pronikavě, až jí přejelo po zádech mrazení. Náhle uchopil její bradu mezi prsty a začal jí pozvolna otáčet. Cassidy cítila, jak ji opouští odvaha. Jeho oči ji hypnotizovaly. Cítila jeho upřený zkoumavý pohled. Muž se tvářil soustředěně, jako by o něčem důkladně přemýšlel. Cassidy se mu snažila vykroutit.

„Nehýbejte se,“ vyštěkl opět úsečně. Zesílil stisk a znemožnil jí pohyb.

Cassidy zděšeně polkla. „Poslechněte,“ vyhrkla a snažila se mluvit klidně, „já dělám karate a mám černý pásek, zlomím vám obě ruce, jestli mě okamžitě nepustíte.“ Její pohled mezitím těkal po nábřeží. Nenápadně se ohlédla. Mlha však zahalila okolí do šedého hávu a světla restaurací zářila jen tlumeně. Nikde ani stopy po lidské bytosti. Na nábřeží stála jen ona a cizí muž. „Holou rukou přerazím prkno,“ dodala výhrůžně. Muž ale nedal najevo, že by její výstrahu vzal na vědomí. „A taky umím pořádně ječet,“ pokračovala zoufale. „Radím vám, abyste mě nechal na pokoji.“

„Dokonalé,“ zašeptal náhle muž a přejel jí dlaní po tváři. Cassidy zabušilo srdce až v krku. „Absolutně dokonalé. To je ono, vy se mi budete hodit.“ Najednou se přestal tvářit soustředěně a usmál se. Ta změna přišla tak náhle, že Cassidy otevřela údivem ústa. „Proč byste to dělala?“

„Co bych měla dělat?“ vyhrkla Cassidy zmatená jeho proměnou.

„Přerazím prkno holou rukou...“ připomněl jí muž.

„Cože?“ Cassidy zapomněla na své pošetilé výstrahy a nechápavě se na něho zamračila. „To nic, to jen, abych nevyšla ze cviku. Člověk se musí pekelně soustředit a pak –“ Cassidy si uvědomila, jak

absurdní rozhovor vede s úplně neznámým člověkem na opuštěném nábřeží. Ten muž je určitě maniak a jeho úmysly jsou bůhvíjaké.

„Radím vám, abyste mě nechal na pokoji, nebo mě donutíte udělat něco drastického.“

„Někoho přesně takového jako vy už dlouho hledám,“ řekl jí muž, jako by ji vůbec neposlouchal. A k odchodu se také neměl. Cassidy si všimla, že se v jeho řeči objevil přízvuk, ale neměla čas přemýšlet, odkud jí je povědomý.

„Je mi líto, ale nemám zájem,“ řekla povýšeně. „Jsem vdaná a můj muž je fotbalista. Hraje v obraně. Váží přes sto kilo a hrozně žárlí. Šel si koupit cigarety a co nevidět se vrátí. Radši mě pusťte a těch deset dolarů vám klidně dám, když jinak nedáte.“

„Co to proboha blábolíte pořád o deseti dolarech?“ Muž zvedl nechápavě obočí. S mlhou za zády působil hrozivě. Náhle se nadechl, jako by pochopil. „Aha! Vy si myslíte, že vás chci okrást?“ Nespokojeně svraštil čelo, jako by se urazil. „Moje milá, nemám zájem ani o vaších deset dolarů, ani o vaši počestnost. Chci vás pouze namalovat, ne znásilnit.“

„Namalovat?“ Cassidy jeho odpověď dokonale zaskočila. „Vy jste malíř? Nevypadáte zrovna jako malíř,“ prohlásila nedůvěřivě. Pirátský vzhled jí s něžnou duší malíře příliš neladil. „A jaký jste malíř?“

„Samozřejmě geniální,“ odpověděl pohotově a zvedl její tvář o kousek výš. Teď na ni dopadlo světlo měsíce. „Jsem velmi slavný, nadaný a temperamentní.“ Muž se usmál a Cassidy musela uznat, že jeho úsměv je velmi podmanivý. Konečně poznala i přízvuk. Byl nepochybně irský. Cassidy se nenechala ani jedním, ani druhým obměkčit.

„To mi ovšem vyrazilo dech,“ poznamenala ironicky. Začínala se klonit k názoru, že muž je blázen, i když velmi pohledný blázen. Zatím nedokázala rozeznat, jestli je to blázen neškodný, nebo nebezpečný. Prozatím ji však strach opustil.

„S tím jsem počítal,“ prohlásil muž nonšalantně a otočil její tvář, aby se na ni mohl podívat z profilu. Konečně však pustil její bradu. Cassidy cítila ještě chvíli dotek jeho prstů. „Kousek za městem mám hausbót. Odvezu vás tam a udělám si ještě dneska vaši skicu.“

Cassidy si ho změřila pobaveným pohledem. „Nejdete na to moc zhurta? Neměl byste mě nejdřív pozvat, abyste mi ukázal svoje obrázky?“ Cassidy začala muže považovat za dotěrného otravu.

Muž si netrpělivě povzdechl a krátce se zamračil. „Nevím, proč vy ženské myslíte stále na jedno? Mimochodem... jak se vlastně jmenujete?“

„Cassidy StJohnová,“ odpověděla automaticky.

„Ale!“ Muž zvedl pobaveně obočí. „Napůl Angličanka, napůl Irka. Tak to nebude jednoduché.“ Zastrčil ruce do kapes a zamyslel se. Jeho oči si stále velmi pozorně měřily její obličej. „Cassidy, opravdu nemám zájem vás připravit ani o vašich deset dolarů, ani poškodit vaši pověst. Zajímá mě jen vaše tvář. Na hausbótu mám svůj skicár a všechno potřebné.“

„Nešla bych s vámi na hausbót, ani kdybyste byl samotný Michelangelo.“ Cassidy přestala křečovitě svírat kabelku a odhrnula si vlasy z ramen. Když uviděla, jak zklamaně se zatvářil, slitovala se nad ním a usmála se.

„Tak dobře,“ řekl poněkud netrpělivě. „Můžeme si dát kávu v nějaké dobře osvětlené kavárně plné lidí. Bude vám to vyhovovat? A jestli se vám bude zdát, že si na vás dovoluju, můžete klidně přerazit stůl holou rukou a přivolat pomoc.“

Cassidy se rozesmála. „S takovým návrhem už bych mohla souhlasit.“ Než se nadála, muž ji uchopil za ruku a táhl k řetězu restaurací na nábřeží. Jeho stisk byl pevný a nepřipouštěl odpor. Jako by byl zvyklý, že ho všichni poslechnou na první slovo. Vždycky musí být po jeho. Byl rázný a plný energie. Nezdržoval se okolky, ani nezávaznou konverzací. Jeho chůze byla rychlá, ale plynulá.

Zatáhl ji do malé, poněkud omšelé kavárny a posadil ji do prvního volného boxu. Znovu na ni upřel soustředěný pohled a Cassidy ho opětovala. Jeho oči byly v tlumeném světle ještě sytější a hlubší, opálená tvář kontrastovala s havraními vlasy. Cassidy by ráda zjistila, co se skrývá za jeho vysokým čelem. Ticho přerušil příchod servírky.

„Co si dáte?“

„Eh... kávu,“ prohlásila Cassidy, když se její společník neměl k řeči a stáleji upřeně sledoval. „Dvakrát kávu,“ upřesnila. Ozval se hlasitý klapot podpatků a servírka byla pryč.

Cassidy se rozhodla přerušit mlčení. „Proč si mě tak prohlížíte?“ Neměla ráda, když ji někdo dlouze a upřeně sledoval. „To se přece nedělá,“ poznamenala. „Není to příjemné.“

„Potřebuju si vás dobře prohlédnout,“ odbyl muž ledabyle její námitku. „Na nábreží byla mlha a tady je zase mizerné světlo. Nemračte se,“ přikázal jí. „Dělám se vám tady vráska.“ Muž k ní vztáhl ruku a dotkl se místa uprostřed obočí. „Máte pozoruhodné rysy. Vlastně se zdá, že se vaše oči nehodí ke zbytku obličeje. Mají neuvěřitelný odstín – šedomodrý nebo téměř fialový?“

Cassidy se zarazila. Ještě nikdo nepopsal její půvaby tak zvláště. Servírka jim přinesla kávu. Muž jí vytáhl z kapsy tužku a vrhl na ni svůj oslnující úsměv. „Dovolíte? Na chvilku si ji vypůjčím.“ Nečekal na její svolení a obrátil se na Cassidy. „Potřebuju, abyste chvilku seděla bez hnutí. Nebude to bolet,“ dodal a ušklíbl se.

Cassidy poslechla spíš ze zvědavosti. Ještě nikdo ji nechtěl namalovat. Čekala, jaký bude asi výsledek. Muž vzal papírové prostírání, obrátil ho naruby a začal kreslit. Ruka se mu míhala po papíře. Jeho tahy byly rychlé a jisté. „Chodíte někam do práce, nebo vás živí váš fiktivní manžel?“ zeptal se jen tak mimochodem.

„Jak víte, že je fiktivní?“ zeptala se Cassidy a upřela na něho oči.

„Asi stejně jako vím, že byste měla vážné potíže přerazit prkno holou rukou,“ odpověděl pohotově a pokračoval v kreslení. „Máte nějakou práci?“

„Dneska odpoledne jsem dostala výpověď,“ zamumlala Cassidy a sklopila oči.

„To se hodí. Nemračte se pořád. Trpělivost nemám v povaze. Budu vám platit obvyklý honorář, který se platí za sezení.“ Cassidy zvedla obočí a muž k ní obrátil oči. „Byla by to práce asi tak na dva měsíce, pokud všechno půjde dobře. Netvařte se tak zděšeně, Cassidy, moje úmysly jsou čistě umělecké. To jenom vaše barvitá fantazie si představuje, že vás –“

„Nevím, proč bych měla mít barvitou fantazii,“ odsekla Cassidy rozhořčeně, a/jí zrudly tváře. Nervózně si poposedla. „To není normální, aby se na vás někdo v mlze vrhl a –“

„Já že jsem se na vás vrhl?“ Muž jí skočil bez omluvy do řeči a nechápavě zavrtěl hlavou. „Rozhodně odmítám připustit, že bych na vás spáchal nějaké násilí.“

„Z mé perspektivy to rozhodně násilí bylo,“ trvala na svém Cassidy. Vzala do ruky šálek a pomalu upíjela horkou tekutinu. Její oči zamířily k papíru. Odložila šálek a překvapeně zvolala: „To je úžasné!“

Muži stačilo několik tahů tužkou, aby zachytil věrně její podobu. Nejen záplavu jejích vlasů, ale i typický výraz její tváře. „To je opravdu úžasné!“ opakovala s nadšením a obdivem. „Myslela jsem, že se jen tak vychloubáte, ale vy jste skutečně malíř. A máte talent.“

„Já vždycky mluvím pravdu,“ poznamenal muž s ironií a sklonil se opět k práci.

Když Cassidy zjistila, že muž není obyčejný pouliční mazal, probudil se v ní opravdový zájem. Začala horečnatě přemýšlet. Dva měsíce by měla stálou práci. To byl dar seslaný z nebe. Mělo by to stačit k tomu, aby udělala velký kus práce na svém novém románu a mezitím se jí možná stačí ozvat i nakladatelství, kam poslala svůj rukopis.

Dva měsíce nebude muset prodávat topinkovače. Celé večery bude mít jen pro své psaní. Možná i odpoledne. Výhody znásobily její ochotu souhlasit. Jedině osud jí dnes poslal do cesty paní Sommersonovou, aby ji zbavil nudné práce.

„Opravdu byste chtěl, abych vám seděla modelem?“

„Opravdu. Vaše tvář je přesně to, co už dlouho hledám.“ Muž se tvářil, jako by věc považoval za vyřízenou. Během několika minut byla skica hotová. Jeho káva vystydlá a zůstala nedotčená. „Potřebuju, abyste přišla už zítra ráno. V devět by to mělo stačit.“

„Dobře, ale –“

„Vlasy si nechte rozpuštěné, a ne aby vás napadlo naplácat si na tvář spoustu make-upu. Oči si můžete trochu nalíčit a možná přidat trochu lesku na rty, jinak ale nic.“

„Neřekla jsem, že –“

„Ještě potřebujete adresu,“ pokračoval, aniž by si všiml její snahy cokoli namítnout. „Vyznáte se dobře v tomhle městě?“

„Narodila jsem se tady,“ prohlásila Cassidy poněkud dotčeně. „Ale stejně –“

„Tím pádem najdete můj ateliér docela snadno.“ Muž načmáral na kus papíru adresu. Podal jí ho a zničehonic se na ni dlouze zahleděl. Cassidy jeho pohled opětovala. Kolem nich šuměl hovor a zněl cinkot nádobí. Cassidy se zmocnil neznámý a nepochopitelný pocit. Muž v ní probouzel zvláštní rozechvění. Náhle se však zvedl a bylo po všem. Kouzlo zmizelo.

„Tak tedy v devět ráno,“ prohlásil bryskně. Na odchodu se zarazil, jako by si na něco vzpomněl. Vytáhl z kapsy peněženku a hodil na stůl bankovku. Nato bez dalšího slova odešel.

Cassidy natáhla ruku a vzala do ruky papírové prostírání s její skicou. Na rubu byla jeho adresa. Cassidy se zadívala na svůj obličej, jako by to byla tvář cizí ženy. Opravdu mají moje oči tenhle výraz, divila se. Vztáhla ruku a přejela svou tvář prsty. Přesně takovým dotekem jí pohladil tvář i on.

Cassidy se zachvěla. Náhle však pohodila hlavou a opatrně stočila papír do roličky. Neuškodí, když se zítra zajdu podívat do toho ateliéru, usoudila. Rozhlédnu se, zjistím co a jak a klidně můžu zase odejít, když se mi to nebude líbit. Opět se cítila plná sebevědomí.

Náhle si připomněla jeho sebejisté chování. Zamračila se. Žádný strach, opakovala si, když budu mít nějaké pochyby o jeho úmyslech, stačí říct ne a odejít, ujišťovala se. Nato vstala a zamířila po dlouhém dni konečně domů.

DRUHÁ KAPITOLA

Ráno bylo opět jasné a slibovalo, že bude přes den příjemné teplo. Cassidy nevěděla, co si má na sebe obléknout, nebo co se od modelky očekává. Nakonec zvolila pohodlné džíny a bílé tričko s lehkým vlněným svetříkem pro ranní chlad. Jak si malíř přál, nechala si vlasy rozpuštěné, stejně tak se nalíčila jen velmi opatrně, aby make-up působil přirozeným téměř neviditelným dojmem. Nyní zbývalo jediné, rozhodnout se, jestli bude stát malíři modelem, nebo ne. Ale zvědavost jí nedovolila, aby na domluvenou schůzku nepřišla.

Adresu si pečlivě opsala do svého diáře, přehodila si kabelku přes rameno a naskočila do tramvaje, která ji odvezla do centra. Adresa ji překvapila, nečekala, že malíř bude mít ateliér v tak exkluzivní čtvrti. Většina umělců se totiž soustřeďovala poblíž jejího bydliště v North Beach. Tam vládla bohémská nálada a uvolněnost. Tradičně si tu hledali své místo muzikanti i spisovatelé, tím si tato oblast ponechávala po léta svou tradiční karnevalovou atmosféru.

Cassidy napadlo, že malíř má zřejmě bohatého mecenáše, který mu opatřil ateliér v luxusní čtvrti. Zatímco ji tramvaj unášela blíž k centru, Cassidy se snažila utřídit dojmy z předchozího večera. Došla k závěru, že muž vůbec nepůsobí jako umělec. Právě naopak. Vypadal velmi mužně a sebejistě. Dokázala by si ho představit jako obchodníka na burze, tvrdého, nemilosrdného a dravého. Jen jeho ruce svědčily o tom, že je to umělec tělem i duší. Byly to ty nejkrásnější ruce, jako kdy viděla. Štíhlé dlouhé prsty se zřetelně vykreslenými kostmi, teplé na dotek – jak si nyní pohotově vybavila. A silné, vyzařující energii. Něžné a citlivé.

Cassidy se pokusila vybavit i jeho tvář – vtom se zarazila. Nyní si uvědomila, že je jí ta tvář opravdu nějak povědomá. Už jsem ho někdy musela vidět, pomyslela si a nechápavě zavrtěla hlavou. Bylo to dost nepravděpodobné. Mrzelo ji, že si nemůže vzpomenout. Byl to tak výrazný obličej, že bylo snadné si ho zapamatovat. Kdybych byla malířkou já, určitě by mě upoutal natolik, že bych ho chtěla namalovat, pomyslela si. V jeho tváři se skrývalo spousta tajemství, jeho oči měly mnoho odstínů.

Tramvaj zacinkala a vytrhla Cassidy z úvah. To jsem ale hloupá, pomyslela si a nastavila tvář rannímu větříku. Ještě ani nevím, jak se

jmenuje, a už mi nedá spát jeho obličej. To on je přece posedlý mou tváří, on bude malovat mě, ne já jeho, zasmála se v duchu. Vyskočila z tramvaje a přešla na chodník. Rozhlédla se, aby se zorientovala. Domy byly skutečně velkolepé rezidence, přesně jak se domnívala.

Cassidy milovala San Francisco pro jeho pestrost plnou protikladů. Staré původní čtvrti a naproti nim moderní mrakodrapy. Kosmopolitní charakter, co čtvrt, to jiné etnikum. Byly části, které považovala za romantické, a přesto se v nich dalo pohodlně a prakticky žít.

Už se oteplilo, Cassidy kráčela s chutí po chodníku a hledala správné číslo. V duchu se opět vrátila k rozepsané scéně, na které neměla včera čas pracovat. Náhle se zarazila. Před sebou měla číslo, které stálo v diáři. Zamračeně zvedla hlavu.

Galerie. Pro jistotu otevřela diář, aby se přesvědčila, že se nespletla. Pak se podívala na číslo na domě a svažila čelo. Bylo to sotva pár měsíců, co se tudy procházela. Dobře si pamatovala, jaký rozruch vyvolalo její otevření, což bylo jistě už před pár lety. Od té doby se tu střídala jedna prominentní výstava za druhou. Málokdo si nechal ujít novou expozici. Ten, kdo vystavoval v Galerii, se mohl považovat za úspěšného malíře. Scházely se tu desítky odborníků a sběratelů, světové galerie sem vysílaly své kurátory, aby nakupovali nejmodernější umění. Nechat se vidět v Galerii patřilo k dobrému tónu.

Budova zapadala do celkového stylu města, byla moderní a netradiční, i když navenek velmi jednoduchá a elegantní. Uvnitř se však skrývaly poklady v hodnotě mnoha miliónů dolarů. Cassidy si také vzpomněla, že jedním z největších magnetů Galerie byl její majitel, Colin Sullivan. Konečně její paměť něco nastartovalo a ona si vybavila útržky informací, které se o něm dočetla v kulturní rubrice.

Byl to irský přistěhovalec, který žil ve Spojených státech už asi patnáct let. Svou závratnou kariéru odstartoval, když mu bylo dvacet. Jeho nejoblíbenějším stylem byl olej, jeho obrazy nesly typický rukopis. Sullivan měl cit pro nejružnější odstíny barev, pro hru světla a stínu a řemeslnou dokonalost. Jeho pověst provázely divoké historky. Jeho povaha nesla typické znaky uměleckého génia,

temperament, vášeň, netrpělivost. Mohlo mu být něco málo přes třicet a podle všeho byl zatím svobodný, přestože noviny si vřdycky daly práci, aby ho zachytily v romantickém objeti s krásnou ženou. Mezi nimi byla dokonce jedna princezna a několik hollywoodských hvězd, snad i nějaká primabalerína. Své obrazy prodával za astronomické částky a zřídka maloval na zakázku.

Cassidy zavrtěla užasle hlavou. Sullivan mě chce malovat. Ten, který odmítl portrétovat tolik slavných osobností. A teď tolik stojí o to, aby namaloval obyčejnou Cassidy St.Johnovou, neúspěšnou prodavačku a neznámou spisovatelku, jejíž největším úspěchem byla prozatím jediná krátká povídka, kterou otiskli v jednom časopise pro ženy. A právě tohoto muže si večer spletla se zlodějíčkem, který ji měl připravit o posledních pár dolarů.

Cassidy zrudla rozčilením. V kavárně dokonce zcela nevinně prohlásila, že umí malovat. Taková do nebe volající drzost. Dokonale jsem se ztrapnila, pomyslela si.

Proč se neobtěžoval se mi představit, zlobila se na něj v duchu. Nemusel mě přepadnout v mlze a tvářit se, jako by spadl na zem z jiného světa. Schválně se choval arogantně a povýšeně. Možná se ho dotklo, že jsem ho nepoznala. Ach, ti umělci a ta jejich ješitnost.

Cassidy si umínila, že na sobě nedá znát, že ji jeho jméno ohromilo. Koneckonců jsem se mu nevnucovala, to on mě požádal, aby mě směl malovat. Pro mě to byla jen příležitost jak si vydělat pár dolarů, nic víc.

Cassidy sevřela pevněji ramínko kabelky a zalitovala, že si na sebe nevzala něco elegantnějšího nebo odvážnějšího. Vzala za kliku Galerie, ale bylo zamčeno.

Znovu s ní zacloumala, ale dveře se ani nehnuly. Pak ji napadlo, že devět hodin je příliš brzo, aby bylo otevřeno. Možná je tu nějaký boční vchod, napadlo ji a začala obcházet budovu. Sullivan se zmínil o ateliéru, určitě k němu vedou zvláštní dveře.

Když zašla za roh, objevily se další dveře, ale i ty byly zamčené. Cassidy to nehodlala prozatím vzdát a šla dál. Za dalším rohem se objevilo dřevěné schodiště vedoucí do prvního patra.

Cassidy zaklonila hlavu a musela silně přimhouřit oči, protože ji oslepily sluneční paprsky. Po chvíli si její oči přivykly a ona

rozeznala řadu oken táhnoucích se po celé délce prvního patra. Sklo odráželo světlo a dovnitř nebylo vidět. S nadějí zamířila ke schodišti a začala stoupat nahoru. Schody byly prudké a otevřené. Na konci ji čekaly opět další dveře, ale i ty byly zavřené. Cassidy se pokusila zaklepat. Nejprve opatrně a po chvíli hlasitě. Ohlédla se přes rameno a hlava se jí zatočila, když si uvědomila, jaká je pod ní hloubka. Dveře se rázem otevřely, až se trochu polekala.

„Jdete pozdě,“ řekl muž a zamračil se na ni. Vzal ji za ruku a netrpělivě ji vtáhl dovnitř. Cassidy vzápětí ucítila vůni barev a terpentýnu.

Sullivan vypadal za denního světla stejně nebezpečně jako v šedé mlze. A opět zcela bez okolků ji uchopil za bradu a začal otáčet její tvář proti světlu.

„Pane Sullivane...“ začala Cassidy pohoršeně.

„Pš!“ Naklonil její tvář nalevo, pak poněkud vzhůru a jeho oči zkoumaly její tvář centimetr po centimetru. „Ano, ve světle to vypadá ještě líp než včera,“ poznamenal a v jeho hlase byla znát zřetelně spokojenost. „Pojďte kousek blíž k oknu. Ano, tady zůstaňte. Chtěl bych si udělat pro začátek několik skic.“

„Pane Sullivane,“ ohradila se Cassidy rozhořčeně. Muž ji táhl za sebou mezi stojany s připravenými plátny. Místnost byla vysoká a vzdušná, všude však vládl zmatek a nepořádek. „Byla bych ráda, kdybyste mi řekl něco víc o tom, co ode mě chcete, abych se mohla rozhodnout.“

„Tady se posadíte,“ řekl konečně a zatlačil ji do ramen, aby se posadila na stoličku. „A nehrbte se!“ přikázal jí a otočil se k ní zády.

„Pane Sullivane? Můžete mě prosím chvíli poslouchat?“ požádala ho Cassidy zvysoka.

„Hned to bude,“ odpověděl pohotově a začal si připravovat papír na podložku. Vzal do ruky tužku a zvedl obočí. „Teď ale buďte chvíli zticha.“

Cassidy se ocitla v rozpacích. Setkání probíhalo úplně jinak, než si představovala. Jeho jméno však na ni udělalo dojem a bylo jistou zárukou, že se nemusí obávat o své bezpečí. Koneckonců i peníze by neměly být problém, usoudila a zůstala poslušně sedět. Nechám ho,

aby si udělal své skicy, a pak se můžeme domluvit, co dál. Třeba zjistí, že se mnou není spokojený, a nebude o čem diskutovat.

Cassidy začala opatrně těkat očima kolem sebe, aby zjistila něco víc. Ateliér byl opravdu obrovský a okna poskytovala takový výhled, jaký mu by záviděl nejen malíř a umělec. Podlaha byla z dřevěných prken, neopracovaných a nenalakovaných, samozřejmě posetá cákanci barvy. Stěny byly omítnuté a natřené neutrální světle krémovou barvou. O zadní stěnu se opírala zřejmě už hotová plátna, která ale ještě neměla rám. Všude stály dřevěné stolky se spoustou tub, štětců a kelímků. Cassidy napočítala tři dřevěné židle, které stály bez ladu a skladu právě tam, kde je jejich majitel zanechal. V rohu pak byla pohovka, která místo k sezení sloužila jako skladovací prostor na papíry. Nalevo byly další dvojce dveře a uprostřed místnosti obrovská stojací lampa s husím krkem.

„Dívejte se z okna,“ poručil jí Colin. „Potřebuju vás vidět z profilu.“

Cassidy poslechla. Dotklo se jí, že muž používá tak strohé příkazy, ale když na římse za oknem zahlédla vrabce, jak si staví hnízdo, rozladěnost ji přešla. Ptáček ve spěchu přidával do hnízda další a další stébla. Co chvíli odlétal, aby přinesl další materiál na stavbu, a v jeho třepetajících se křídlech se odrážely sluneční paprsky. Cassidy ho okouzleně pozorovala a začala se pro sebe něžně usmívat.

„Co tam vidíte?“ zeptal se Colin zvědavě a přistoupil až k ní.

Cassidy byla vrabcovým počínáním tak zaujatá, že si ho nevšimla.

„Dívám se tady na toho vrabčáka,“ řekla a opatrně natáhla ruku před sebe, „jak si staví hnízdo. Je to fascinující, jak z ničeho dokáže vybudovat složitě spletenou stavbu, a přitom nemá nic než zobák a drápky.“ Otočila hlavu a zjistila, že Colin stojí blíž, než čekala. Když odťáhl pohled od okna, zadíval se jí do očí. Byl to dlouhý pohled, při kterém jí přeběhl mráz po zádech. Opět měla pocit, že se jí zmocnila závrať.

„Ta tvář je ještě dokonalejší, než jsem si myslel,“ řekl Colin víceméně pro sebe a shrnul jí vlasy dozadu, aby jí bylo lépe vidět do tváře.

Cassidy znejistěla a vzpomněla si, že s ním chtěla mluvit o podmínkách jejich dohody. „Pane Sullivane –“ začala.

„Říkej mi Coline,“ navrhl netrpělivě a dál jí upravoval vlasy, aby vyhovovaly jeho záměru. „Pokud nejsi proti.“

Cassidy na vykání netrvala. „Dobře, jak chceš,“

souhlasila. „Chtěla jsem li vysvětlit, že jsem včera večer neměla tušení, s kým jsem se setkala. Uvědomila jsem si to, až když jsem stála před tvou Galeríí.“ Rozpačitě sebou zavrtěla, protože Colin zůstával stále v její těsné blízkosti. „Samozřejmě mi lichotí, že jsi projevil zájem mě malovat, ale přesto bych chtěla znát přesné podmínky naší dohody a –“

„Podmínky jsou stručné. Potřebuju, abys dokázala sedět nebo stát asi dvacet minut bez jediného pohnutí,“ vyhrkl a začal její vlasy znovu přerovnávat zezadu zpátky dopředu přes ramena. Jeho prsty zavadily o její šíji, až sebou nepatrně trhla. Zamračila se. Colin si toho však nijak nevšímal. „Potřebuju, abys dělala přesně to, co ti řeknu. Očekávám, že budeš chodit včas a sedět tu, dokud tě nepropustím. Nechci slyšet žádné výmluvy, že máš rande, a tak podobně.“

„Dneska jsem přišla včas,“ namítla Cassidy, jako by se jí jeho poznámka dotkla. Hodila hlavou a to, co se pečlivě pokoušel vytvořit, přišlo nazmar. „Neřekl jsi mi, že mám jít po schodech nahoru, musela jsem obejít celou budovu, než jsem našla správný vchod.“

„Naštěstí jsi tedy chytrá,“ poznamenal ironicky. „A máš proříznutou pusku jako každá správná Irka. Kdo ti dal jméno Cassidy?“

„To je rodné jméno mé matky,“ prohlásila Cassidy úsečně.

„Znal jsem v Irsku nějaké Cassidyovy,“ poznamenal Colin bezděčně, zatímco znovu otáčel její tvář ve svých dlaních.

„Matčiny příbuzné jsem nikdy nepoznala,“ zašeptala Cassidy. Z jeho dlaní proudilo horko a přecházelo do ní jako přes neviditelný most. „Matka zemřela krátce potom, co jsem se narodila.“

„Aha.“ Colin sklonil oči k jejím rukou a vzal je do dlaní. „Máš velmi štíhlé ruce a dlouhé prsty. To máš po otci?“

„Myslím, že ano. Otec pochází z Devonu. Bohužel před čtyřmi roky také zemřel. Nechápu, proč tě tohle zajímá.“

„Zajímá, protože všechno souvisí se vším.“ Colin se jí podíval do očí, zatímco svíral její ruce. „Teď vidím, že oči a vlasy máš po matce, zato pleť a postavu po otci. Jsi plná kontrastů, což je přesně to, co potřebuju. Tvoje vlasy hrají spoustou odstínů a vypadají, jako bys právě vstala z postele. Ty víš, co je tvou předností, a proto se je nepokoušíš spoutat do nějakého účesu. Tvoje oči mají keltskou modř a ve tmě fialový nádech. Dohromady s tvými vlasy to vytváří neuvěřitelně exotický vzhled. Vypadáš tak trochu zasněně. Zato tvoje postava, to je anglická vznešenost. Ale tvoje rty slibují irskou vášeň, kdežto tvoje pleť je opět britsky chladná a aristokratická. Čistá, smetanová, barevně vyrovnaná, růžově podbarvená. Vypadáš jako zosobněná nevinnost, a přesto je zřejmé, že jsi v životě už něco prožila. Jsi plná tajemství. To jsou všechno prvky, které bych chtěl zachytit na mém obraze. Proto jsem tak dlouho hledal tu správnou modelku. Ty moje představy splňuješ dokonale.“ Colin se odmlčel a naklonil hlavu mírně doprava, aby prozkoumal její tvář z nezvyklého úhlu. „Stačilo tohle uspokojit tvou zvědavost?“

Cassidy poslouchala jeho výklad fascinovaně, že nepostřehla ironii v jeho poslední větě. Takhle její vzhled ještě nikdo nepopsal. Nikdy by netušila, že někdo může z jejích rysů vyčíst tak mnoho. Náhle si uvědomila, na co se jí ptal. „Nejsem si jistá, jestli to stačí,“ prohlásila zamyšleně a pak si povzdechla.

„Ale protože jsem asi marnivá, chtěla bych, aby mě namaloval samotný Colin Sullivan. Byla bych hloupá, kdybych si nechala ujít takovou příležitost, kromě toho zrovna teď nějakou práci zoufale potřebuju.“ Usmála se. „Myslíš, že se stanu nesmrtelná, až mě zvěčniš na plátně? To jsem si vždycky přála –proto jsem asi tolik chtěla stát se spisovatelkou.“

Colin se dal do smíchu a jeho smích zněl příjemně. Stiskl jí ruku a pak ji překvapivě políbil. „Nesmrtelný budu já, Cass.“

Cassidy chtěla odpovědět také smíchem, ale vtom se otevřely dveře do ateliéru a dovnitř vtrhla jakási žena.

„Coline, potřebuju, abys –“ Náhle se zarazila, když viděla, že není sám. Její oči si Cassidy pátravě měřily. „Promiň,“ vyhrkla, když spatřila, že se drží za ruce. „Netušila jsem, že pracuješ.“

„To nevadí, Gail,“ ujistil ji Colin pohotově. „Vždyť víš, že když nechci, aby mě někdo rušil, tak zamknu dveře. Dovol, abych ti představil Cassidy St.Johnovou, která mi bude sedět modelem. A tohle je Gail Kingsleyová, velmi nadaná malířka, která vede mou Galerii.“

Gail byla velmi nápadná a úchvatná žena. Měla vysokou útlou postavu, úzký trojúhelníkový obličej a ohnivě rudé vlasy. Oči byly zelené orámované černou linkou, rty měla natřené křiklavě rudým odstínem. V uších se jí houpaly dlouhé zlaté náušnice. Na sobě měla dlouhé rozevláté šaty z hedvábí s neurčitým abstraktním vzorem v mnoha odstínech zelené. Celkový dojem byl nepřehlédnutelný. Žena energicky vykročila směrem k nim a z její chůze číselo nervozita. Zdálo se, že má velmi naspěch, ale přesto věnovala Cassidy dlouhý pronikavý pohled. Cassidy znejistěla. Měla pocit, jako by jí žena chtěla nahlédnout až do hloubi duše. Kdyby to bylo možné, stáhla by před sebou roletu. Téhle ženě by nechtěla dovolit nahlédnout do svého soukromí.

„Dobrá figura,“ poznamenala Gail věcně, jako by komentovala nějaký předmět, a ne živou bytost. „Ale barevnost je poněkud nudná, nezdá se ti?“

Cassidy se neudržela a vyhrkla: „Všechny nemůžeme být zrzky jako vy.“

„To je fakt.“ Colin se zasmál a otočil se k Gail. „Co potřebuješ? Mám rozdělanou práci.“

Cassidy během několika vteřin došla k názoru, že tuhle dvojici spojuje něco víc než práce. Určitá gesta, tón hlasu vždycky prozradí, jestli jsou dva lidé víc než přátelé a známí. Stačil jediný pohled, který Gail vrhla na Colina, a Cassidy ihned poznala, že jsou to milenci. Nebo jimi kdysi byli. Bůhvíproč ji to zklamalo. Náhle jí připadal Colinův stisk nepříjemný a pokusila se ruce vytrhnout. Colin si ji změřil nespokojeným pohledem.

„Jde o ten Higginův Portrét dívky. Dostali jsme na něj nabídku pět tisíc, ale Higgin chce vědět, jestli s tím budeš souhlasit. Ráda bych mu dala dneska odpověď.“

„Kdo přišel s tou nabídkou?“

„Charles Dupres.“

„Tak Higginovi řekni, ať to vezme. Když Dupres řekne, že něco kupuje, tak to platí. Ještě něco?“ V jeho hlase zazněla netrpělivost. Cassidy si všimla, jak se Gail uraženě zablesklo v očích.

„Nic, co by nemohlo počkat,“ odpověděla povýšeně. „Teď půjdu zavolat Higginovi.“

„Dobře.“ Colin se obrátil ke Cassidy, aniž by vyčkal, až Gail odejde. Zamračil se, protože vlasy jí opět zakryly část obličeje. Když jí je odhrnul a přehodil přes ramena, odstoupil od ní, aby se podíval na výsledek.

„Tohle se k tomu ale vůbec nehodí,“ prohlásil a nespokojeně se zamračil.

Cassidy se polekala jeho rázného hlasu a spojila si ho s pohledem, kterým ji ohodnotila Gail.

„Takhle to nepůjde!“ prohlásil znovu a začal ji obcházet dokola.

„Co nepůjde?“ zeptala se Cassidy polekaně.

„To, co máš na sobě.“ Colin mávl rukou, aby ukázal na její oblečení.

Cassidy sklopila oči. Bílé tričko, modré džíny, na nohou sandály. V rozpacích si přejela dlaněmi po stehnech. „Neřekl jsi, co chceš, abych měla na sobě. Myslela jsem, že jde o první schůzku a že se domluvíme na dalším.“ V duchu se na sebe zlobila, že se omlouvá. To přece byla jeho vina. Stiskla rty a vzdorně k němu zvedla oči. „Naškrábal jsi mi adresu na kus papíru a hodil jsi mi ho na stůl. Mohl ses obtěžovat a sdělit mi, jaké máš další požadavky.“

„Představoval jsem si něco dlouhého a elegantního. Splývavého, bez zbytečných kontur. Něco jako roucho.“ Zdálo se, že se nechal unést fantazií a na Cassidy úplně zapomněl. „Dlouhé světlé šaty. Ne bílé, ale krémové.“ Vzal ji za ruku a přiměl, aby vstala. Roztočil ji a pokračoval: „Stejně nemáš žádné boky a pás jako dítě. Taky by to chtělo, aby byly šaty až ke krku, protože o výstřihu se nedá mluvit, nic do něj nemáš.“

Cassidy zrudla nad jeho nevybíravými slovy. Prudce se nadechla a obořila se na něj: „Je to moje tělo, jestli dovolíš. A je mi jedno, co si o něm myslíš – a jestli ti to vadí, najdi si jinou modelku.“

„Přestaň vyvádět,“ pokusil se ji uklidnit. „Tvoje tvář a tvoje tělo mě zajímají z čistě profesionálních důvodů. Pokud se to změní, dám ti to rychle najevo.“

„Jak to myslíš?“ Cassidy ho zpražila rozhořčeným pohledem a vyškubla mu ruku z jeho dlaně. „Co si o sobě vůbec myslíš?“

„Výborně.“ Colin rozhodil ruce a pak sevřel do dlaní její vlasy. „Zlost ti sluší, Cass, ale tenhle typ právě nehledám. Možná někdy příště.“

Náhle ji pohladil po vlasech, jako by se probíral jednotlivými prameny. Začal se usmívat a Cassidy pochopila, že se mu v hlavě zrodil nějaký nápad. Jeho dotek nabyl na intimnosti a Cassidy cítila, jak ji polilo horko. Jeho hlas zněl tišeji a vemlouvavěji. „To, co hledám teď je kontrast mezi iluzí a skutečností. Chci zachytit sen a realitu. Prání. Můžeš mi tohle přání splnit, Cass?“

V tom okamžiku už se jejich těla téměř dotýkala a kolem nich se vytvořil intimní prostor. Cassidy se zúžil dech, takže nemohla ani promluvit. V té chvíli by mu nedokázala nic odmítnout. Mohl žádat cokoli.

V tomhle spočívá jeho síla, pomyslela si. Takhle ovládá ženy. Dokáže si omotat kolem prstu každou, které se mu zamane. Jeho šarm je podmanivý, jeho způsoby drsné a pirátské. Colin o nic neprosí, bez rozpaků si bere, co se mu ochotně nabízí.

Vyzařuje z něj mužnost a sexualita. Cassidy cítila, že ji k němu cosi i proti její vůli přitahuje. Začala si představovat, jak asi chutnají jeho rty, a toužila se dotknout jeho vlasů. Byl by jeho polibek tak vzrušující, jak si představovala? Ztratila by se v něm, nebo našla?

Cassidy se zarazila. Co mě to proboha napadlo? Položila mu ruce na ramena a odstrčila ho. „S tebou to asi nebude jednoduché, Coline,“ nadhodila zlehka. Doufala, že její póza ji zachrání, aby Colin nepoznal, na co v duchu myslela.

„To sotva,“ připustil pohotově. Náhle se mu v očích zablesklo. „Kolik ti je vůbec roků, Cass?“

„Dvacet tři,“ odpověděla a podívala se mu zpříma do očí. „Proč to chceš vědět?“

Colin zastrčil ruce do kapes a pokrčil rameny, jako by odpověď byla zbytečná. Zamířil ke stojanu a rozhodil rukama. „To je přece jasné. Potřebuju vědět všechno, co se dá zjistit, než se pustím do práce. Všechno, co je v tobě, nasákne i do obrazu. Jinak by to byla jen lež a obyčejný podvod. Jenže ze všeho nejdřív potřebuju najít ty mizerné šaty.“ Colin znovu rozhodil dramaticky rukama, jako by na tom stál jeho život.

Cassidy ho sledovala s novým zaujetím. Byl to obrovský kontrast. Před chvílí se ji pokusil svádět vemlouvavým hlasem, nyní se tvářil, že ho zajímá jen jeho práce. Kdo je to vlastně Colin Sullivan, ptala se v duchu. Zároveň si uvědomovala, že by bylo velmi nebezpečné zjistit o něm něco víc.

„Myslím, že bych o jedněch šatech věděla,“ nadhodila náhle impulzivně. „Nejsou smetanové, mají spíš nasedly nádech, ale stříh by vyhovoval. Jsou z hedvábí, takže jsou nádherně splývavé, jenže taky ukrutně drahé, takže –“

„Kde je najdu?“ Colina její návrh okamžitě zaujal. Zamířil k ní, a než stačila něco odpovědět, dodal: „Na tom vlastně nezáleží. Pojďme se na ně podívat.“

Vzal ji za ruku a vytáhl ji ven na ulici, než se stačila vzpamatovat. Cassidy se neodvážila něco namítnout, protože nechtěla riskovat pád po strmých schodech. „Kudy to bude?“ zeptal se.

„Není to daleko, jen pár ulic odsud,“ vysvětlila a ukázala doleva, když zůstali stát na chodníku. „Coline –“ Cassidy musela popoběhnout, aby ho dohonila, protože Colin rázoval rychle dopředu, aniž by se ohlížel, jestli za ním jde. „Coline,“ řekla udýchaně, když ho dohonila, „asi bys měl něco vědět... proboha, nemůžeš trochu zpomalit... kdybych to tušila, vzala bych si radši tenisky.“

„Nohy máš dlouhé dost,“ prohlásil Colin neomaleně. Cassidy obrátila oči v sloup a snažila se s ním srovnat krok. „Chtěla jsem ti říct, že šaty jsem viděla v tom obchodě, kde jsem včera dostala výpověď.“

„V obchodě?“ Tohle ho zaujalo, a hned zpomalil krok. „Probaha cos dělala v obchodě?“

„Prodavačku.“

„To jsem pochopil. Ptám se, proč jsi dělala prodavačku?“ zeptal se netrpělivě.

„Nějak si musím vydělávat na živobytí. Aspoň většina z nás musí, aby si mohla koupit jídlo a mít střechu nad hlavou.“

„Nemluv se mnou takovým tónem,“ napomenul ji Colin. „Ptal jsem se, proč jsi pracovala jako prodavačka, když nejsi profesionální prodavačka?“

„Právě proto jsem dostala výpověď,“ dala se do smíchu Cass. Tahle otázka ji pobavila. „Kromě toho jsem nebyla ani profesionální servírka, a proto mě vyrazili i z baru, kde jsem dělala předtím. Vadilo mi, že někteří zákazníci mě poplácali po různých částech těla a majitel restaurace se hrozně divil, že proti tomu něco mám. Nechci tě unavovat kompletním přehledem praxe, ale neobstála jsem ani jako telefonní spojovatelka, protože jsem měla ve zvyku povídat si s klienty.“

„Tak co tedy vlastnějsí, Cass?“ zeptal se Colin se smíchem, když skončila.

„Neúspěšná spisovatelka, která si od univerzity nedokázala najít místo, kde by vydržela.“

„Spisovatelka?“ Colin pokýval hlavou. „A co píšeš?“

„Nepublikované romány,“ odpověděla s úsměvem. „A občas mi otisknou nějaký článek do časopisu. Třeba o vlivu vůní na moderního člověka.“ Cassidy se ušklíbla. „To abych nevyšla ze cviku.“

„A jak ti to jde?“ Colin už opět nasadil vysoké tempo a podařilo se mu předhlonit dalšího chodce.

„Zatím to vypadá, že můj talent zůstává neocenený a neodhalený.“ Cassidy si přehodila vlasy přes ramena. „Už jsme tady. Tohle je butik Best, mé poslední působiště. Jsem zvědavá, co na to řekne moje šéfová. Upřímně řečeno doufám, že z toho pať bude a já si to vychutnám do poslední minuty. Určitě si bude myslet, že si mě vydržuješ jako milenkou.“ Cassidy se kousla do rtu. Tohle jsem asi říkat neměla, zamrzelo ji, ale bylo to venku. Ve skutečnosti byla v sedmém nebi a brala to jako satisfakci, na kterou měla plný nárok.

„Nemohl by ses tvářit, že ode mě nemůžeš odtrhnout oči, Coline?“ požádala ho. „Aspoň by měla šéfová o čem přemýšlet.“

Cassidy musela uznat, že Julia se přivítala s Colinem, aniž by dala najevo přílišnou zvědavost. Sice po ní stříhla tázavým pohledem, ale Cassidy se neobtěžovala cokoli naznačit. Jen ať se užívá dohady, říkala si v duchu. Když jí ho však představila, Julia na okamžik strnula. Cassidy však ihned požádala o stříbřité šaty a zamířila do kabinky. Julia je obsluhovala osobně, ještě neměla štěstí na novou prodavačku.

Cassidy se nedočkavě svlékla z džín a opatrně přes sebe přehodila chladivou látku. Libovala si, že osud jí dopřál příležitost, aby si s Julií srovnala účty. Není to ironie, říkala si. Ještě před čtyřiceti hodinami jsem stála před kabinkou s hromadou šatů přehozených přes ruku a trpěla peskování paní Sommersonové. A nyní mě obskakuje přímo moje šéfová.

Cassidy si zapnula zip, urovnala látku a zatajila dech. Konečně pohlédla před sebe do zrcadla. Šaty vypadaly pohádkově a Cassidy jako vznešená princezna z daleké země. Nízký stojáček obepínal její dlouhý štíhlý krk, pod lehkým mušelínem na rukávech prosvítaly její paže. Teprve v kontrastu s třpytivou látkou vynikly její měňavé vlasy. Cassidy zvolna vydechla. Náhle byla přesvědčená, že přesně takové šaty Colin potřebuje. Vypadala v nich tajemně, nevinně a přesto provokativně. Olízla si rty, aby se víc leskly, a vyšla ven z kabinky.

Colin se bavil s Julií. Cassidy ještě nikdy neviděla, že by se Julia tak červenala. Pobaveně se ušklíbla, ale vzápětí si nasadila masku důstojnosti. Její rty zdobil jen nádech tajuplného úsměvu. „Coline,“ zavolala na něj tiše. Colin se na její zavolání obrátil. Jeho úsměv pohasl, ale vzápětí se mu zajiskřilo v očích. Vykročil k ní, ale zůstal na půl cesty stát. Cassidy měla chuť otočit se kolem dokola, aby si ji mohl dobře prohlédnout, ale nemohla se ani pohnout, jak ji hypnotizovaly jeho oči.

Colin zvolna sklouzl pohledem dolů a změřil si ji od hlavy až k patě. Cassidy cítila, jak jí stoupá červeň do tváří, ale zůstala stát bez pohnutí, aby mu poskytla dost času. Jenom nechápala, proč jí dělá takovou radost jeho obdiv? Proč se najednou cítí plná energie a radosti? Chtěla něco říct, aby zrušila to kouzlo, které ji začarovalo do nehybnosti, ale nenacházela je po ruce.

„Coline?“ řekla znovu, jako by ho chtěla také probudit z transu.

Náhle se mu zablesklo cosi v očích, čemu nerozuměla, a vzápětí to bylo pryč. Soustředěný výraz nahradila nespokojenost a podráždění.

„Tyhle budou myslím stačit,“ prohlásil bryskně a odtažitě. „Počkej tu, ať ti je zabalí, a přines si je zítra s sebou, abychom mohli začít.“

Cassidy zůstala stát jako opařená. Nechápala, co se s Colinem stalo. Hlavou jí vířilo tisíc otázek. Jeho ostrý tón v ní však probudil hrdost. „Jak si přeješ,“ prohlásila zvysoka a zamířila zpátky do kabinky.

„Zítra tě čekám v devět. Ne abys přišla pozdě,“ slyšela ještě jeho poslední slova.

Cassidy se kousla do rtu. Měla co dělat, aby se nerozbrečela. Proč se musel zachovat tak hrubě a všechno zkazit? Před chvílí se zdálo, že se zastavil čas, když se na sebe dívali, a teď bylo najednou všechno pryč. Nechápala to. Smutně ze sebe stahovala nádherné šaty.

TŘETÍ KAPITOLA

Cassidy strávila celou noc tím, že se proklínala. Ale ráno vstala s pocitem, že své city dokonale, ovládá. Neustále se ujišťovala, že není důvod rozčilovat se kvůli Colinovu chování a cítit se pokořená. Jeho odměřený souhlas se dal přece očekávat. Proč by se měl rozplývat nad něčím tak povrchním, jako jsou šaty, i když překrásné? A že jí to v nich slušelo, se jaksi očekávalo.

Cassidy nadzvedla krabici s šaty, aby se jí lépe držela. Tramvaj s ní trochu házela, jak ujížděla z kopce směrem k centru. Cassidy si umiňovala, že si bude od Colina udržovat patřičný odstup.

Nebudu s ním zavádět žádné řeči a snažit se o zdvořilý společenský vztah. Colin je můj zaměstnavatel, tím to končí. Je to

arogantní umělec, zvyklý, že ho všichni obdivují a omlouvají jeho excesy.

Obratně vyskočila z tramvaje a dokončila cestu pešky. Co na mně vlastně vidí, že mě chce malovat, plála se v duchu už poněkolikáté. Osobně ke mně nic necítí, nic pro něj neznamenuje. Jak bych taky mohla, když se známe tak krátce? Nechala jsem se včera unést jeho temperamentem a zaujetí pro objekt zaměnila za pocit, že jsem mu něčím blízká. Není divu! Colin je jako magnet, kterému lze těžko odolat. City nepřicházejí tak prudce a brzo. Jediný vztah mezi námi je vztah mezi umělcem a jeho objektem. Už jsem zase propadla svému oblíbenému nešvaru a moje fantazie začala tvořit nový scénář.

Cassidy se zastavila pod schody vedoucími do ateliéru. Stejně mi ale mohl aspoň poděkovat, že jsem mu našla šaty, které potřeboval, dodala si pro sebe. No to nic. Náhle si uvědomila, že si pro sebe mluví nahlas, a mávla rozmrzele rukou. Nejspíš je tak pohlcený sám do sebe, že zapomněl, že ten nápad jsem dostala já.

Cassidy pohodila hlavou a rázně zaklepala na dveře. Nachystala si na tvář pracovní výraz, ale nestačila ho použít. Dveře jí otevřela Gail Kingsleyová.

„Dobrý den,“ pozdravila se s ní Cassidy a povinně se usmála, přestože Gail se netvářila, že ji ráda vidí. Na pozdrav jí neodpověděla, jen mávla rukou doširoka, aby šla Cassidy dovnitř. Bylo to poněkud afektované gesto, ale k ní se hodilo. Na sobě měla sytě růžovou kombinézu, kterou by si na sebe nevzala žádná zrzka. Gail to kupodivu slušelo. Colin nebyl nikde v dohledu. Cassidy byla v pokušení zalichotit Gail a pochválit její vybraný styl, ale pak si to rozmyslela. S umělci není radno si začínat, pomyslela si. Proti Gail si připadala v sepraných džínách a bavlněném tričku ošuntělá a nedospělá.

„Nejdu moc brzo?“

Gail si dala ruce v bok a pomalu si Cassidy obcházela. „Ne, Colin ještě něco má. Za chvíli tu bude. Tyhle kudrlinky máte pravé nebo je to trvalá?“

„Pravé,“ odpověděla Cassidy a nespokojeně svraštila obočí.

„A ta barva?“

„Ta je taky od přírody.“ Cassidy cítila, jak k ní zavanul Gailin silný parfém. Zadívala se jí zpřímá do očí. „Proč se ptáte?“

„Jen tak, ze zvědavosti, drahoušku. Jen ze zvědavosti.“ Gail na ni vrhla úsměv připomínající blesk fotoaparátu. Na okamžik ji skutečně oslnil, ale když si její oči přivykly, zjistila, že Gail si ji měří chladným kritickým pohledem. „Colin je z vás úplně vedle. Vaše tvář ho neuvěřitelně fascinuje. Zdá se, že je v poslední době naladěný na romantickou vlnu. Tomuhle stylu jsem se pro jistotu vždycky vyhýbala.“ Gail přimhouřila oči a provrtávala ji tak pichlavým pohledem, jako by jí chtěla spočítat všechny póry ve tváři.

„Nechcete si prohlédnout i moje zuby?“ nadhodila Cassidy kousavě. Její pohled se jí zajídal. „Ostatně jsou taky pravé.“

„Nebud'te jedovatá.“ Gail se dotkla rudě nalakovaným nehtem její tváře. „My dva si občas půjčujeme modelky. Chci zjistit, jestli bych vás nemohla taky nějak použít.“

„Nejsem talíř na jídlo, abyste si mě mohla půjčovat, slečno Kingsleyová,“ odsekla Cassidy odměřeně. „Nemám zájem, děkuji.“

„Dobrá modelka by měla být přizpůsobivá,“ poznamenala Gail se smíchem a protáhla se líně v zádech. „Doufám, že ze sebe neuděláte šaška jako ta modelka před vámi.“

„Jaká modelka?“ vyhrkla Cassidy, přestože si vzápětí vyčítala, že nedržela jazyk za zuby.

„Chudinka se nám do Colina zoufale zamilovala.“ Gail se dala do smíchu a nervózně potřásla hlavou. Cassidy začínalo její chování znervózňovat. Gail jí připomínala kočku, která si hledá oběť, do níž by zaťala drápy. „Co je ještě směšnější, dokonce si vzala do hlavy, že Colin ji taky miluje,“ pokračovala Gail nemilosrdně. „Fakt je, že byla docela hezká – měla nádhernou smetanovou plet' a mandlové oči. Když to Colin zjistil, pochopitelně ho to naštvalo. Kvůli tomu jí neplatil, aby po něm vzdychala a dělala na něj sladké oči. Ke konci se k ní choval dost příšerně. On takový bývá, když cítí, že ho chce některá ulovit.“

„To bych do něj nikdy neřekla,“ poznamenala Cassidy s povýšeným úsměvem. „Ale o mě si starosti dělat nemusíte. Nemám v úmyslu vzdychat a dělat na něho oči. On potřebuje můj obličej a já

zase tuhle práci.“ Cassidy se odmlčela, ale pak se rozhodla pokračovat. Bude nejlepší, když si to vyjasníme hned od začátku, pomyslela si. „Já vám žádné potíže dělat nebudu, Gail. Mám v hlavě jiné zájmy než přemýšlet, jak bych ulovila Colina.“

Gail se zarazila a změřila si ji tázavým pohledem. Krátce se zamračila, ale pak zamířila spěšně ke dveřím. „Tím se ovšem situace zjednodušila. Tady je šatna, můžete se převléknout.“ Otevřela dveře dokořán a ukázala dovnitř.

Cassidy osaměla. Zamířila do šatny a zavřela za sebou dveře.

To jsou ti umělci, pomyslela si. Je to bláznivá sebranka. Krutá a necitelná. Gailina slova o té bláhové „chudince“ jí vířila hlavou. Zmocnil se jí soucit k neznámé dívce.

Svlékla se a přehodila přes sebe hedvábné šaty. Okamžitě se jí zmocnil znovu ten zvláštní pocit. Tím, že je oblékla, se stala jakoby někým jiným. Jsou to úžasné šaty, když mají takovou moc, pomyslela si. Je to tím stříhem a vysokým stojáčkem nebo chladivým hedvábím hebce klouzajícím po mém těle? Nebo je to pocitem, že právě takovou mě chce Colin mít?

Ať už to bylo čímkoli, Cassidy nemohla popřít, že se cítila vznešeněji a půvabněji – ale také víc vnímavá a ženská. Když si v zrcadle upravila vlasy a uhladila švy, vyšla ven.

„Aha, ty jsi už tady,“ řekla, když uviděla Colina stát před prázdným plátnem. Viděla ho jen z boku, ale Colin se neotočil, aby se s ní přivítal. Stál s rukama v kapsách, rovnováhu rovnoměrně rozloženou na obě nohy. Vypadal, že je připravený dát se do práce, působil nedočkavě jako nabitý energií. Na sobě měl vytahané plátěné kalhoty a volnou košili, podobnou jakou měl včera. Cassidy se neodvážila k němu přiblížit a ze strachu zůstala stát na místě.

„Dneska začnu rovnou malovat na plátno,“ řekl náhle. Stále k ní zůstával zády, ale aspoň dal najevo, že si její přítomnost uvědomuje. Pokývl hlavou ke stolku. „Ty fialky se budou hodit k tvým očím.“

Cassidy otočila hlavou a na stolku spatřila kytičku fialek pohozenou mezi ostatní malířské potřeby.

„Bože, ty jsou nádherné!“ Tvář se jí rozzářila radostí. Zamířila dlouhými kroky ke stolku a zabořila nos do jemných kvítků. Jejich

vůně byla sladká jako jaro. Cassidy k němu s vděčností a dojetím zvedla oči.

„Potřebuju k těm šatům nějaký barevný kontrast,“ prohlásil Colin, jako by mluvil sám k sobě. Dál se tvářil, že je zcela ponořený do svých úvah. Ani k ní neotočil oči.

Dojetí ji rázem přešlo a vděčnost také vyprchala. Cassidy se rozhořčeně zadívala na kytičku fialek. Zase jsem si to zavinila sama, pomyslela si. Unáhlila jsem se v úsudku. Umělci se nechovají jako obyčejní lidé. Jak mě mohlo napadnout, že ty květiny koupil pro mě? Zavrtěla hlavou a hořce se usmála. Zamířila k němu a odvážíla se zeptat. „Ty už mě na tom plátně vidíš?“ zeptala se zvědavě.

Colin se k ní otočil, zamračil se a dál se tvářil mimořádně soustředěně. Vzal ji za ruku, kterou držela fialky. „Ano, to bude Úplně to cítím. Postav se tady, chci, aby na tebe dopadalo světlo z okna.“

Colin ji chvíli postrkoval po místnosti a hledal ideální pozici.

„Dobré ráno, Coline,“ řekla Cassidy, když s ní už nějakou chvíli všelijak točil.

Colin zvedl obočí a zarazil se. „Na společenské chování nemám čas. Když pracuju, všechno ostatní pro mě přestává existovat.“

„Jsem moc ráda, žeš mi to objasnil,“ usmála se Cassidy, jako by byla nabitá pozitivní energií.

„Povídá se o mně, že prostořeké děvenky, co nezavrou pusy, konzumuju k večeři.“

„Děvenky!“ vypískla Cassidy pobaveně. „Na co takový zastaralý výraz? Škoda žeš neřekl mladé cudné děvenky.“

„Neřekl jsem to, protože ty přívlastky se k tobě nehodí,“ prohlásil Colin a začal jí upravovat vlasy.

„Opravdu?“ Cassidy se cítila poněkud dotčená. „Já nejsem mladá?“ popíchovala ho.

„Jakmile si tě upravím do pózy, nesmíš sebou vrtět. Jinak bych po tobě mohl hodit třeba stojanem.“

Cassidy si připadala, jako by ji aranžoval do zátiší. Narovnal ramena, jedno víc dozadu, zvednout krk, ruce držely kytičku fialek.

„Zvedni bradu ještě o kousek nahoru,“ požádal ji a soustředěně hodnotil její postoj. „To je ono. A teď stůj a ani se nehni. Až ti řeknu, můžeš mluvit, jak dlouho chceš.“

Cassidy poslechla a přinutila se ke klidu. Neodvážila se pohnout ani očima, takže jí nezbylo než sledovat jeho práci za stojanem.

Colin vzal do ruky kousek uhlu. Minuty utíkaly v naprostém tichu. Colin si ji občas změřil dlouhým pohledem a jeho ruka ihned zachytila to, co prozkoumaly jeho oči. Colin měl v očích neuvěřitelnou sílu a moc. Kdyby chtěl, dohlédl by až na dno duše. Ten pocit ji trochu zneklidnil. Co by tam uviděl? Jak by to vyjádřil?

„Stačí,“ řekl Colin zničehonic. „Teď se můžeš uvolnit a mluvit, jestli chceš, ale stůj pořád stejně. Pověz mi něco o těch svých nevydaných románech.“

Colin pokračoval v práci s takovou soustředěností, že ho Cassidy podezřívala, že ji vůbec neposlouchá. Možná ji potřeboval jen jako zvukovou kulisu. Pochybovala, že by její slova dorazila až k němu. A pokud ano, jistě je stejně za okamžik zapomněl.

„Prozatím je jen jeden, na tom druhém teprve pracuju,“ začala přesto vysvětlovat. „Ten první mi všude odmítli, takže putuje z jednoho nakladatelství do druhého.“ Chtěla pohodit hlavou, ale včas se zarazila. „Je o jedné ženě, o tom, jak dospívá, jaký osud si volí, o chybách. Asi by ti připadal trochu sentimentální, protože na konci hrdinka dospívá ke správnému rozhodnutí – aspoň podle mého názoru. Víš, že je hrozně těžké mluvit, aniž by člověk hýbal rukama? To by mě nenapadlo, že bez nich mi budou chybět slova.“

„To je ta tvá galská krev,“ poznamenal Colin a zamračil se. „Dáš mi ten rukopis přečíst?“

Cassidy překvapeně vykulila oči. „Proč ne, když chceš. Myslím –“

„Dobře,“ skočil jí do řeči, zatímco jeho ruka s uhlem se pohybovala prudce sem a tam. „Přines ho s sebou třeba hned zítra. A teď mlč!“ prikázal jí, i když Cassidy nic říkat nechtěla. „Budu pracovat na tvém obličejí.“

Ticho se táhlo. Konečně Colin odložil uhlí a zavrtěl hlavou. „Není to ono.“ Zamračil se na Cassidy, jako by to byla její vina. Ta netušila, jestli se může pohnout, a tak zůstala raději strnule stát.

„Nelíbí se mi tvůj výraz. Není to ono. Ty přece víš, co chci,“ obořil se na ni netrpělivě. Cassidy otevřela ústa, aby se bránila, ale rychle je zavřela, protože si uvědomila, že Colin svou otázku nemíní doslovně.

„Potřebuju, aby ses tvářila víc zasněně. A zároveň zamilovaně. Umíš být zamilovaná, Cass? Já vím, že umíš. Máš v sobě víc vášně, než dokážu na tenhle obraz zachytit.“

Cassidy nechápala, kam tím míří. Všechny ty řeči o citech ji zneklidňovaly.

Colin vzal její obličej do dlaní a začal jím zvolna otáčet. Cassidy cítila, jak se jí zrychlil tep. „Chci vidět na tvé tváři příslib. Příklad milenci, kterého očekáváš. Tvé oči musí být plné očekávání a vzrušení pramenící z tvé nevinnosti. Jsi nedotčená, ale ne nedotknutelná. Tohle od tebe chci. To je podstata toho, co chci namalovat.“

Colin mluvil rozčileně a automaticky se uchýlil k irskému přízvuku. Cassidy mu hleděla fascinovaně do očí. „Tvé oči musí být hebké, a přesto s náznakem ohně. Tvé rty musí vypadat, jako by ses právě líbala a toužila po dalším polibku. Asi takhle.“

Colin k ní přiblížil rty a zvolna se snesl na její ústa. Objal její tvář do dlaní a začal ji zlehka laskat. S děsivou rychlostí se mu Cassidy poddávala a cítila touhu jeho polibky opětovat. Jeho rty byly tak hebké, horké a zkušené. Cassidy ucítila jeho dobyvačný jazyk a na odpověď nemusela dlouho čekat. Její tělo vzplálo dlouho potlačovanou touhou. Z jeho úst prýštila chuť moci. Jak rychle se zmocnil jejích úst, tak rychle je zase opustil.

Přestože si to neuvědomovala, její výraz odpovídal přesně tomu, co si Colin přál – byl plný očekávání, nevinnosti i příslibů. Colin na krátký okamžik klesl očima k jejím rtům a pak pomalu svěsil ruce. Oči mu svítily nedočkavostí. Otočil se a zamířil k plátnu.

Cassidy se pokoušela vzpamatovat. Rozum jí říkal, že ten polibek nic neznamenal, jen splnil svůj účel, ale srdce jí bušilo štěstím. Colinovi stačilo několik vteřin, aby v ní probudil palčivou touhu. Ještě teď se jí točila hlava z toho, jaké emoce v ní vzbudil. Přivolala na pomoc všechnu svou sílu, aby se ovládla a zklidnila svůj dech.

Jsem přece dospělá žena a není to poprvé, co jsem se líbala s mužem, opakovala si. To jen moje zrádná fantazie už zase spřádá

scénáře. *Jen má fantazie*, ujišťovala se. Překvapil mě a zaskočil. Nečekala jsem to. Neměl právo mě políbit, byl to intimní polibek předstírající vášeň. Předstírající! To slovo ji dráždilo ze všeho nejvíc.

Žádnému muži by to vědomě nedovolila, on si to vzal bez vyzvání.

Cassidy rozebírala své city, jako by si dělala přípravu scénáře. Potřebovala znát přesně motivy a detaily, aby mohla zinscenovat dokonalou scénu. Jenže tohle byl její vlastní život, ne život fiktivní hrdinky. Rozhořčená a podrážděná se pokusila tvářit, že se nic nestalo.

„Teď si uděláme pauzu,“ oznámil Colin zničehonic a odložil uhel. Zvedl k ní oči. Automaticky sebral ze stolu hadr a utřel si do něj ruce. Po dlouhé chvíli zas před sebou viděl živou bytost. „Můžeš se uvolnit.“

Cassidy ho poslechla a s údivem zjistila, jak má ztuhlé svaly. „Jak dlouho jsem tu stála?“ zeptala se a prohnula se v pase. „Určitě víc jak půl hodiny.“

Colin pokrčil rameny. „Asi tak nějak.“ Jeho oči však pečlivě zkoumaly hotovou kresbu. „Jde to dobře. Dáš si kávu?“

Cassidy se zamračila, že na její nepohodlí nebere ohledy. „Děkuju, káva přijde vhod.“

Colin zamířil ke dveřím. „Dojdu pro ni.“

„Můžu se podívat?“ zavolala za ním a ukázala rukou k plátnu.

„Ne.“

Cassidy se zatvářila zklamaně. „A co ty ostatní obrazy? Ty taky nesmím vidět?“

„Ty můžeš, ale k tomu novému se nepřibližuj,“ houkl na ni zezadu. Bylo slyšet dupání bot. Colin zřejmě odešel připravit slibovanou kávu.

Cassidy se za ním ušklíbala, odložila fialky a začala se procházet kolem stěn. Během několika chvil se jí zmocnil obdiv k jeho umění. Colin měl skutečný talent. A navíc byl pracovitý. Všude se povalovalo spousta menších i větších pláten, která čekala na kupce. Byl opravdu mistrem světla a barev. Měl smysl pro jemnou kresbu, přitom jeho scény byly plné života. Uvědomila si, že se jí dostalo

výjimečného privilegia. Málokterý smrtník mohl spatřit tolik jeho obrazů pohromadě. Zmocnil se jí posvátný ostych.

Náhle před sebou spatřila rozměrné plátno, na němž byla zachycena nádherná nahá dívka ležící na pohovce. Kolem rtů jí pohrával úsměv, jako by si dívka uvědomovala moc svého těla. Podle smetanové pleti a mandlových očí v ní poznala onu „chudinku“, o které se Gail ráno zmínila.

„Je půvabná, vid’?“ ozval se Colin těsně za jejími zády. Cassidy sebou leknutím trhla.

„To ano.“ Otočila se. Colin jí podával šálek s kávou. „Má dokonalé tělo,“ poznamenala.

„Ano, její tělo nemá vadu.“

Cassidy se zamračila. Ucítla bodnutí žárlivosti.

„Je v ní zakletý základní instinkt, dřímá v ní sexualita a ona o tom dobře ví.“

„Skutečně se ti to podařilo zachytit naprosto věrně,“ podotkla Cassidy škrobeně.

Její tón ji však prozradil. Colin se ušklíbl. „Cass, ty žárlíš na její krásu? Máš strach, že je krásnější než ty? Moje milá, ty jsi jako otevřená kniha. Dovol, abych tě ujistil, že tak půvabné stvoření, jako jsi ty, jsem už roky nepotkal.“

Spousta krásných žen už ti naletělo na tyhle řeči, pomyslela si Cassidy zlověstně a umínla si, že mu na jeho lichotky neskočí.

Naoko se svůdně usmála. „Tvoje obrazy jsou možná ještě krásnější.“ Sklopila oči a napila se kávy. Prohlížela si ho přes okraj šálku. „Proč ses usadil právě v San Francisku?“

Colin zamířil k prázdné dřevěné židli a posadil se. Stále se však na ni díval. Cassidy přemítala, jestli v ní konečně vidí živou bytost nebo stále jen svůj objekt. „Je to křížovatka odlišných světů. Mísí se tu tradice, historie s modernou.“

„Jistě, ale chtěla jsem vědět, jestli se ti nestýská po Irsku?“

„Občas se tam vracím,“ připustil Colin. Dopil kávu a odložil šálek na zem. „Irsko mě živí jako mateřské mléko. Když cítím, že mi dochází fantazie, jedu tam a hledám ticho, klid v duši, soustředění. Tady je příliš živo a hlučno. Já ale potřebuju obojí.“ Zvedl k ní oči a

dlouze se na ni zadíval. Jeho oči potemněly a Cassidy přemýšlela, co se mu honí hlavou. Na rozdíl od jejích byly jeho oči nečitelné.

„Dopij si kávu, ať můžeme pokračovat. Chci dneska dodělat náčrt a zítra už malovat olejem.“

Zbytek dopoledne uběhl většinou v tichosti a Cassidy měla dost času si Colina zevrubně prohlédnout. Také si vzpomněla na jedovatou poznámku o své předchůdkyni. V duchu srovnala křiklavou krásu manažerky galerie s tajuplnou svůdnicí na obraze. Byl to do očí bijící kontrast. Posléze se s nimi začala srovnávat sama.

Já nejsem ani oslnivá kráska, ani tajuplná madona, přemítala. Nejsem žádný sex symbol. Proč si mě Colin vybral, když ho zajímají spíš extrémně výrazné typy? Když se přistihla, na co myslí, nespokojeně se kousla do rtu. Co je mi po tom, rozčilovala se. Nemám o něj zájem, je mi jedno, komu dává přednost.

Hlavně si ho nepouštěj moc blízko k tělu, opakovala si pro sebe. Neotvírej mu dveře. Aby ti neublížil. Poslední varování se objevilo zničehonic.

„Uvolni se.“

Jeho hlas ji vytrhl z úvah. Oči měl upřené na plátno, jako by zkoumal svůj výsledek. „Můžeš se jít převléknout,“ přikázal jí, aniž by k ní zvedl oči.

Je to hrubián, pomyslela si Cassidy. Sice umělec, ale hrubián. Ovládla svůj vztek a zamířila do šatny.

Dělám si zbytečné starosti, ujišťovala se, když za sebou zavřela dveře. Colin má zájem hlavně o tělo, ne o duši, takže nehrozí, že bych si ho k sobě pustila příliš blízko. Není se čeho bát.

O pár minut později se vynořila z šatny ve svém všedním oblečení. Colin stál u okna ve svém typickém postoji. S rukama v kapsách a rozkročenýma nohama.

„Šaty jsem nechala viset na ramínku v šatně,“ oznámila odměřeně. „Když jsi hotový, tak já už poběžím.“ Sebrala ze židle kabelku a přehodila si ji přes rameno. Colin ji však chytil za ruku.

„Proč máš tuhle vrásku mezi očima?“ zeptal se a přešel po ní prstem. „Usměj se, vrásky ti nesluší. Pojd', koupím ti někde oběd, než tě propustím.“

Cassidy svráстила čelo ještě víc. „Na mě tenhle otcovský tón neplatí, Coline. Nepotřebuju, aby mě někdo krmil a hladil po vlasech.“

Colin překvapeně povytáhl obočí. „Máš pravdu, ale taky nechci, abys odcházel takhle rozladěná.“

„Já nejsem rozladěná,“ namítla Cassidy a pokusila se mu vytrhnout ruku ze sevření. „To je jen normální reakce na tvou hrubost, cos čekal? A teď mě pusť.“

„Až budu chtít,“ odpověděl sebejistě. „Ale ty by ses měla krotit, protože když se vztekáš, tvoje tvář vypadá ještě kouzelněji, než když se směješ, a já bych se nemusel ovládnout.“

„Pokud si vzpomínám na naši dohodu, mělo by tě zajímat jediné to, co se objeví na plátně, ostatní do naší dohody nepatří.“ Cassidy se mu pokusila vy-kroutit. Colin ji však sevřel pevněji a přitiskl k sobě. Cassidy k němu zvedla pobouřenou tvář. „Co si o sobě myslíš?“

„; Provokuješ mě, tak se nediv,“ odsekl pobaveně. V očích se mu zajiskřilo a Cassidy cítila, jak se jí rozbušilo srdce.

„Neprovokuju tě, nevím, proč bych to dělala,“ odsekla podrážděně a snažila se ho odtlačit vši silou.

„To nevím, ale pořád mě provokuješ.“ Colin jí zabořil ruce do vlasů, aby k ní mohl přiblížit rty. „Tehdy večer jsi mi hodila rukavici, je na mně, abych ji zvedl.“

„To je nesmysl!“ vykřikla Cassidy. Začala litovat, že se nechala strhnout zlostí. Dostala se tím na nebezpečné teritorium. Strachy se kousla do rtu a přemýšlela, jak se ho zbavit.

Colin k ní však už přitiskl rty a jejich účinek byl zničující. Přestože tlumeně protestovala, její prsty už sevřely límec jeho košile, aby si ho přitáhla blíž. Colin vystrčil špičku jazyka a něžně a zlehka s ním přejížděl po jejích ústech, jako by si vychutnával jejich vůni. Když od ní odtrhl rty, Cassidy zůstala stát bez dechu. Oči jí žhnuly neznámým žářem.

„Tentokrát jsem tě políbil, abych si to vychutnal, Cass,“ oznámil jí a znovu se zmocnil jejích rtů. Cassidy měla pocit, jako by ztratila půdu pod nohama. Země se pod ní zahoupala a ona přestávala vnímat své okolí. S rozkoší se přitiskla k jeho mužnému tělu a vdechovala

jeho opojnou vůni. Její tělo se rychle přizpůsobilo, jako by to mělo dávno naučené.

Colin ji k sobě přitiskl celým tělem, až se prohnula v pase. A vzápětí ji pustil na svobodu. Cassidy zůstala stát jako omámená, hrudník se jí rychle zdvíhal a z jejích očí sálala touha.

Zaskočilo ji, jak chabě se pokoušela bránit. Zavrtěla hlavou, jako by chtěla popřít to, co se hluboko v ní tajně zrodilo a dožadovalo uspokojení. Cassidy se zděsila, s jakou prudkostí se v ní objevily nové emoce, a zároveň ji to vzrušovalo. Přesto v ní strach převážil nad zvědavostí. Instinkty jí radily, že ještě nepřišla ta pravá chvíle. Když konečně sebrala vůli a sílu se od něho odtrhnout, Colin ji k sobě přitiskl ještě vášnivěji.

„Ne, Coline, já nechci,“ zašeptala zoufale a opřela se vší silou do jeho ramen, aby ho od sebe odtlačila. Colin se zarazil a v očích se mu temně zablesklo, jeho rty zůstaly viset několik centimetrů nad jejími ústy.

„Ale já chci,“ vyhrkl a přísál se k jejím rtům. Cassidy opět ztratila pojem, co se s ní děje. Kolena pod ní zeslábla a ona se ochotně přivinula k jeho tělu.

Měla pocit, že se ocitla uprostřed běsnícího uragánu. Nikdy netušila, že její tělo bude schopné takové touhy. Vzrušením zasténala a nastavila mu tvář k novým polibkům. Colin cosi zašeptal, ale Cassidy mu nerozuměla. Když se odtrhl od jejích rtů, s námahou oddechoval. Jeho oči byly temné, plné vášně, ale i zmatku.

„Prosím tě, Coline, už mě pusť. Já se tě bojím.“

Cassidy pochopila, že Colina by nic nezastavilo, aby si ji vzal celou. A ještě by ji přiměl, aby se mu oddala ochotně a s vděčností. Dlouze se na ni zadíval a pak svěsil ruce. Cassidy toho využila a couvla dozadu. Uvědomila si, že unikla jen o vlasek, jinak by neodvratně skončila v jeho objetí.

Zmateně si prohrábla prsty vlasy, aby je uhladila.

Colin ji sledoval se založenýma rukama. „Zajímalo by mě, jestli jsi musela bojovat víc se mnou nebo se sebou?“

„Tím si taky nejsem jistá,“ vydechla Cassidy s celou upřímností.

Colin povytáhl obočí, protože takovou odpověď nečekal. „Díky za upřímnost, Cassidy. Ale dovol, abych ti dal jednu radu. Na mě upřímnost neplatí. Dokonce bych ji mohl využít ve svůj prospěch.“

„Ne, to nevěřím.“ Cassidy si dlouze vydechla a pak narovнала ramena. „Ted', když to oba víme, měli bychom si slíbit, že se to už víckrát nestane.“

Cassidy se zamračila, protože Colin se dal do nehorázného smíchu.

„Řekla jsem snad něco legračního?“

„Dalo by se to tak říct.“ Colin k ní znovu přistoupil a položil jí ruce na ramena. Přátelsky ji poplácal. „Víš, že jsi naprosto výjimečná? Je zajímavé pozorovat, jak se v tobě spojuje britský smysl pro praktičnost a keltská vášnivost.“

„To přeháníš. Vymýšlíš si pohádky,“ namítla nepokojeně.

„Dveře se otevřely, Cass.“

Cassidy svažila čelo, protože Colinova slova přesně korespondovala s tím, co ji před chvílí napadlo. „Bude lépe, když si dáš pozor, abys je za sebou zase pevně zamkla.“ Vzápětí však zavrtěl hlavou. „Stejně to bude zbytečné. Ty už jsou jednou otevřené a nepůjdou zavřít. Nemůžu ti slíbit, že se to víckrát nestane.“ Konečně ji pustil a svěsil ruce. „Ted' už běž domů, jinak zapomenu, že se mě bojíš.“

Cassidy se zmocnila nepochopitelná touha zůstat. Zůstat a vrhnout se mu do náruče. To bylo místo, kam patřila. Zděšeně couvla ke dveřím, aby zahнала nežádoucí myšlenky.

„Zítřka v devět,“ rozloučil se s ní a Cassidy položila ruku na kliku.

Colin zůstal stát s rukama v kapsách a slunce mu svítilo přímo do vlasů. Na zemi nakreslilo jeho dlouhý stín a zvýraznilo jeho rysy. Cassidy si uvědomila, že nejrozumnější by bylo, aby se sem už nikdy nevracela.

Colin zřejmě četl její myšlenky, protože na ni tiše zavolal: „Doufám, že nejsi žádný zbabělec, Cassidy.“

Cassidy pohodila rozhořčeně hlavou a zvedla hrdě bradu. Nerozčililo ji jeho obvinění, ale právě to, že tak snadno uhádl, na co myslí.

„Přijdu v devět,“ slíbila místo pozdravu a zabouchla za sebou dveře.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Jak plynuly další dny, Cassidy si víc zvykala na své postavení modelky i na požadavky, které s tím souvisely. Pokud šlo o Colina, uvědomila si, že jeho zjev i charakter je tak výjimečný, že není možné, aby k němu někdo zůstal lhostejný. Začínala ho lépe chápat a znát a na vlastní kůži zažila, co obnáší jeho prudký temperament. Colin střídal nálady jako počasí. Chvillemi zuřil, chvillemi vtipkoval. Jindy se tvářil zarytě a nepřístupně. Cassidy vycítila, že pod bohémskou slupkou se skrývá ještě několik dalších vrstev jeho osobnosti.

Colin ji zaujal jako málokdo jiný a Cassidy to zdůvodňovala svou spisovatelskou posedlostí. Pořád hledala výjimečné a zajímavé typy pro své knihy. Tady měla před sebou neuvěřitelný materiál. S povahou jeho typu se ještě nesetkala, a proto využila příležitosti a podrobně ho sledovala a analyzovala.

Mezi námi o nic nejde, ujišťovala se pravidelně. Je to jen jakási forma výměny informací mezi dvěma umělci. Od prvního setkání se jí už ani nedotkl, pokud zrovna nepotřeboval naaranžovat její postoj, a Cassidy si to často připomínala. Bouřlivý polibek zůstal minulostí a vzpomínkou... naštěstí jen vzpomínkou.

Když seděla u psacího stroje ve svém bytě, často si říkala, jaké ji potkalo štěstí v neštěstí, když získala nové místo tak rychle. Colin jí platil solidně, rozhodně to bylo víc, než kdyby šla pracovat do obchodního domu. A přitom jí zbývalo víc času. Samé výhody.

Zkraje měla obavy, jak se bude Colin chovat, ale práce ho tak zaujala, že někdy měla pocit, že je pro něj něco jako socha. Přesto si

ale dokázala poctivě připustit, že ji stále přitahuje. Ještě štěstí že byl tak zabraný do své práce a nedíval se na ni tak jako první den, jinak by si musela často uvědomit, že je jen z masa a kostí.

Cassidy se zamračila a podívala se do temného okna. Pokoj osvětlovala jen stolní lampička.

Snad je to normální, že mě přitahuje, přemítala. Ze přitahuje mou spisovatelskou zvědavost, upřesnila pohotově. Rozhodně nemám v úmyslu udělat stejnou chybu jako moje předchůdkyně. Na to jsem příliš rozumná a prakticky založená. Já mám přece jiné cíle. Cíle, které jsou pro mě mnohem důležitější.

Nebud' si tak jistá, ozvalo se její druhé já. Cassidy svraštila čelo. *Já jsem přece rozumná*, odpověděla sama sobě. Přece ze sebe neudělám blázna. Nemělo by to smysl. Colin mě nepotřebuje. Má své umění a Gail. A já mám zase svou práci.

Cassidy pohlédla na prázdnou stránku v psacím stroji a povzdechla si. Jenže Colin mě stále ruší. Tohle musí přestat. Musím se soustředit. Cassidy se zavrtila na židli a usadila se pohodlněji. Tuhle kapitolu musím dneska dokončit, takže žádné další odbočky.

Její myšlenky se konečně zbavily Colina a soustředily se na postavy. Prsty se rozběhly po klávesnici a sledovaly tok jejích úvah. Cassidy se opět ponořila do práce a tentokrát ji nemohlo nic vyrušit. Její postavy jí samy diktovaly, co má psát, jako by ožily a osamostatnily se. Na prázdné stránce se zrodila milostná scéna tak, jak ji diktovalo její podvědomí. Byla stejně prudká a vášnivá jako její první polibek s Colinem. Jenže nyní měla Cassidy osudy svých hrdinů pevně v rukou, ona jim vkládala do úst svá vlastní slova. Neuvědomovala si však, že muž, který v ní probudil neznámé pocity a na kterého si zakázala myslet, ovlivňuje jednání postav víc, než tuší. Scéna byla téměř u konce, když vtom se ozvalo klepání na dveře. Cassidy podrážděně zanáčovala.

„Kdo je to?“ zavolala, aniž by se obtěžovala vstát. Její prsty se netrpělivě zastavily na klávesnici. Slova zůstala nedokončena uprostřed věty. Cassidy doufala, že tak bude snadnější navázat na přerušenu myšlenku.

„Ahoj, Cassidy! Můžu dál?“

Cassidy poznala hlas Jeffa Mullanse, souseda, s nímž se rychle spřátelila.

„Můžeš.“

Jeff strčil svůj vousatý obličej do dveří. „Nezdržuju? Můžu na minutku?“

Cassidy si povzdechla, ale protože Jeff byl sympatický mladík, usmála se a kývla hlavou.

„Jasně.“

Jeff se protáhl dveřmi a táhl za sebou kytaru a šestikusové balení piva. „Můžu si to dát k tobě do ledničky? Ta moje už zas nefunguje. Což zas tolik nevadí, protože je v ní stejně pusto a prázdné jako na poušti.“

„Klidně.“ Cassidy se otočila na židli a povytáhla obočí. „Vidím, že s sebou přinesl celý svůj majetek. Netušila jsem, že tvoje kytara potřebuje chlazení.“

„To ne, jen to pivo,“ ujistil ji Jeff a ušklíbl se. Zamířil do kuchyňky, kde stála lednička. „Ty jsi jediná v tomhle domě, komu bych svůj náklad svěřil. Ježíši, Cass, vždyť ty tu nemáš nic pořádného k jídlu. Vidím tu jen krabici s džusem, dvě mrkve a kousek margarínu.“

„Tobě není nic svatého. Všude musíš strčit ten svůj nos,“ zlobila se Cassidy naoko.

„Nech toho a pojď ke mně. Tam se něco slušného k jídlu najde.“ Jeff vyšel z kuchyňky a zamířil k ní. „Mám pytlík chipsů a okoralé koblihy. Jsou s marmeládou.“

„To zní lákavě, ale já potřebuju dneska dokončit tuhle kapitolu.“

Jeff se poškrabal ve vousaté bradě. „To ti přece neuteče. Už se ti ozvali z New Yorku?“ Jeff klátivou chůzí obešel stůl, prohrábl se v papírech na stolech a pak se usadil s kytarou na zemi.

„Vypadá to, že se na mě všichni domluvili, aby mě potrápili,“ povzdechla si Cassidy. „Fakt je, že je na odpověď ještě brzo. Jenže trpělivost nepatří k mým silným stránkám.“

„Neboj se, Cassidy, jednou to přijde. V tobě něco je.“ Jeff hrábl do strun a začal improvizovat. Jeho melodie byla jednoduchá, ale uklidňující. „Proto mi tvoje postavy připadají jako ze života. Jestli je

tvůj román stejně dobrý jako ta povídka, kterou ti otiskli v časopise, tak jsi na dobré cestě.“

Cassidy se usmála, mile polichocená jeho důvěrou. „Nechtěl by ses ucházet o místo redaktora v nějakém nakladatelství?“ navrhla žertem.

„Ty mě nepotřebuješ, zlato.“ Jeff pohodil hustou zrzavou kšticí. „Ostatně já nemám čas, jsem začínající hvězda. Než se naděješ, budu slavný a budu zpívat na koncertech.“

„To jsem už slyšela.“ Cassidy se zaklonila do opěradla a protáhla si záda. Napadlo ji, že Jeff by se hodil Colinovi jako model. Byl to také výrazný typ – rezavé vlasy i vousy, velké šedé oči, dlouhé jemné prsty, které hladily struny, jako by to byly vlasy milované dívky. Colin by ho mohl namalovat přesně tak, jak teď seděl.

„Cassidy?“

„Promiň, trochu jsem se zatoulala v myšlenkách. Kde teď budeš hrát?“

„Mám něco domluveného na příští dva týdny. A jak jsi na tom ty? Co dělá ten tvůj malíř?“ Jeff zkusil, jak zní nejhlubší struna, a nepatrně přitáhl kolíček. „Viděl jsem pár jeho věcí... je to opravdu génius.“ Zvedl hlavu a usmál se na ni. „Jaký je to pocit, když tě maluje takový slavný malíř?“

„Dost zvláštní,“ připustila Cassidy. „Hodně jsem o tom přemýšlela... nebo ještě stále přemýšlím, ale...“ Cassidy se odmlčela, přitiskla si kolena k tělu a opřela se o ně bradou. „Nejsem si jistá, jestli jsem to já, koho maluje. Možná maluje spíš to, co ve mně chce vidět. Zvláštní je, že mi zakázal podívat se, jak můj portrét vzniká. Až bude hotový, kdo ví, jestli to vůbec budu já.“ Cassidy se bezděčně zamračila a pak mávla rukou. „Vlastně na tom nezáleží. On má svou představu, jak chce, aby obraz vypadal. Možná použije vždycky jen nějakou charakteristickou část modelu a zbytek dotvoří podle své fantazie. Třeba to dělá jako já, hraje si se svými postavami.“

„A jaký vůbec je?“ vyptával se Jeff zvědavě, když si všiml, že se opět v myšlenkách zatoulala někam daleko. Světlo stolní lampy ji ozařovalo zezadu a vytvářelo kolem její hlavy auru.

„Je úžasně zajímavý,“ přiznala Cassidy ochraptěle. Skoro zapomněla, že mluví nahlas. „Vypadá trochu jako pirát, má neuvěřitelně výrazné rysy, nádherné modré oči a překrásné ruce. Takové ruce jsem v životě neviděla. Hned bys podle nich poznal, že ten člověk je umělec.“

Její hlas znězněl a oči dostaly zasněný výraz. „Kromě toho z něho vyzařuje obrovská vnímavost. Hned poznáš, že je jiný než většina obyčejných lidí. Taky z něho sálá energie a síla. Lidé se mu sami a ochotně podřizují, protože je dokáže na první pohled okouzlit.“ Cassidy pokrčila rameny. „Říká, abych mu něco povídala, ale já si myslím, že mě ani trochu neposlouchá. Spíš mě chce zabavit, abych stála klidně. Když sebou pohnu, začne na mě vztekle ječet. Hned je poznat, že je z Irska, protože když je rozrušený, jeho přízvuk je mnohem patrnější. Kromě toho je nesnesitelně arogantní, sobecký a ješitný. Je plný protikladů. Někdy mám pocit, že by se v něm člověk nevyznal, ani kdyby ho znal sto let.“

V místnosti se rozhostilo ticho, bylo slyšet jen Jeffovo drnkání na kytaru. „Tak se mi zdá, že ses do něj úplně zbláznila.“

„Cože?“ Cassidy sebou trhla, jako by dostala facku. „To je nesmysl!“ vykřikla a zrudla hněvem. Zvedla hlavu a začala se bránit: „To je naprostý nesmysl! Prostě... prostě mě jen zajímá, nic víc.“ Rozhodila kategoricky rukama. „Chtěla bych zjistit, jaký ve skutečnosti je, to je všechno.“ Znovu pokrčila kolena a objala je rukama.

„Dobře, dobře, ty to přece víš nejlíp,“ uklidňoval ji Jeff. Vstal a kytaru nechal viset volně k zemi, jako by se stala prodloužením jeho ruky. „Ale stejně si dej na něj pozor,“ varoval ji. Usmál se a pohladil ji po vlasech. „Je to sice génius, ale pokud člověk uvěří tomu, co se o něm píše ve společenské rubrice, má slabost pro něžné pohlaví. Ty jsi moc milá a důvěřivá holka, nerad bych viděl, jak ti zlomí srdce.“

„Důvěřivá holka?“ opakovala Cassidy dotčeně. „Po čtyřech letech strávených na Berkeley můžu být těžko důvěřivá,“ namítna kategoricky.

„To jen proto, že jsi tolik naivní, jinak bys tak snadno neignorovala všechny moje pokusy a návrhy,“ ušklíbl se Jeff. Sklonil se k ní a něžně ji políbil na rty. Byl to hřejivý a uklidňující polibek,

stejný jako jeho melodie. Jenže její srdce se při něm ani nepohnulo. „Pořád ti to nedochází, co?“ zeptal se vyzývavě. „Představ si, kolik bychom ušetřili, kdybychom bydleli spolu.“

Cassidy ho dobrácky zatahala za vousy. „Jenže já tě podezřívám, že ti jde víc o mou fungující ledničku než o mě.“

„Ty toho tak víš,“ napomenul ji Jeff a zamířil ke dveřím. „Odcházím. Půjdu napsat nějakou nesnesitelně bolestnou a smutnou melodii, protože jsi mi dala košem.“

„Bože můj! Poslední dobou mám pocit, že pořád někoho inspiroju. Kdo bude inspirovat mě?“

„Dej pozor, aby ti to nestouplo do hlavy,“ varoval ji Jeff.

Když odešel, Cassidy se zadívala před sebe a zamračila se. Já že jsem do něj blázen, opakovala si pro sebe nesouhlasně. Hloupost. Jeff neví, o čem mluví. Copak není možné, aby se žena zajímala o muže, aniž by v tom hned ostatní neviděli něco jiného? Zamyšleně si přejela rukou po rtech. Vzpomněla si na Jeffův polibek. Lehký, pomíjivý, nezajímavý. Nevzbuzující žádné prudké emoce. Jak je to zvláštní, pomyslela si Cassidy. Polibek jednoho mu

že dokáže způsobit vichřici, polibek druhého vyvolá jen něžnost. Rozumná žena by si zvolila bezpečí v něžnosti. Jen hloupá husa by si vybrala muže, který přináší smutek a trápení.

Zavrtěla hlavou a raději se vrátila k práci. Její prsty se sotva rozběhly, když vtom se ozvalo opět klepání. Cassidy obrátila zoufale oči ke stropu.

„Neopovažuj se mi tvrdit, že jsi za tak krátkou chvíli napsal tu nesnesitelně smutnou a bolestnou melodii?“ vykřikla ke dveřím, ale pokračovala v psaní. „A pivo ještě taky není studené!“

„Nevím, co bych ti na tohle měl odpovědět.“

Cassidy se s trhnutím otočila a ve dveřích spatřila Colina. Opíral se ležérně o rám a upřeně ji sledoval. Tvářil se pobaveně a bez okolků si měřil její spoře oděnou postavu. Cassidy byla podomácku oblečená, na sobě měla jen plátěné šortky a tílko, které se srazilo častým praním. Cassidy se začervenala, a když si to uvědomila, zpražila ho rozhořčeným pohledem.

„Co tady děláš?“

„Dívám se,“ odpověděl a vešel dovnitř. Zavřel za sebou dveře. „Nemyslíš, že je bezpečnější, když si zajistíš dveře aspoň na háček?“

„Já vím, ale já pořád někde hledám klíče a pak si nemůžu odemknout,“ vyhrkla Cassidy, ale pak se zarazila. Co je mu do toho, jestli se zamykám, nebo ne! „Nemám tu nic, co by stálo za to, aby to někdo kradl.“

Colin zavrtěl hlavou. „To se dost pleteš. Když nemůžeš najít klíče, nos je na krku, ale dveře měj stále zamčené.“ Cassidy chtěla něco odseknout, ale Colin jí nedal čas. „Kdo sis myslela, že to je, když jsem zaklepal?“

„Jeden muzikant, co skládá vlastní písničky a nemá na to, aby si nechal opravit ledničku. Jak jsi mě vůbec našel? Ty máš mou adresu?“

„Máš ji napsanou na rukopisu,“ připomněl jí Colin a ukázal na tlustou obálku, kterou držel v ruce.

Cassidy se překvapeně podívala na známý balíček. Byla si jistá, že Colin na její rukopis zapomněl vzápětí poté, co mu ho na jeho žádost přinesla. V tu chvíli litovala, že se ho nezeptala, jestli už začal její román číst a co si o něm myslí. Uvědomila si, že jí na jeho názoru záleží. Jeho kritiku by snášela mnohem hůř než stručné odmítnutí z nakladatelství.

Proto zneklidněla a nejisté na něho pohlédla. Čekala zdrcující kritiku a předem se jí děsila.

Colin se začal procházet po pokoji a občas vzal do ruky předměty, které mu padly do oka, prohlédl si fotografii ve stříbrném rámečku, dekoraci ze sušených květín a vyhlédl z okna na noční město.

„Můžu ti přinést něco k pití?“ zeptala se Cassidy zdvořile, ale vzápětí si vzpomněla, jakými slovy zhodnotil Jeff stav její ledničky. „Třeba kávu,“ dodala spěšně, protože o té věděla, že ji bude schopná připravit. Jen pokud Colin nebude trvat na mléku či smetaně.

Colin se odvrátil od okna.

„Máš cit pro barvy, Cass,“ pochválil ji. „To je úžasné, jaký domov jsi vytvořila z jedné místnosti. Lidé si většinou zařizují byt bez originality. Jsou pak plné předmětů, které nemají duši. Z tvého

bytu vyzařuje tvoje povaha.“ Colin se odmlčel a vzal do ruky zrcadlo v rámu ozdobeném mušlemi, „Fisherman’s Wharf, no samozřejmě.“

„Mám tohle město ráda a tuhle čtvrť obzvlášť,“ usmála se, jako by si na něco vzpomněla. „Je tu úžasně živo. Ráda se procházím úzkými uličkami, miluju pohled do přístavu plného lodí.“ Náhle se cítila hloupě, jako by někomu cizímu dovolila nahlédnout do svého soukromí. Její slova zněla příliš romanticky, mohla by působit falešně, ale její obdiv byl skutečný. „Udělám kávu,“ řekla náhle a vstala ze židle.

„Ne, neobtěžuj se.“ Colin jí položil ruku na rameno, aby zůstala sedět. Podíval se na její stůl s rozházenými papíry. „Promiň, že tě ruším při práci. To je neodpuštělné.“

„Dneska večer mám v tomhle směru trochu smůlu,“ poznamenala Cassidy otevřeně. Ostych a neklid z ní spadl. „Naštěstí to nevadí. Jsem už skoro hotová, jinak bych asi reagovala stejně podrážděně jako ty, když tě někdo ruší při práci.“ Cassidy si v duchu vychutnávala, jak mu mohla vrátit aspoň zčásti to, jak se k ní choval on. Colin jí věnoval tázavý pohled a náhle jeho rty ozářil úsměv.

„Musím se chovat asi dost otřesně, co?“

„Příšerně. Ale teď už se konečně posad'. Jsem nervózní z toho, jak pořád chodíš sem a tam.“ Ukázala na židli, ale Colin se posadil na stůl vedle ní.

„Dneska jsem dočetl tvou knížku.“

„To jsem si domyslela, když jsi mi přišel vrátit rukopis.“ Cassidy se snažila, aby její hlas zněl ledabyle. Když se neměl k řeči, pobídla ho netrpělivě: „Tak už to ze sebe vyklop, Coline, a nemuč mě. Já nejsem žádná hrdinka. Vyzradila bych na sebe všechno ještě dřív, než by mi bambusem propíchlí první nehet.“

Colin se dal do smíchu, pak se nadechl, ale Cassidy ho zarazila prudkým gestem. „Raději ne! Nechci nic slyšet! Anebo ano, ale nezdržuj to! Neměj se mnou slitování. Nemysli, že kritiku nepřežij u. Bude mě to chvíli mrzet... ale nějak to snad zvládnou. Jestli se ti to nelíbilo, tak nechci slyšet žádné vytáčky.“ Cassidy pohodila vlasy a zůstala stát s očima upřenýma na jeho rty. „Hlavně mi neříkej, že to bylo zajímavé,“ vydechla zoufale. „To je nejhorší slovo! Absolutně to nejhorší!“

„Už jsi skončila?“ přerušil ji.

Cassidy si dlouze povzdechla a zavrtěla odevzdaně hlavou. „Snad ano.“

„Pojď ke mně, Cass.“ Jeho hlas zněl něžně a naléhavě zároveň. Cassidy poslechla. Jejich oči se střetly a dlouze se na sebe dívaly. Colin ji vzal za ruku a sevřel ji ve svých dlaních. „Nechtěl jsem ti nic říkat, dokud ji nebudu mít celou přečtenou.“ Pohladil ji po hřbetu ruky a pak nekonečně dlouho zkoumal její prsty, jako by si je chtěl vrýt do paměti. „Máš úžasný talent, Cass. To, co tě naučili na Berkeley, ho jen vybrousilo, zdokonalilo a ukáznilo, ale tvůj příběh je originální a tvoje /pracování také.“

Cassidy dlouze zadržovala dech a teď ho konečně mohla vypustit. To je zvláštní, pomyslela si, jak strašně moc mi záleží na slovech člověka, kterého /nám sotva pár dní. Jeffův obdiv ji těšil, ale Colinova slova jí vyrazila dech.

„Nevím, co na to říct,“ přiznala se. Nechápatě zavrtěla hlavou. „Zní to banálně, ale je to pravda.“ Očima zaletěla k nepořádku na stole. „Někdy mám pocit, že bych to všechno nejradši roztrhala nebo spálila. Nestojí to za všechno to snažení a trápení.“

„Přesto sis vybrala právě tohle povolání,“ dodal Colin.

„Vlastně naopak. Povolání si vybralo mě. Nikdy jsem si nic nevybírala, byla to samozřejmost, nic jiného mi nezbývalo.“ Cassidy k němu zvedla oči. „Ty ses snad rozhodl, že se staneš malířem?“

Colin si ji zamyšleně prohlížel a pak zavrtěl hlavou. „Ne,“ odpověděl. Sklopil oči a obrátil její ruku dlaní vzhůru. „Jsou věci, které člověk nedokáže ovlivnit. Věříš, že existuje osud, Cass?“

Cassidy znervózněla a navlhčila si rty. V krku měla tak sucho, že nemohla mluvit. „Ano,“ hlesla chraptivě. To slovo vyřkla tak tiše, že si nebyla jistá, jestli ho Colin vůbec slyšel.

Colin však více vyčetl z jejích očí než ze rtů. Nepotřeboval slyšet to, co mu napovídalo srdce. „Samozřejmě že v něj věříš,“ řekl a významně jí pohlédl do očí. Cassidy cítila, jak jí vzrušením i úzkostí poskočilo srdce. „Myslíš, že osud nás svedl dohromady, abychom se stali milenci, Cassidy?“

Cassidy otevřela ústa, ale nevydala z nich ani hlásku. Pokusila se tedy zavrtět hlavou.

Colin povytáhl pobaveně obočí. „Nejsi dobrá lhářka,“ poznamenal a vzal její obličej do dlaní. Zlehka snesl rty na její ústa. Cassidy si v duchu povzdechla. Jaký to byl rozdíl proti Jeffovu lehkému nekomplikovanému polibku. Na rozdíl od něho Colinův polibek přinášel muka rozkoše, která vibrovala celým jejím tělem. Cassidy si však stále dobře uvědomovala rizika.

„Já nechci!“ vykřikla a otočila hlavu na druhou stranu.

„Proč ne?“ Colin ji uchopil za bradu a přiměl ji, aby se k němu otočila tvář. „Polibek je přece tak snadná věc, je to jen setkání dvou párů rtů.“

„Ne, tak snadné to není,“ namítla Cassidy. „Polibek je mnohem víc.“ V duchu však cítila, jak její obrana slábne. „Ty chceš vždycky víc.“

Colin ji políbil na tvář a pak na druhou, jeho rty se sotva dotkly její kůže. Skoro si myslela, že se jí to jen zdálo.

„Vezmu si jen tolik, kolik mi dáš,“ ujistil ji konejšivě. „Jen tolik, ne víc.“

Začal se mazlit s jejím obličejem a zasypal čelo i tváře i nos drobnými polibky. Cassidy bušila krev v žilách, jejím tělem projížděla jedna vlna horka za druhou. Její vědomí zahalil mrak.

„S tebou mám pocit, že prožívám věci, které jsem dávno zapomněl, Cass,“ zašeptal Colin. „Všechno mi připadá jako nové. S tebou objevuju nový svět. Líbej mě, Cass, já tě chci.“

Cassidy neváhala ani vteřinu, s povzdechem jeho prosbu vyslyšela, přestože uvnitř jí zmítaly protichůdné pocity. Napůl se vznášela štěstím a napůl ji zachvátilo zoufalství, že mu opět podlehla.

Co z toho vzejde? Takovou otázku si teď nekladla. Pohltily ji plameny vášně. Její mozek vyslal poslední signály k obraně, ale Cassidy je nevnímala. Ovládla ji jediná touha: být s ním a stát se jeho. Byla tak prudká a silná, že se jí nedalo ubránit.

Colin ji začal líbat vášnivěji a jeho rty byly dobyvačnější a lačnější. Hladil ji po celém těle, jeho ruce jí tiskly nadra a vyhrnuly tričko, aby se mohly nasytit její sametové kůže. Strach ji neopouštěl, ale tentokrát jako by umocňoval vzrušení a rozkoš. Rozkoš ze zakázaného a nebezpečného. Měla dojem, že ji opustila všechna

sebekontrola a místo ní ji nahradila primitivní žádost. Když se jejich rty od sebe odtrhly, Cassidy bolestně toužila po dalších polibcích.

Colin se sklonil k její šíji a zasypal ji dalšími polibky. Byly však mnohem divočejší než ty předtím. Cassidy ucítila, jak ji stiskly jeho zuby, a vydechla vzrušením. To nebyla skutečná bolest, ale slast. Zaklonila hlavu, aby mu poskytla víc prostoru.

Colin vklouzl oběma rukama pod tričko a laskal její ňadra. Cassidy cítila, jak pod ní podklesávají kolena. Celé tělo zvláčnělo, jako by se kosti a klouby rozpustily v žáru, který ji zachvátíl.

Po chvíli však jeho ruce klesly a Colin ji přestal líbat. Uchopil ji za ramena a Cassidy neochotně pootevřela oči. Díval se na ni zvláště, šel z něho strach. Cassidy však byla připravená dát mu všechno, oč by požádal.

„Zdá se, žeš měla pravdu ty,“ řekl pochmurně. „Polibek není jednoduchá věc. Zvlášť s tebou ne. Chci tě, Cass. Měla bys vědět, že mi ani nebe, ani peklo nezabrání si tě vzít, až se rozhodnu, že přišla ta správná chvíle.“ Jeho stisk zeslábl a Colin ji pohladil po ramenou. „Až dokončím obraz, náš osud se naplní. Nemáme na vybranou.“

„To se mýlíš,“ vyhrkla Cassidy, když se konečně pozvedla k odporu. City, které se jí zmocnily, byly příliš děsivé, než aby jim podlehla. A ještě víc ji vyprovokovala jeho nesnesitelná arogance. Cassidy se mu vyvinula z objetí a pevně mu pohlědla do očí. „Nepočítej s tím, Coline, že se stanu tvým nejnovějším úlovkem. Nemám chuť zařadit se do zástupu chudinek, které jsi pobláznil a pak je odkopl jako psy. Věř mi, že mám o sobě lepší mínění. A tohle bys měl vědět zase ty!“ dodala rozčileně a odstrčila ho od sebe.

Colin přimhouřil oči, vyšlehly z nich plameny nespokojenosti. Přikročil k ní, prudce ji objal a zabořil ruce do jejích vlasů. Krátce a drsně ji políbil, nato ji od sebe opět odstrčil. Cassidy zalapala po dechu, ale navenek nedala nic znát.

„Čas ještě ukáže, kdo má pravdu, láska moje. Teď už je ale pozdě, měl bych jít.“ Cassidy si přitiskla dlaň na bolavé rty. „Bude půlnoc,“ dodal Colin a výhružně se mu blesklo v očích, „po půlnoci bývá těžší odolávat hříchu.“ Náhle se usmál a obrátil se ke dveřím. Vzal řetízek a položil ho do západky tak, aby zaklapala, jakmile za ním zapadnou dveře. „Najdi si klíče,“ řekl a byl pryč.

PÁTÁ KAPITOLA

A opět uběhl další týden, aniž by mezi nimi došlo k nějakému střetnutí. Cassidy zamířila druhý den do Colinova ateliéru s obnoveným odhodláním odolávat jeho svodům a nástrahám. Neměla v úmyslu měnit své rozhodnutí. To, co jí Colin nabízel, bylo příliš málo. Aby se stala na pár týdnů jeho milenkou, bylo to poslední, o co stála.

Celý život snila o tom, že jednou potká pravou lásku, cit plný hloubky a oddanosti. Vztah, který vydrží po celý život. Její povaha byla nakloněná ideálům a její sen stát se spisovatelkou ji vzdaloval obyčejnému životu a prvním zkušenostem s muži. Colin měl pravdu, když o ní prohlásil, že je naivní. Skutečně byla naivní v tom smyslu, že nic nepoznala a nic neprožila. Vzhledem k tomu, že žila celý život jen s otcem, nikdy důvěrně nepoznala, jak vypadá navenek vzájemný vztah mezi mužem a ženou. Její otec sice občas navázal nějakou známost, ale žádná z těch žen nikdy nepatřila do jejich domácnosti. Otec se stal v tomhle směru jejím vzorem. Také zasvětil svůj život jen práci. Cassidy ho obdivovala a slibovala si, že ona bude stejně nezávisle procházet životem až do chvíle, než potká toho pravého.

Její předsevzetí nemělo jen svou romantickou stránku, ale také praktickou. Cassidy nechtěla ztrácet čas, ten potřebovala věnovat své prozatím jediné vášni – psaní. Byla odhodlaná čekat, dokud nenajde toho pravého. I kdyby ho třeba nikdy nenašla. I s touhle možností opatrně počítala.

Nyní si však uvědomovala, že její rozhodnutí bývala snadná, protože se nikdy nesetkala s mužem Colinova formátu. To, že byl také umělec, jeho přitažlivost jeho zvyšovalo. Colin představoval

první vážnou zkoušku jejích předsevzetí. Přesto když opět zamířila do jeho ateliéru, byla si jistá, že mu dokáže odolávat.

Colin ji přivítal zběžně a ihned požádal, aby zaujala své místo. Když upravoval její postoj, jeho dotyky byly neosobní a věcné. Přesto si byla Cassidy jistá, že z něho sálá neklid. Nedokázala přesně určit povahu toho neklidu... bylo to něco mezi nespokojeností a netrpělivostí, vášní a temperamentem. Jisté bylo však jedno... Cassidy si toto chvění uvědomovala a ostře vnímala jeho přítomnost.

Dny plynuly většinou v tichu. Colin se omezil na stručné příkazy. Ale ke konci týdne měla Cassidy nervy napnuté k prasknutí. Očekávala od něho nějaký projev, nějakou reakci, ale Colin se tvářil jako socha. Pokud cítil mezi nimi stejné napětí jako ona, nechápala, jak ho dokáže snášet. Vyrovnanost přece nepatřila k jeho silným stránkám.

Zdálo se, že ho zajímá výhradně malování. A začínala pochybovat, jestli jeho city k ní jsou skutečně tak vášnivé, jak tvrdil. Jak je vůbec možné, že v ní vyvolal tak prudkou odezvu?

Slunce se pomalu sklánělo k západu a opřelo se Cassidy do ramen. Cassidy vychutnávala hřejivý dotek jeho paprsků, přestože nedokázaly zahnat únavu ze svalů ztuhlých po dlouhém stání. Colin stál za stojanem a ona sledovala, jak nabírá z palety barvu a nanáší ji štětcem na plátno. Jeho výsledek stále ještě ani okem nespátřila. Colin vydržel pracovat dlouhé hodiny, aniž by si potřeboval na okamžik odpočinout.

Cassidy se bavila tím, že stále přemýšlela, jak asi na obraze vypadá a jestli ji zachytil věrně, nebo si něco přimyslel.

Budu viset v jeho galerii, nebo stát někde v koutě, dokud si pro mě nepřijde kupec, přemítala. Co když mě někdo koupí za astronomickou částku a já pak budu viset v nějakém anglickém sídle? Jak mě asi pojmenuje? *Žena v bílém?* *Žena s fialkami?* Cassidy vymýšlela další varianty a litovala, že se nemůže podílet na vzniku názvu.

Také si představovala, jak o jejím obraze budou diskutovat návštěvníci galerie a odborníci. Nebo ho budou analyzovat studenti malířství. A co třeba za sto let? Až mě někdo uvidí v zapadlé galerii, třeba bude obraz zaprášený, co si pomyslí ten, kdo setře prach a

znovu mě spatří? Položí si otázku, kdo byla ta žena, kterou malíř namaloval? Poznám, na co jsem myslela, když mě maloval?

Podobné myšlenky ji přivedly k hodně zvláštním pocitům. A Cassidy si nebyla jistá, jestli je s nimi spokojená. Neměla jediný důkaz o tom, co v ní Colin vidí. Je schopný dohlédnout jí až na dno duše? A jak dokonale lze takový objev zachytit na plátno? Co když bude v jistém smyslu stejně obnažená jako ta dívka ležící na pohovce, kterou portrétoval před ní?

Colin náhle zaklel, až se Cassidy lekla. Upřela na něho vyděšené oči. Colin praštil paletou o stůl.

„Proč sebou pořád vrtíš?“ vyhrkl rozčileně a zamířil rázně k ní. „Stůj, ani se nehni,“ vykřikl plný zlosti. Netrpělivě jí narovnal ramena. „Čert aby tě vzal! Nesnáším, když sebou modelka vrtí.“

Cassidy už se málem chtěla omluvit, že se zapomněla nehýbat, ale jeho prudká slova jí chuť k omlouvám vzala. Trhla sebou a odstrčila mu ruce. Vztekle odhodila kytičku fialek na stolek a dala si ruce v bok. „Víckrát se neopovažuj se mnou takhle mluvit, Coline!“ vyjela na něj výhružně. „Nejsem dítě, abych sebou vrtěla, a i kdybych se pohnula, bylo by to pochopitelné. Jsem jenom člověk, ne robot, nebo panna ve výloze obchodu.“ Pohodila hlavou a její pečlivě naaranžovaný účes byl pryč. „Já chápu, že je to pro tebe těžké pochopit, když jsi tak úžasný a geniální, ale my ostatní nejsme tak dokonalí.“

„Nikdo se tě na tvoje názory neptá,“ odbyl ji Colin hrubě a změřil si ji chladným pohledem. „Jediné, co od modelky potřebuju, je, aby stála klidně a nevrtěla sebou.“ Znovu jí položil ruce na ramena a pokusil se opravit její postoj. „Když pracuju, tak svůj temperament koukej krotit.“

„Tak si maluj strom,“ namítla Cassidy rozzuřeně. „Ten bude stát a bude mu všechno ukradené.“

„Ještě žádná modelka mi odsud neutekla uprostřed malování,“ vykřikl Colin výhružně.

„Tak sleduj,“ provokovala ho Cassidy a zvedla sebejistě bradu. Otočila se k němu zády a vykročila ke dveřím. Udělala však jen jediný krok, než ji zastavily Colinovy paže. Prudkým trhnutím ji k sobě obrátil.

„Pust' mě,“ dožadovala se rozhořčeně. Cítila, že se přestává ovládat. Její nervy prošly zatěžkávací zkouškou a vypovídaly službu. „Pro dnešek toho mám plné zuby. Chci jít domů. Tak mě sakra pust'.“

Colin však ještě zesílil stisk. „Jak chceš, ale teď chci slyšet pravdu. Tobě nejde jen o to, že jsi přetážená a chceš si odpočinout. Mezi námi je něco víc než malování.“

Cassidy cítila, jak ji sevřel strach. Colin se přestával ovládat a jeho sevření bolelo. Teď před sebou viděla jiného muže než doposud. Muže tvrdého a bezcitného, který musel za každou cenu prosadit svou.

Colin ji uvěznil a nemohla se hýbat, alespoň tedy odtáhla hlavu, aby před sebou neměla tak blízko jeho rozpálené oči plné hněvu. Colin ji však k sobě přitiskl ještě víc a začal zuřivě líbat.

Choval se jako dobyvatel. Jeho rty umlčely její protesty, jeho paže ji objaly tak, že se nemohla bránit. Jeho polibek byl nemilosrdný. Rty ji bolely, jak je tiskla k sobě, ale jeho jazyk byl silnější a bez milosti se dral dovnitř. Náhle jí vyskočila před očima rudá kola. Udělalo se jí špatně. Poprvé v životě měla pocit, že omdlí. Její vzdor začal ochabovat. Colin si toho nevšímal a bral si její ústa o to dychtivěji.

Jeho dřívější něžné doteky byly zapomenuty, zůstala jen syrová vášeň. Cassidy pochopila, že se mu neubrání, a její odpor slábl. Colin toho využil a začal jí rozepínat šaty. Nejstrašnější bylo, že její tělo začalo na jeho doteky reagovat stejně, jako by ji zahrnul samou láskou.

Ateliérem se však náhle rozlehlo klepání na dveře. V naprostém tichu znělo jako výstřel z děla. Colin ho však neslyšel, nebo ignoroval.

„Coline?“

Cassidy zaslechla hlas Gail Kingsleyové a další klepání na dveře. „Je tu někdo, kdo by s tebou chtěl mluvit, Coline,“ volala.

Colin odtrhl rty od jejích úst a šťavnatě zanádal. Pustil ji a docela hrubě od sebe odstrčil. Cassidy to nečekala a zapotácěla se. Colin znovu zanádal a chytil ji za ramena. Znovu chtěl cosi

vykřiknout, ale vtom jeho pohled padl na její tvář bílou jako stěna a vyděšené oči.

Její rty byly oteklé od jeho neurvalých polibků a viditelně se třáslly. Cassidy se ho musela chytit, aby nabrala rovnováhu.

„Coline, přestaň dělat drahoty,“ ozvalo se opět za dveřmi, ale Colin nespouštěl oči z Cassidy. „Už je skoro večer. Měl bys toho nechat!“

„Dobře, dobře! Už jdu!“ vykřikl Colin přes rameno. Vzal Cassidy v podpaží a vedl ji ke dveřím do šatny. Zavedl ji až dovnitř a znovu si ji změřil pátravým pohledem. Cassidy vypadala, jako by prožila šok. Její dech zněl přerývavě a oči měla červené, jak se jí do nich tlačily slzy.

Colin se zatvářil polekaně, ale vzápětí nasadil neutrální výraz. „Převleč se,“ řekl tiše. Zdálo se, že chce něco dodat, ale nakonec se otočil a zavřel za sebou dveře.

Když Cassidy osaměla, obrátila se k zrcadlu. Zděsila se, jak vypadá. Začala se třást po celém těle, ale už se tomu nebránila. Posadila se a za chvíli k ní dolehly hlasy z ateliéru.

Mezi nimi vynikal Gailin vysoký nervózní hlas. Colin mluvil klidně, nikdo by nepoznal, že před chvílí by ji málem znásilnil. K nim se přidal třetí hlas, úplně neznámý. Zněl lehce a zpěvavě, Cassidy brzo rozpoznala italský přízvuk. Cassidy se nejprve soustředila na barvu a melodii hlasů než na slova, která nedokázala vnímat.

Její obraz v zrcadle působil strašidelně. Tváře měla stále bílé, jejich barva se blížila šatům, které měla na sobě. Oči byly lesklé, plné děsu. Nejvíc ji však zdeptal její výraz. Byl to výraz ženy, která přiznala svou porážku.

Ne! Ne! To ne, chtělo se jí křičet. Přejela si zoufale rukama po tvářích a začala je třít, aby se do nich vrátila krev. / *kdyby to na mě zkoušel tímhle způsobem, stejně nic nezíská,* ujišťovala se v duchu. Rychle ze sebe svlékla rozepnuté šaty a oblékla se do plátěných kalhot a svetru. Z kabelky vytáhla hřeben a důkladně si rozčesala vlasy. Bolelo to, ale zároveň ji to i vzpamatovalo. Po chvíli vytáhla z kabelky i make-up, aby zakryla stopy po prožitém traumatu.

Teprve nyní její ucho začalo registrovat slova. Cassidy se bezděčně zaposlouchala do hovoru za jejími dveřmi.

„Coline, to je tvoje nová práce?“ ptal se neznámý hlas. „Zajímavé barvy. Tohle jsem u tebe ještě neviděl. Úplně jiný styl. Vypadá to, jako bys chtěl zachytit něco jako... nějaký sen.“ Cassidy pochopila, že se mluví o jejím portrétu. Zamračila se a použila na tváře trochu růže. Tak je to, říkala si. Všichni ostatní se smějí podívat, jen já ne. Proč ne já?

„Mám pocit, že jsi najednou sentimentální,“ ozvala se vzápětí Gail. „To je ovšem novinka. Jsem zvědavá, co na to řeknou příznivci tvého umění.“

„Ano, působí to skutečně sentimentálně,“ přitakal hlas s italským přízvukem. Cassidy napínala uši, aby jí neuniklo ani slovo z jejich rozhovoru. „Ale není to tak jednoznačné. Tady ta barva je plná vášně, ale přitom celek působí zvláštně prakticky – třeba ty jednoduché šaty. Začínám být zvědavý. O co ti jde, Coline? Jaký je tvůj záměr?“

„Určitě není jen jeden, ale víc,“ zaslechla Cassidy Colinovu suše ironickou odpověď. „Nechte se překvapit.“

„To je ti podobné,“ zasmál se hlas s italským přízvukem. Cassidy cítila, jak se užívá zvědavostí. Nejraději by vyběhla ven a podívala se na výsledek.

„Ještě jsi ale nezačal malovat tvář.“

„Ještě ne.“ Cassidy poznala, že Colinovi není tohle vyptávání po chuti, ale Ital se nedal odbýt.

„Ta žena mě zajímá... a tebe zřejmě taky. Jistě bude krásná a mladá, aby se hodila k těm šatům a fialkám. Ale určitě je v ní něco víc.“ Cassidy netrpělivě čekala na jeho odpověď. Žádná však nepřicházela. Ital se nedal zastrašit a pokračoval. „Kde ji schováváš, Coline?“

„Správně, Coline, kde ji máš? Kde je Cassidy?“ ozvala se Gail. Cassidy zaregistrovala v jejím hlase pobavení. „Víš přece, jakou radost bys jí udělal, kdybys ji seznámil s Vincem?“ Gail se zasmála a její smích zněl jako kaskáda. „Je to roztomilá dívenka. Neříkej, že před námi strachy utekla?“

Cassidy polilo horko nad takovým jízlivým nařčením, rozrazila dveře a vyšla ven. „Ani omylem,“ prohlásila sebejistě a obdařila trojici zářivým úsměvem. „A samozřejmě si nenechám ujít příležitost seznámit se s Vincem.“ Gail blesklo nespokojeně v očích. Když se Cassidy podívala na Colina, z jeho pohledu nevyčetla vůbec nic.

Přesunula tedy pohled k muži stojícímu uprostřed. Byl asi o hlavu menší než Colin, ale měl štíhlou a vznešenou postavu, která mu dodávala potřebnou důstojnost. Vlasy měl stejně tmavé a rovné jako Colin, zato oči byly hnědé a pleť olivově snědá. Měl uhlazené způsoby a příjemné rysy, ale když se usmál, všechno se rozjasnilo a působil neodolatelně.

„*Bella mia!*“ zvolal obdivně a dramaticky si povzdechl. Zamířil k ní a uchopil ji za obě ruce. „*Bellissima.*“ rozplýval se nad ní. „To mě mohlo napadnout. Ona je prostě dokonalá. Překrásná.“ Muž se obrátil ke Colinovi. „Kdes ji objevil?“ Znovu jí pohladil tvář pohledem a dodal: „Utábořím se tam a budu čekat, dokud neobjevím stejnou krásku i pro sebe.“

Cassidy se dala do smíchu a srdce jí roztálo. Ten muž byl neškodný. Flirtování patřilo k jeho přirozenosti. „Potkali jsme se v mlze,“ prohlásila, když Colin stále mlčel. „V první chvíli jsem považovala Colina za zloděje.“

Ital se dal do nehorázného smíchu. „Andílku, ani se vám nedivím, ale Colin je ještě něco horšího než zloděj.“ Vince se na Colina zašklebil, ale stále držel Cassidy za ruce. „Je to irský darebák a má černou duši, protože ji upsal d'áblu. Na jeho obrazech je to vidět. A já, protože nevím nic lepšího, co si počít s penězi, kupuju jeho obrazy.“

Colin zvedl tázavě obočí a zamířil k nim. „Dovol, abych vás představil. Cassidy St.Johnová, Vincente Clemenza, vévoda z Macaranti.“

Cassidy se při těch slovech rozšířily údivem oči. Vince se zatvářil zklamaně.

„Jsi opravdu darebák. Teď jsi ji ohromil mým titulem, takže nepoznám, jestli jsem na ni udělal skutečně dojem.“ Vince ji oblažil oslnivým úsměvem. „Je mi potěšením, *signorina*. Stanete se mou ženou?“

„To není špatný nápad. Vždycky jsem si myslela, že by ze mě byla skvělá vévodkyně. Jen nevím, jestli umím udělat pukrle,“ prohlásila a podívala se na své ruce, které Vince stále svíral ve svých dlaních. „Nevím, jestli bych to svedla.“

„Vince obvykle trvá na tom, aby člověk poklekl a políbil mu prsten,“ ozval se Colin potměšile. Cassidy se k němu otočila. Netvářil se pobaveně. Naopak jeho oči působily zachmuřeně. Cassidy pokývla bradou.

„Teď přeháníš, příteli,“ pokáral Vince Colina. Pustil Cassidyinu ruku a poplácal Colina po rameni. „Tentokrát ti skutečně tvůj talent závidím. Vyměnil bych ho za celý svůj majetek. Můžu získat na tenhle portrét přednostní právo?“

Colin upřel pohled na Cassidy a bez jediného hnutí svalu bryskně odpověděl: „Bohužel. Nabídku už mám. Jsi druhý v pořadí.“

„Jaká škoda.“ Vince pokrčil rameny. „V tom případě budu muset zájemce přeplatit.“ Jeho hlas zněl arogantně. Bylo poznat, že je zvyklý prosadit za všech okolností svou. Cassidy nechápala, jak se z nich dvou mohli stát přátelé.

„Vince přišel, aby se podíval na Janeen,“ připomněla Colinovi Gail, aby převedla řeč jinam. Všichni přešli do vzdáleného rohu, kde odpočíval obraz ležící nahé dívky.

„Omluvte mě, budu už muset jít,“ ozvala se Cassidy. Chtěla využít příležitosti a zmizet. Vince ji však znovu uchopil za ruku.

„Kam byste utíkala, *madonna*. Jen zůstaňte.“ Nečekal na její souhlas a táhl ji do rohu.

Gail vzala obraz a postavila ho do stojanu. Byl to opravdu ten portrét dívky s mléčnou kůží. Cassidy zvedla oči a zjistila, že se na ni Gail usmívá. Nebo spíš vysmívá.

„To je Cassidyina předchůdkyně,“ prohlásila Gail posměšně a pak ustoupila za Colina, jako by chtěla dát najevo, že je připravená svůj majetek bránit.

„Fantastická,“ vydechl Vince uznale. „To je *eminc fatal*. Žena, která nezná hranice – nebo je neuznává. Trochu potměšilá, jako by se nám posmívala.“ Obrátil se ke Cassidy. „Co si o ní myslíte?“

„Je to nádherný obraz,“ prohlásila Cassidy bez zaváhání. „Ale jde z ní trochu strach... já osobně jí závidím, jak přirozeně vnímá svou

sexualitu. Přesto si myslím, že většina mužů by z ní byla v rozpacích... a ona by si to užívala.“

„Tvoje nová modelka je bystrá pozorovatelka,“ řekl Vince obdivně. Bezděčně sevřel v dlani Cassidyinu ruku. „Ano, chci ji. A ještě toho Faylera, kterého mi Gail ukazovala dole. Je to slibný umělec. Ano...“ Konečně si uvědomil, že stále drží Cassidy za ruku. „*Madonna*, a teď... dovolte, abych vás pozval na večeři. Tohle město je sice velkolepé, ale bez krásné ženy bych si tu připadal sám.“

Cassidy se usmála, ale než stačila odpovědět, Colin jí položil ruku na rameno. „Mé obrazy mít můžeš, ale mou modelku ne.“

„Rozumím,“ zasykl Vince a v očích se mu blesklo poznáním. Zato Cassidy přimhouřila oči zlostí. Colin se otočil, aby sundal plátno ze stojanu.

„Gail, požádej někoho, aby ho zabalil a připravil, aby si ho mohl Vince odvézt. Běžte dolů, za chvíli jsem u vás a promluvíme si o detailech.“

Gail bez jediného slova zamířila ke dveřím do galerie a práskla za sebou dveřmi. Vince ji zamyšleně pozoroval a pak se vrátil pohledem ke Cassidy.

„*Arrivederci, madonna*,“ řekl a políbil jí ruku. Zklamaneč si povzdechl. „Zdá se, že se budu muset dneska toulat v mlze, abych objevil stejnou krásku. Coline, doufám, že mi uděláš cenu, abys mi vynahradil to zdrcující zklamání.“ Střelil po Colinovi významným pohledem a také se vydal ke dveřím. „Kdybyste se někdy zatoulala do Itálie, *madonna*...“ Vince svou nabídku nedokončil, jen významně povytáhl obočí a nechal je o samotě.

Cassidy se ještě třásla zlostí, a sotva za Vincem zapadly dveře, obrátila se prudce ke Colinovi. „Jak ses mohl opovážit?“ Teď už jejím tvářím nechyběla barva. „Jak se opovažuješ naznačovat, že...?“

„Nic jsem neřekl,“ bránil se Colin. „Jen to, že si může koupit mé obrazy, modelky že nejsou na prodej.“ Zamířil ke stojanu a zakryl její portrét lehkou látkou. „To se ti jenom zdá, že v tom bylo něco víc.“

„Nic se mi nezdá,“ odsekla Cassidy. „Vince to tak pochopil také. A tys to řekl schválně. Já nedovolím, aby ses pletl do mého života.“

Když se rozhodnu, že s někým chci jít na večeři, ty nemáš právo do toho zasahovat.“

Colin zavrtěl hlavou a zastrčil si ruce do kapes. Beze slova jí hleděl do tváře, a když promluvil, neozval se v jeho hlasu ani náznak podrážděnosti. „Jsi ještě hodně mladá a naivní, Cass. Vince je můj starý známý a mám ho rád. K ženám se ale chová jako mizera, sice okouzluje, ale bez skrupulí.“

„A ty jsi snad lepší?“ namítla Cassidy rozhořčeně. Všimla si, jak se Colin zarazil, v očích se mu zablesklo a zacukaly mu svaly ve tváři. To bylo poprvé, kdy byla svědkem toho, že se pokusil ovládnout svůj temperament.

„Jedna nula pro tebe, Cass,“ poznamenal měkce. „A já si tvůj postřeh vezmu k srdci. Zítra nechod'. Až zase ve čtvrtek. Potřebuju si něco rozmyslet.“ Nato se k ní obrátil zády a zamířil ke dveřím, které vedly dolů do galerie.

Cassidy zůstala stát sama uprostřed opuštěného ateliéru. Uhrála jsem sice jeden bod ve svůj prospěch, pomyslela si, ale tohle vítězství nechutná sladce.

Cítila se úplně zbitá, fyzicky i psychicky vyčerpaná. Colin nebyl jediný, kdo si potřeboval něco rozmyslet. Dvoudenní pauza se hodila.

„To jsem ráda, že jsem tě ještě zastihla,“ ozvalo se za ní. Cassidy se otočila a před sebou spatřila Gail. „Potřebovala bych si s tebou na moment promluvit.“ Gail po ní střítila krátkým falešným úsměvem a opřela se zády o dveře. „Jen mezi námi dvěma.“

Cassidy si unaveně povzdechla. „Dneska raději ne,“ řekla a přehodila si kabelku přes rameno. „Byl to dlouhý den, mám toho plné zuby.“

„Já budu stručná, takže tě nezdržím,“ naléhala na ni Gail a tvářila se mile, ale Cassidy neoklamala. Pod povrchem zdvořilého úsměvu doutnala nenávist.

Radši se s ní nebudu dohadovat, usoudila Cassidy. Ať to mám z krku. Gail se vymluví, já jí všechno odkývám a půjdu si po svých. Tak to bude nejrozumnější.

Pokusila se o stejně zdvořilý úsměv, aby ji zbytečně nevyprovokovala a řekla: „Tak spust'. O co jde?“

Gail rozhodila významně rukama. „Mám pocit, že jsem se posledně nevyjádřila dost přesně... myslím o sobě a Colinovi.“ Její hlas zněl vemlouvavě a trpělivě, jako když učitelka mluví k žačce. Cassidy podrážděně stiskla zuby, ale navenek se tvářila dál přívětivě a příkyvovala.

„Náš vztah už trvá několik let. Dá se říct, že se vzájemně doplňujeme a plníme si jisté umělecké potřeby. Colin je samozřejmě atraktivní muž a není imunní vůči ženské kráse. Já jsem zase tak tolerantní, že přehlížím jeho občasné flirty. Dokonce v jistých případech jsme záměrně nechali tisk, aby se pustil do odvážných spekulací, protože to prospívá jeho image...“ Gail se odmlčela a pokrčila rameny. „Myslím tím image romantického umělce a bohéma. To všechno jsem obětovala pro jeho kariéru. Já mu rozumím, a proto všechno snáším.“

Gail už nevydržela stát na jednom místě a začala nervózně přecházet místností.

„Promiň, ale já nechápu, proč mi to všechno vykládáš,“ ozvala se Cassidy unaveně. Poslouchat historky o tom, kolik žen měl Colin, bylo to poslední, co v téhle chvíli potřebovala.

„Proto, abychom si my dvě rozuměly,“ ozvala se Gail vzápětí. Zastavila se před Cassidy a změřila si ji přimhouřeným pohledem. Její oči byly jako dva kusy ledu. „Dokud Colin nedokončí tvůj portrét, musím tě tolerovat. Znáám ho natolik dobře, že se mu do jeho tvorby nepletu. Ale jestli si usmyslíš, že se mi postavíš do cesty, tak...“ Gail chytila řemínek Cassidyiny kabelky a přitáhla ji k sobě. „Znáám způsoby, jak se zbavit lidí, kteří se mi chtějí postavit do cesty.“

„To jistě,“ odpověděla Cassidy klidně. „Možná ale brzo zjistíš, že mě se tak lehce nezbavíš.“ Vyškubla jí řemínek z prstů, ale zůstala stát na místě. „Do tvého vztahu s Colinem mi nic není. Kromě toho jsem ti už minule řekla, že mě Colin nezajímá a že mám vyšší cíle. Ale není to proto, že bych z tebe dostala strach. Upřímně řečeno, je mi tě docela líto.“

Gail se ostře nadechla, aby něco odsekla, ale Cassidy jí nedala čas. „Je to směšné, jak se snažíš Colina bránit. Je vidět, že si vůbec nevěříš, pokud jde o jeho city. Jenže já pro tebe nepředstavuju

žádnou hrozbu. I slepý by poznal, že Colina zajímám jen jako objekt, který lze zachytit na plátně.“ Cassidy ukázala směrem k zahalenému plátnu. Vlastní slova ji bodla překvapivě do srdce. Přestala se ovládat a zbytek slov vyhrkla se zoufalstvím, která jí vháněla slzy do očí. „Já ho nezajímám jako člověk, takže si nemusíš dělat starostí, že bych ti ho přebrala. Nejsem do něj zamilovaná a nemám o něj zájem. Můžeš být klidná.“

Nato se otočila, vyšla ven a práskla za sebou dveřmi. Když se venku nadechla chladného vzduchu, teprve si uvědomila, že lhala nejen Gail, ale i sobě.

ŠESTÁ KAPITOLA

Následující dva dny se Cassidy pohroužila do práce. Vědomě si zakázala jakékoli myšlenky na Colina, protože cítila, že potřebuje získat odstup, pauzu a klid, aby si utřídila zážitky a usměrnila své emoce. To mohla dokázat jedinečně, když neměla možnost vídat se s Colinem. Jejich dennodenní kontakt na ni měl zničující vliv. Potřebovala na něj zapomenout. Ale jak?

Po posledním konfliktu s Gail musela čelit i dalším neodbytným úvahám. Když se podívala pravdě do očí, byl to šok. Jak se mohla do Colina zamilovat, když se tomu tolik bránila? A navíc – Colin si nezaslouží takové city. A nikdy je nebude opětovat. Její láska neměla smysl.

Dva dny se jí dařilo předstírat, že se nikdy nesetkali. Dva dny nevyšla ven a seděla u psacího stroje. Dva dny zuřivě psala. Od rána do noci. Bez odpočinku. Bez pořádného jídla. Usínala vyčerpáním a spala tvrdě. Dokonce se jí nezdály ani žádné sny. Byla vyčerpaná.

Druhý den začalo drobně pršet. Za oknem se vytvořila hustá šedá clona, kterou neproniklo nic / okolního světa. Déšť utlumil i zvuky, které obvykle doléhaly z ulice, kde se chodci choulili pod deštníky.

Cassidy byla tak ponořená do svého příběhu, že neslyšela, že se otevřely dveře. Až když jí kdosi podložil ruku na rameno, vyděšeně vykřikla.

„Ježíši, promiň, Cass, to jsem nechtěl.“ Jeff se sice omlouval, ale jeho oči se smály. „Dvakrát jsem klepal a volal na tebe. Přitom jsem slyšel ťukání do stroje. Vůbec jsi mě neslyšela.“

Cassidy si přitiskla ruku na srdce, jako by měla strach, že jí leknutím vyskočí z těla. Zhluboka se nadechla a zpražila Jeffa rozhořčeným pohledem. „To mi ještě chybělo. Málem se mi zastavilo srdce. Ale prý je to zdravé, když se člověk občas lekne. Prý to pak rozproudí krev. Divná teorie, co? No nic. Copak potřebuješ? Zás nefunguje lednice?“

Jeff se ušklíbl a přejel jí prstem po nose.

„Myslíš, že chodím za tvou ledničkou? Kde myslíš, že mám srdce? Mám ho v těle, a ne v tvé lednici. Cass, já jsem citlivej chlápek, moje máma by ti to potvrdila.“

Cass už se začala usmívat a opřela se zády do židle, aby si protáhla záda.

„Mám dneska večer to vystoupení v kavárně na rohu – je to jen kousek odsud. Nechtěla bys jít se mnou?“

„Jeffe, já bych moc ráda, ale to nejde –“ Cassidy ukázala na rozepsanou stránku v psacím stroji a hromadu papírů na stole. Ale Jeff ji nenechal domluvit.

„Poslechni, já moc dobře vím, že tu sedíš přivázaná už dva dny. Potřebuješ si vyjít ven. A mezi lidi.“

Cassidy si ztěžka povzdechla. „Zítra už mám zase sezení v ateliéru, chtěla jsem využít toho volna.“

„O důvod víc, aby sis udělala dneska večer volno,“ přemlouval ji Jeff. „Neměla bys to přehánět a zapomínat na odpočinek.“ Jeff se jí zadíval prosebně do tváře a pokračoval v naléhání. „Cítil bych se líp, kdybys se mnou šla. Vědět, že mám v publiku spřízněnou duši, by mi fakt pomohlo. To víš, my, začínající hvězdy, trpíme ukrutnou trémou, jak lidi naše umění přijmou.“

Cassidy si povzdechla a usmála se. „Dobře, vidím, že tuhle žádost odmítnout nemůžu. A kdy to končí? Nemůžu se zdržet dlouho do noci.“

„Hraju od osmi do jedenácti,“ řekl a vděčně ji pohladil po vlasech. „Do půlnoci můžeš být v posteli, za to ti ručím,“ slíbil.

„Tak ano. V osm tam budu.“ Cassidy se podívala na hodinky a zamračila se. „Kolik je vlastně hodin? Zastavily se mi ve čtvrt na tři.“

„Ráno nebo odpoledne,“ zeptal se Jeff suše. Odevzdaně zavrtěl hlavou. „Teď je po sedmé.“ Náhle jí věnoval tázavý pohled. „Že ty ještě nejsi po večeři?“

Cassidy se dlouze zamyslela. Vzpomněla si na sáček s jablky, který spořádala k obědu. „No vlastně ještě ne.“

Jeff naoko zoufale zavrtěl hlavou. Chytil ji pod paží a zvedl ji ze židle. „A jde se.“

„Kam?“

„Skočíme si na hamburgera.“

Cassidy si uhladila vlasy dozadu. „Páni! Tak štědrou nabídku už jsem dlouho nedostala,“ poznamenala s nepatrnou ironií v hlase.

„Ale vezmi si bundu,“ připomněl jí Jeff a strkal ji do dveří. „Jestli sis nevšimla, tak venku lijí jako z konve,“ dodal starostlivě.

Cassidy otočila na odchodu hlavu k oknu. „To je fakt.“ Z věšáku stáhla žlutou pláštěnku a přehodila ji přes sebe. „Můžu si dát cheeseburgera?“

„Bože můj, ty ženy. Nikdy nejsou s ničím spokojené,“ zasmál se Jeff. A zavřel za nimi dveře.

Děšť Cassidy nevadil. Připadal jí osvěžující po dvoudenním domácím vězení. Šťavnatý cheeseburger a citrónová limonáda byly v porovnání se suchými houskami lukulskými hody. Po jídle zamířili společně do kavárny, kde je přivítala zakouřená atmosféra a hlučný dav. Po samotě to bylo opět vítané zpestření.

Usadila se dozadu, objednala si husté a horké *café au lait* a zaposlouchala se do meditativních uklidňujících melodií. Večer uběhl tak rychle, že se nestačila divit. Vzápětí ale pochopila proč. Celou dobu myslela jedině na Colina.

Stačil jediný nestřežený okamžik a Colin snadno překonal všechny překážky. Cassidy si uvědomila, že všechny její snahy a

pokusy jsou zbytečné. Není možné, aby ho vytěsnila ze svého vědomí. Colin tam zapustil natrvalo kořeny. Bezradně zavřela oči a utápěla se ve smutku.

Proč jsem se zamilovala zrovna do něho? Určitě to není tím, že je to právě úspěšný a geniální umělec, přemítala. Ani mi neimponuje jeho arogance a sebejistota, s jakou využívá ostatní, aby sloužili jeho umění. Zato má velké osobní kouzlo a vtip, dokáže být milý a vnímavý... když chce. Na druhé straně umí být i krutý a bezcitný, jeho umění vždycky stojí na prvním místě.

Proč ho ale miluj u tolik, až mi to rve srdce?

Cassidy se zachvěla. Zadívala se do šálku s kávou. Jsem to ale blázen, hloupě zamilovaný blázen, já přece vím, co mě čeká, a přece jsem se neubránila.

Musela jsem být slepá. Vždyť mi Gail naznačila jednoznačně, abych s ním nepočítala. Nemám ve zvyku otáčet se po zadaných mužích. Dokonce vím, že ho zajímá jen moje tvář, která se hodí do jeho uměleckých záměrů.

Taky vím, že chce jenom moje tělo, mou duši nevidí. Miloval by se se mnou, aniž by ke mně něco pocítil. A druhý den na mě s klidným srdcem zapomněl. V životě už potkal tolik žen a s žádnou dlouho nevydržel. Proč bych měla být tou výjimkou /rovna já?

Ani s Gail dlouho nevydrží, uvědomila si. Ať se bude Gail snažit sebevíc, nic jí to nepřinese. I kdyby podstoupila sebevětší oběti, i kdyby se přenesla přes jeho nevěry, Colin nesnese, aby si na něho někdo dělal nárok. Možná Gail zneužívá, aniž by si to uvědomila. Momentálně mu to vyhovuje, Gail se stará o praktické stránky jeho života, a to je pro něj pohodlné. Colin je příliš povznesený na to, aby sháněl kupce pro své obrazy.

Cassidy zavrtěla zklamaně hlavou. Tohle všechno moc dobře vím, a přece jsem se do něj zamilovala. Já, která jsem si předsevzala, že budu čekat na toho pravého, a proto jsem se nikdy nezhodila. A teď se zamiluju do vyhlášeného sukničkáře.

Jak tohle skončí? Colin mi nedá pokoj, dokud mě nedostane. Jsem pro něho výzva. Potřebuje si dokázat, jak je neodolatelný. Musím něco vymyslet! Přece mu nedopřeju vítězství!

Cassidy dopila kávu, aniž by si uvědomila, že úplně zapomněla, co se kolem ní děje. Ponořená do sebe probírala se dál svými myšlenkami.

Nejdřív musí Colin dokončit obraz. Dala jsem mu slovo. Ale jak to s ním vydržím. Den za dnem v jeho blízkosti. Nevydržím mlčet a ignorovat ho. Stejně by na mně poznal, že to jenom hraju.

A hrát s ním jeho hru je příliš nebezpečné, protože to obnažuje pravé emoce. Taky není jisté, jak dobře do mě vidí. Přece ale nebudu tak hloupá, abych dala najevo, že jsem se do něho zamilovala. Musel by se mi vysmát.

Ne, musím se tvářit normálně a přirozeně. Chovat se přátelsky, mluvit na něj, když si bude přát. Vyprávět mu zábavné historky, abych ho zaujala něčím jiným.

Cassidy si spokojeně narovnala záda. To je správná strategie. Malování pokračuje zřejmě s úspěchem. Nemůže to trvat víc jak dva týdny, a obraz bude hotový. Tak dlouho se snad dokážu ovládat a kontrolovat se. A až bude po všem...

Cassidy se zachmuřila. Stále ještě nebude mít vyhráno, protože ji čekají muka neopětované lásky. Její oči zalil smutek a prázdnota. Svět se bude točit dál. Co znamená štěstí jednoho člověka? Jenom nepatrný zlomek, který nic neovlivní.

Cassidy zavrtěla hlavou, aby zahнала těžké myšlenky. Opět k ní dolehla Jeffova táhlá melodie. Nechala se ukolébat jemnými tóny kytary a chvěním, které se přenášelo do celého sálu.

Cassidy si přitáhla bundu těsněji k tělu a šátrala na dně kabelky po klíči od ateliéru, který jí Colin dal.

Čert aby ho vzal, pomyslela si naštvaně. Nejprve nahmatala diář, rtěnku a propisovačku. Potom jí vklouzl do ruky ulepený bonbón, který dostala v nějaké akci v supermarketu, kam se šla minulý týden ohřát.

Než ale klíč stačila najít, dveře se samy otevřely. Cassidy zvedla hlavu a před sebou spatřila Colina. „Ahoj,“ vyhrkla zmateně. „Díky.“

Colin pokýval hlavou a změřil si ji pátravým pohledem. Jeho oči uvízly na ruce lovící v kabelce. „Už zase nemůžeš něco najít?“

Cassidy se zastyděla a vytáhla ruku ven. V duchu se na sebe zlobila, že se nechala přistihnout. „To nic... snad to nevadí, že jsem přišla o něco dřív.“ V rozpacích si přehodila kabelku přes rameno.

„To je klika, že jsem přišel dřív, jinak bys tu stála v téhle zimě a ještě nastydla,“ prohlásil starostlivě. „Tys ztratila klíč?“ zeptal se a dvojsmyslně se usmál.

Cassidy rozpacitě přešlápla. Cítila se hloupě a nedokázala přijít na rozumnou odpověď. „Zdá se, že mám štěstí.“

„Ne, neztratila jsem klíč, jen ho nemůžu najít,“ vyhrkla Cassidy rozčileně, že ji přivedl do úzkých. Už se nezdržovala a protáhla se kolem něho dovnitř. Colin mi to neusnadní, teď to dal jasně najevo, pomyslela si. Bude to boj. Skoro na život a na smrt.

„Půjdu se hned převléknout,“ hlesla a zamířila lovnou do šatny.

Když se vynořila zpět, Colin už si připravoval barvy na paletu a nevěnoval jí ani jeden pohled. Cassidy si oddechla. Snad si nemusím dělat s ničím starosti, napadlo ji.

„Dneska bych chtěl začít pracovat na obličejích,“ oznámil Colin a stále míchal barvy. Jeho neosobní prohlášení bez zájmena ji poněkud urazilo.

Dobře mi tak, pomyslela si. Čím víc dá Colin najevo svou pravou povahu, tím pravděpodobnější je, že se mi brzo zoškliví.

Přesto ji jeho poznámka zabořila. Nic na to ale neodpověděla a čekala, až jí dá pokyny, jak se má postavit. Nebudu odmítovat, vydržím všechno, slibovala si. Sotva jí však uchopil bradu mezi prsty, ucukla a trhla hlavou do strany.

Colinovy oči vzplály hněvem. „Potřebuju si osahat prsty rysy tvého obličej,“ zasykl netrpělivě a stiskl ji pevněji. „Oči mi nestačí, chápeš?“

Cassidy neodpověděla a cítila se hloupě. Zase jsem se prozradila, vyčítala si. Chtěla jsem stát jako sfinga, ale nevyšlo to.

„Uvolni se, Cassidy. Potřebuju, aby ses tvářila něžně a uvolněně.“

Cassidy ho poslechla a zadívala se do okna. Snad tam najdu nějakou inspiraci pro něžnost, pomyslela si kysele.

Colin přejížděl prsty po její tváři a Cassidy se v duchu tetelila blahem. Jeho doteky byly něžné, přestože se soustředěně mračil.

Po chvíli si Cassidy uvědomila, že zatajila dech. Málem přestala dýchat. Opatrně se nadechla a vydechla a soustředila se na to, aby ho její dýchání nerušilo.

Musím si představit, že jsem třeba u lékaře, umínla si. Tam také nepředpokládám, že jeho doteky budou osobní. Když se ale jeho ruka zastavila na její tváři, Cassidy k němu zvedla tázavě oči.

„Stůj a nehýbej se,“ vyštěkl Colin úsečně. Obrátil se a zamířil ke stojanu. „Dívej se na mě,“ přikázal jí a vzal do ruky štětec.

Cassidy uposlechla a v duchu se snažila myslet na cokoli, jen je na muže, který maloval její tvář. Jakmile se však jejich oči setkaly, pochopila, že je to zbytečné. Nedokázala se na něj dívat, a přitom ho nevidět. Nedokázala ho vyhnat ze svého vědomí, když se pevně usadil v jejím srdci.

Co by se stalo, kdybych se nechala unést a dovolila si trochu snění? Co by bylo špatného na tom, kdybych využila tu možnost, že jsem s ním, a vychutnávala si ji. Trápení může počkat. Však ono ví, že jeho čas přijde. Co když si dovolím prožívat štěstí, že mě potkala láska, a její cenu zaplatím později? Zdálo se to tak jednoduché.

Cassidy se uvolnila a zasnila se. Pokoušela si vepsat do paměti každický detail jeho tváře. Jednou přijde doba, kdy se jí budou vzpomínky hodit, protože to bude to jediné, co jí po něm zůstane. Husté černé vlasy padající do čela, temné stíny na lících kostech, klenuté obočí, které dokázalo vyjádřit svým pohybem tolik významů. Jeho oči. Tak soustředěně se dívaly před sebe, jako by kopírovaly její rysy a přenášely je prostřednictvím ruky na plátno.

Cassidy neviděla jeho ruce, ale dokázala si je představit. Dlouhé štíhlé prsty, vnímavé a citlivé. Dokázala si představit, jak se dotýkají její tváře.

Den se zvolna ubíral kupředu. Colin pracoval se zaujetím, ale pokaždé vytušil, kdy si Cassidy potřebuje udělat pauzu, aby si protáhla ztuhlé klouby. Vždycky však dával najevo netrpělivost, aby se dali opět do práce. Cassidy pochopila, že se mu práce daří, protože se mu oči vzrušením leskly. Vytušila, že se pod jeho rukama rodí dílo neobyčejného významu. Atmosféra v ateliéru byla plná dychtivosti, očekávání, chvění.

„Oči,“ zaslechla náhle, jak říká Colin. Odložil paletu a vykročil k ní. „Pojď blíž, potřebuju tě vidět zblízka.“ Vzal ji za ruku a přitáhl ji až ke stojanu. „Oči se můžou stát duší portréty.“

Colin ji uchopil za ramena a zadíval se na ni z takové blízkosti, až ucítila vůni barev a terpentýnu z jeho potřísněných prstů. Cassidy si tu vůni rovněž uložila do paměti. Kdykoli ji někdy v budoucnosti ucítí, navždycky ji bude mít spojenou s jeho tváří.

„Podívej se na mě, Cass. Dívej se mi do očí.“

Cassidy poslechla, i když se jeho pronikavého pohledu bála. Měl obrovskou sílu a intenzitu. Co když se mu podaří odhalit její tajemství? Pak spatřila svůj obraz v odlesku jeho očí.

Jsem jeho vězeň, pomyslela si. Navždycky jeho. Cítila jeho dech a pootevřela rty, jako by ho lákala, aby překonal tu nepatrnou vzdálenost, která je od sebe dělila. Colinovi se cosi mihlo v očích, ale vzápětí ustoupil zpátky za svůj stojan.

Cassidy zapomněla na opatrnost, ale zvědavost byla silnější. „Řekni mi, co vidíš v mých očích.“

„Tajemství,“ odpověděl Colin a dal se znovu do práce. „A taky sny. Ne, stůj a nehýbej se! Teď je to přesně ono. Potřebuju zachytit tvé sny.“

Cassidy zůstala odevzdaně stát. Colin není hlupák a v ženách se vyzná, pomyslela si. Jistě dávno poznal, že mu nedokážu odolávat. Colin odložil štětec a paletu, dlouho soustředěně pozoroval svou práci a pak ustoupil a usmál se na Cassidy.

„Je to přesně to, co jsem chtěl. Tvoje tvář je dokonalá. Díky.“

Cassidy projelo leknutí. „Chceš říct, že je obraz hotový?“ vyhrkla.

„Ne, ještě ne, ale co nevidět bude. Už mu chybí jen pár tahů štětcem.“ Vzal ji za ruce, zvedl je k rtům a políbil jednu po druhé.

„Takže brzo?“ V jejím hlase se ozvala otázka. Zmocnil se jí smutek a prázdnota. Sotva si to uvědomila, postavila se na odpor. „To znamená, že ti jde práce dobře.“

„Ano, výborně.“

„Ale ještě pořád mi nechceš dovolit, abych se podívala na svůj obraz?“

„Jsem pověřčivý.“ Colin jí stiskl ruce a zasmál se. „Jako každý malíř.“

„Ale Gail jsi ho ukázal,“ namítla Cassidy zklamaně. „A Vinceovi také.“ Ani se nepokoušela zastříť, jak ji to mrzí.

„Gail je umělkyně,“ namítl Colin. Poplálal ji jemně po tváři. „A hlavně není modelka.“

Cassidy svěřila ruce.

„Nevěřím, žeš ji nikdy nemaloval... Gail je tak...“ Cassidy hledala vhodná slova, „... tak plná života, je nepřehlédnutelná.“

„To ano, ale nevydrží stát v klidu ani pět minut,“ zasmál se Colin. Začal čistit štětce a uklízet pracovní stůl.

Cassidy se usmála a opřela se o okenní parapet. „A jak se ti maluje třeba moře nebo mraky?“ zeptala se s mírnou ironií. „Nebo jim prostě poručíš, aby stály a nevtřely se? Dokonce mám chuť lomu uvěřit.“

Cassidy se protáhla a přehodila si tíhu vlasu z jedné strany na druhou. Povzdechla si a nechala je klesnout, jak se jim zlíbilo. Slunce probleskovalo mezi rozčepýřenými pramínky a rozehrálo je všemi odlesky zlaté.

Když Cassidy zvedla hlavu, zjistila, že ji Colin upřeně sleduje. Stále čistil štětce, ale jaksi automaticky, aniž by zkontroloval, jestli to ještě potřebují. Cosi se v ní pohnulo. Ze všeho nejraději by se mu rozběhla do náruče. Ovládla se však a zamířila raději na opačný konec místnosti.

„Víš, který obraz od tebe jsem viděla jako první?“ prohodila ledabyle. Snažila se, aby její hlas zněl co nejpřirozeněji. „Byl to jen malý obrázek, ale vynikající malba. Krajina zalitá ve světle zapadajícího slunce. Když jsem se na něj dívala, měla jsem hrozně zvláštní pocit. Ten obraz mi pomáhal představit si lépe mou matku. Věřil bys tomu?“ Otočila se k němu, aby zjistila, jestli chápe, jak to myslí.

„Měla jsem několik jejích fotografií, ale díky tomuhle obrázku jsem si ji dokázala představit jako skutečného člověka. Většinou jsem totiž měla pocit, že snad nikdy neexistovala.“ Její hlas se ztišil a na rtech se jí objevil zamyšlený něžný úsměv. „Ty máš rodiče ještě naživu, Coline?“

Zdalo se, jako by ho její otázka vytrhla ze zamyšlení. „Ano.“ Znovu se dal do čištění štětců. „Žijí samozřejmě v Irsku.“

„Musí se jim po tobě stýskat.“

„Kdo ví? Mají ještě šest dalších dětí. Pochybuju, že se najde chvíle, kdy by si připadali opuštění.“

„Šest?“ vykřikla Cassidy překvapeně. „Tvoje matka musí být určitě úžasná.“

Colin k ní zvedl oči a krátce se zasmál. „Ujišťuju tě, že měla tak železný stisk, že nás dokázala chytit tři najednou.“

„Asi jste si to zasloužili.“

„To určitě.“ Colin přejel palcem štětiny. „Ale občas jsem si přál, aby nebyla tak pohotová.“

„Můj táta mi zase dělal přednášky,“ vzpomněla si Cassidy a zhluboka se nadechla. „Někdy jsem si přála, aby mi naplácal na zadek, místo abych musela poslouchat dlouhé řečnění. Občas je facka snesitelnější než slova.“

„Teď myslíš na profesora Eastermanna na Berkeley?“ ušklíbl se Colin. Cassidy mu věnovala nechápavý pohled.

„Jak to víš?“ vyhrkla.

„Sama jsi mi to řekla, Cass. Myslím, že to bylo minulý týden. Nebo předtím?“

„Nikdy mě nenapadlo, že mě opravdu posloucháš,“ přiznala se Cass. Zděsila se, co všechno mu napovídala. „Vidíš, já ani nevím, co všechno jsem ti navykládala.“

„To nevádí... já si to pamatuju docela dobře.“ Colin si utřel ruce do hadru a zamířil k ní. Zjistil, že se nespokojeně mračí. „Zase se ti udělala vráska mezi očima, Cass,“ řekl a usmál se, když se přestala kabonit. „Omlouvám se, že jsem pracoval přes oběd. Kvůli mně jsi přišla o jídlo, což je zločin, protože už teď jsi tak hubená, že by ses protáhla pod dveřmi. Možná zůstalo v kuchyni něco k jídlu. Jestli nemáš strach, že se otrávíš, je ti to k dispozici. Nebo stačí káva?“

„Díky, ale asi odmítnu obojí štědrou nabídku.“ Cassidy vykročila směrem k šatně. „Raději zkusím štěstí doma. Kromě toho mám souseda, který má v polici hromady tvrdých koblih.“

Cassidy za sebou zavřela a spokojeně se zhoupla v kolenou. Tak tohle byl slibný začátek, pomyslela si spokojeně. Hlavní je, že jsem

neztratila pevnou půdu pod nohama, i když se pode mnou párkrát zatřásla. Důležité je, že nejhorší mám za sebou: práce na portrétu pokročila víc, než jsem čekala. Colin se tváří, že bude do pár dní hotov.

Začala se svlékat a tiše si pro sebe broukala melodii, která jí uvízla v paměti z Jeffova koncertu. Všechno dobře dopadne, ujišťovala se. Koneckonců jsem přece dospělá žena. Umím se ovládat.

Cassidy zvedla šaty a naklepala je, aby se uvolnily záhyby, než je pověsí na ramínko. Vtom se dveře do šatny zničehonic otevřely a její broukání se proměnilo ve vyděšený výkřik. Cassidy strhla ramínko i se šaty z háčku a přitiskla je na sebe.

„A co třeba na večeři?“ zeptal se Colin a opřel se o rám dveří.

„Coline!“

„Ano?“ zeptal se vlídně.

„Coline, jdi pryč! Co tady děláš? Nevidíš, že se převlékám?“ Cassidy si přidržovala oběma rukama šaty k tělu a děsila se, aby zakryly všechno důležité.

„To vidím, ale ještě jsi mi neodpověděla na mou otázku.“

Cassidy zděšeně polkla. „Jakou otázku myslíš?“

„Jak to bude s tou večeří?“ Colin se tvářil blazeované a kochal se pohledem na její holá ramena.

„S kterou večeří?“ opakovala Cassidy nechápavě.

„Přece nemyslíš vážně, že si dáš k večeři tvrdé koblihy,“ vysvětloval trpělivě. „To není pořádné jídlo. A už vůbec ne zdravé.“ Usmál se, jak nechápavě se tváří. Cassidy si povytáhla šaty ještě o něco výš.

„Občas se tam najdou i chipsy,“ namítla škrobeně. „A teď laskavě zmiz a zavři za sebou dveře, ano?“

„Chipsy?“ zvolal pohoršené Colin. „To už vůbec není pořádné jídlo. Budu se muset o tebe postarat sám.“

Cassidy ho chtěla zpražit jedovatou poznámkou v tom smyslu, že mu do toho nic není, ale zarazila se. Změřila si ho zamyšleným pohledem. „Coline tím chceš říct, že mě zveš na rande?“

„Na rande?“ opakoval Colin, jako by ho to na padlo až teprve v té chvíli. Povytáhl obočí a pokýval hlavou. „No ano, už to asi tak bude.“

„A na večeři?“ potřebovala se Cassidy ujistit.

„Na večeři.“

„V kolik hodin?“

„V sedm.“

„V sedm,“ opakovala zamyšleně, ale pak přikývla, jako že se jí to hodí. „Tak dobře, ale teď už jdi pryč a zavři za sebou.“

„Samozřejmě.“ Colinovi se šibalsky zableskl v očích a Cassidy si přitiskla šaty k tělu opět o něco pevněji. „Mimochodem, Cass, z tebe by nikdy nemohl být dobrý generál.“

„Cože? Proč?“

„Zapomněla sis krýt záda,“ řekl a zavřel za sebou dveře, jak ho žádala.

Cassidy trhla hlavou a za sebou spatřila zrcadlo. A v něm se odrazela celá její postava zezadu.

SEDMÁ KAPITOLA

Když se Cassidy toho večera oblékala na schůzku s Colinem, v duchu si blahořečila za svou krátkou kariéru v butiku. Modrofialové krepdešínové šaty stály za ty nekonečné a úmorné hodiny, kdy trénovala své meze trpělivosti. Látka byla lehká jako mlha a stejně průsvitná a měňavě se leskla. Díky spodniče získaly její křivky lichotivé tvary. Šaty měly úzká ramínka, takže odhalovaly ramena i hluboký výstřih. Živůtek byl úzký, od pasu však splýval v mírně rozevlátou sukni do půli lýtek. Lem sukně nebyl pravidelný, ale připomínal cípy. K tomu patřil i krátký vypasovaný kabátek ve stejné

barvě, ale ze silnějšího materiálu. Ta barva se ideálně hodila k jejím očím.

Cassidy si uvědomovala, že toho večera bude nepřehlédnutelná. A přesně to i chtěla. Kvůli Colinovi si chtěla připadat výjimečná.

Zaprvé, a to především, bys nikam neměla chodit, říkal jí její vnitřní hlas. Cassidy to dobře věděla, ale nechtěla na to myslet. Rozčesala si vlasy hřebenem a jemně je navlhčila vodou, aby se samy přirozeně zkadeřily. Bylo jí jedno, před čím ji varovalo její druhé já. Bylo jí všechno jedno. Toužila jít. Chtěla si to užít.

Bude tě to bolet, ozvalo se další varování. To já přece vím, ale teď už to nezměním, odpovídala. Bolest přijde dřív nebo později.

Cassidy si pospíšila, aby měla odchod za sebou. Připnula si do uší dlouhé zlaté náušnice. Nezasloužím si snad trochu štěstí a radosti, přemítala. Musím se jen dívat na ostatní, jak se radují a žijí? Je to jediný večer, kdy mezi námi nestojí ten zatracený obraz. S jistotou, že se bude dívat na mě a že mě uvidí takovou, jaká jsem.

Cassidy našla ve skřínce toaletní vodu a opatrně se navoněla. Dneska nechci myslet na to, co bude zítra. Obraz je skoro hotový a mně zbývá jen pár dní. Co mi zůstane? Nic nebo aspoň jeden večer. Půjdu, i když vím, že později budu platit. Cassidy si přehodila vlasy přes ramena a podívala se do zrcadla.

„Bože můj, to už je skoro sedm!“ vykřikla zděšeně a začala zuřivě shánět klíč. Nebyl nikde v dohledu. Cassidy usoudila, že musel spadnout na zem. Klekla si a dívala se pod gauč. Vtom se ozvalo klepání na dveře. „Ano!“ vykřikla přes rameno. „Hned to bude!“ Pod gaučem zahlédla něco lesklého a natáhla ruku, co mohla nejvíc, aby na to dosáhla.

Konečně to sevřela v dlani. „Mám tě!“ vydechla vítězně, ale vzápětí zklamaně protáhla obličej. Cassidy svírala v dlani minci, a ne klíč.

„Řekl jsem, že tě zvu,“ ozvalo se za ní zřetelně. Cassidy trhla hlavou, až se praštila o spodní hranu gauče. Colin stál a zíral nevěřícně, co provádí na kolenou. Když vstala a narovнала se, od foukla si vlasy z tváře.

Colin měl na sobě černý oblek a bílou košili. Samozřejmě ne upnutou až ke krku, ani se neobtěžoval s kravatou. Colin byl umělec, ten se nenechá svazovat žádnými tradicemi.

„Ještě nikdy jsem tě v obleku neviděla,“ poznamenala Cassidy. Světlo lampy jemně ozařovalo její tvář. „Ale nevypadáš konvenčně, to jsem ráda.“

„A ty jsi také velké překvapení, Cass,“ řekl Colin obdivně a uhladil jí pramínky vlasů za uši.

Cassidy naklonila hlavu mírně do strany a usmála se. „Myslíš?“

Colin se místo odpovědi usmál a změřil si ji od hlavy až k patě kritickým pohledem. „Vypadáš úžasně,“ řekl. Vzal ji za ruku a v dlani objevil drobnou minci. „To máš na taxíka?“ zeptal se. „Nepojedeme daleko.“

Cassidy se zamračila. „Myslela jsem, že je to klíč. Protože ho hledám.“

„To mě mohlo napadnout.“ Colin jí vzal minci z ruky.

„V té tmě pod gaučem se mi zdálo, že by to mohl být klíč,“ bránila se Cassidy, protože měla dojem, že se jí Colin posmívá. „Někde tu musí být,“ dodala a dala se znovu do hledání. Začala se přehrabovat v papírech na stole. „Už jsem se dívala úplně všude a nikde není. To nechápu.“

„Dívala ses i v ložnici?“ zeptal se, když viděl, jak třese objemným slovníkem.

„Tohle je moje ložnice,“ namítla Cassidy škrobeně. „Kromě toho i obývací pokoj, jídelna a pracovna. Mám ráda, když mám všechno pohromadě, ušetří to spoustu času.“ Pod hromadou papírů našla gumu a znovu se zamračila. „Tuhle jsem včera celý den hledala.“

Povzdechla si a uložila ji do zásuvky.

„Moment, musím se soustředit.“ Rozhlédla se kolem sebe a přitiskla si ruce ke spánkům. „Už to mám. Když jsem se vrátila z nákupu, šla jsem do kuchyně...“ Cassidy ukázala ke dveřím, „...potom jsem vyndala nákup z tašky, do mrazáku jsem dala krabici s džusem a...“ V očích jí zasvítilo a Cassidy se vrhla do kuchyně.

Když se vrátila, houpal se jí mezi prsty klíč. „Je pěkně studený,“ řekla a pofoukala si prsty. Když zjistila, že si ji Colin měří pobaveným pohledem, začervenala se. „Musela jsem na něco myslet,

když jsem ho dala do mrazáku i s džusem.“ Sebrala z háčku malou kabelku a hodila klíč dovnitř. „To by mělo být všechno.“ Cassidy vykročila ke dveřím a zasunula západku na místo.

Colin ji dohonil a vzal ji za rameno.

„Cass?“

„Ano?“

„Ještě nemáš boty.“

Cassidy se zasmála, když se podívala na bosé nohy. „To je fakt, ty budu potřebovat.“

Colin ji políbil na čelo a pustil ji. „Je dobré, když se člověk připraví na všechno.“ Colin pokynul rukou. „Myslím, že je máš vedle stolu.“

Cassidy beze slova zamířila k psacímu stolu a vklouzla do krémových střevíčků. S úsměvem se obrátila ke Colinovi. „Myslíš, že jsem ještě na něco zapomněla?“

Colin ji vzal za ruku a propletl prsty s jejími. „Myslím, že ne.“

„To je dobře.“ Náhle si na něco vzpomněla. „Co-line, máš rád pořádkumilovné a pečlivé lidi?“

„Ani moc ne.“

„To ráda slyším. Můžeme jít?“

Cassidy čekalo toho večera jedno překvapení za druhým. Před jejím domem stálo zaparkované červené ferrari. Nikdy předtím v jejich okolí takové sportovní auto neviděla. „To je určitě tvoje,“ vydechla a zvedla k němu tázavé oči. „Nebo že by někdo ze sousedů zdědil milióny?“

„Dostal jsem ho od Vince,“ prozradil jí Colin a otevřel jí dveře, aby mohla nastoupit. „Jako úplatek. Vince mě strašně dlouho přemlouval, abych namaloval jeho neteř. Bylo to ještě skoro dítě, ale úplně obyčejné s příšerným předkusem. Mám stáhnout střechu?“

„Ne, to není třeba,“ bránila se Cassidy a těšila se, až jí vítr bude čechrat vlasy. „Myslela jsem, že nikdy nemaluješ nikoho, koho sám nechceš,“ popichovala ho.

„Vince patří k těm lidem, které je těžké odmítnout.“ Colin nastartoval a motor se rozburácel na plné obrátky. Cassidy cítila, jak jí projelo tělem vzrušení až ke kořínkům vlasů.

Colin se ušklíbl a přidal plyn. Auto vystřelilo kupředu a Colin se hladce zapojil do provozu.

„Je ti jasné, že v New Jersey si za tohle auto můžeš koupit cihlový domek se třemi ložnicemi, garáží a pěti vzrostlými smrčky?“ zasmála se.

Colin se ušklíbl a přeřadil opět na vyšší stupeň. „Já bych byl asi hrozný soused.“

Cassidy si všimla, že Colin je zkušený řidič. Obratně se proplétal hustým městským provozem a bezpečně se orientoval ve spleti ulic. Když přejezдили most přes záliv, Colin se vyhnul dálničnímu obchvatu, aby si zkrátil cestu napříč centrem.

Musel však zpomalit, díky tomu mohla Cassidy sledovat ruch v ulicích, který s večerem stále stoupal. Díky tomu, že měli shrnutou střechu, mohla vnímat i vůně proudící z pouličních stánků s občerstvením. Stejně tak snadno k ní doléhalo cinkání tramvají. Když zaklonila hlavu, uviděla před sebou mrakodrap.

„Kam vlastně jedeme?“ zeptala se zvědavě. Zvláštním způsobem to bylo ale jedno, protože si vychutnávala, jak jí vítr chladil rozpálené tváře. Stačilo jí, že je s ním. Kdyby záleželo na ní, projížděla by se s ním celou noc.

„Tam, kde se vaří,“ odpověděl Colin stručně a zároveň záhadně. „Mám hlad jako vlk.“

Cassidy k němu obrátila tvář. „Na to, že jsi Ir, toho moc nenamluvíš. Nač ty tajnosti?“ Vtom si něčeho všimla a ukázala před sebe. „Podívej, snáš se mlha.“

Mlha se opět valila přes záliv a polykala most Golden Gate neuvěřitelnou rychlostí. Cassidy sledovala její pohyb jako fascinovaná, brzo zbývaly z mostu jen špičky stožárů.

„Dneska v noci budou slyšet lodní sirény,“ zašeptala víceméně pro sebe a pak se podívala na Colina. „Zní strašně opuštěně. Nerada je slýchám, cílím se pak také smutně a doléhá na mě samota.“

„A co ti dělá radost?“ chtěl vědět Colin. Střelil po ní kradmým pohledem. Zahlédl, jak si uhlazuje vlasy, které jí rozcuchal vítr.

„Miluju zvuk, když se praží kukuřice,“ vyhrkla bez dlouhého přemýšlení a sama se tomu zasmála.

Cassidy zaklonila hlavu. Nad jejich hlavami se rozprostíralo modré nebe a v dálce se krčila hradba mlhy. Kolik měst na světě má zároveň modrou oblohu a mlhu nad hlavou, napadlo ji.

Colin zastavil před vysokým hotelem, v jehož přízemí se nacházela prostorná luxusní restaurace. Dveře jim otevřel vrátný v uniformě.

„Máš ráda ryby a plody moře?“ zeptal se jí, když vešli dovnitř.

„Ano, docela ano, ale proč –“

„Protože tady se na ně specializují.“

„Aha.“

A vzápětí vstoupili do světa, o němž Cassidy jen slýchala či četla. Ze stropu visely obrovské křišťálové lustry. Na zemi ležel vysoký koberec, který tlumil jejich kroky. Stoly byly bíle prostřené a ubrusy visely až na zem. Ihned k nim přistoupil číšník a Colin se s ním pozdravil jménem. Nabídl jim stůl v rohu, čímž jim poskytl dostatek soukromí a zároveň mohla Cassidy sledovat nádheru kolem sebe. Jeffův hamburger byl na hony vzdálený tomu, co se jí nabízelo nyní. Cassidy obrátila rozzářený obličej ke Colinovi.

„Zdá se, že dneska mě čeká větší hostina než chipsy a tvrdé koblíhy.“

„Já dokážu držet slovo,“ usmál se Colin sebejistě. „Proto sliby málokdy dávám. Dáme si víno?“ Colin jí věnoval jeden ze svých okouzlujících úsměvů. „Nepřipadáš mi jako koktejlový typ.“

„Ze ne?“ Cassidy zvedla udiveně obočí. „Proč ne?“

„Tvoje fialkové oči jsou příliš nevinné.“ Colin se dotkl jejích vlasů. „Není v nich rafinovanost, která je zapotřebí pro koktejly.“

„Teď nevím, jestli to mám brát jako lichotku.“

„Určitě. Pít víno je velmi aristokratické.“

Číšník v černém smokingu stál bez hnutí vedle stolu a čekal na jejich objednávku. „Dáme si láhev bílého Château Haut-Brion.“ Číšník mírně pokývl bradou na znamení, že rozumí, a nenápadně se vytratil. Cassidy se opět začala rozhlížet kolem sebe, ale Colin ji vyrušil.

„Všiml jsem si podle papírů na tvém stole, že stále pracuješ. Jak ti to jde?“

Cassidy se zatvářila překvapeně. Colin si všimal víc, než by čekala. „Ano, myslím, že můžu být spokojená. Zrovna teď mám období, kdy se mi všechno daří, všechno do sebe zapadá a moje postavy se vyvíjejí jakoby samy od sebe. Takle období nevydrží dlouho, ale zato jsou úžasně produktivní. Znáš taky takové chvíle?“

„Ano, znám. Když to přijde, mám pocit, že mi jde malování samo, jindy zase trhám jeden papír na druhým a ani se neodvážím položit štětec na plátno.“ Colin se na ni usmál a pohladil ji po ruce. „Stejně jako ty mačkáš jeden papír za druhým.“

Cíšník mezitím dorazil s lahví vína a zručně ji otevřel. Potom nechal Colina ochutnat, a když dostal svolení, dolil mu skleničku a pak nalil Cassidy. Když si přitukli, Cassidy víno ochutnala. Bylo lehké a voňavé, správně vychlazené.

„Prozrad' mi, o čem teď píšeš,“ požádal ji a položil svou ruku na její a začal si s ní pohrávat.

„Je to o jedné dvojici, o tom, jak se scházejí a zase rozcházejí.“

„Takže je to o lásce?“

„Ano, ale není to jednoduchý vztah.“ Cassidy se zamračila. Colin stále neměl v úmyslu pustit její ruku. Na stole stál svícen a mihotající se plamínky se odrážely v broušených sklenicích. „Jsou to oba hodně nezávislé a samostatné povahy, ale jejich vzájemná přitažlivost je silnější. Ještě nevím, jak se jejich vztah nakonec vyvine, ale přála bych si, aby zůstali spolu a zároveň si ponechali kus své svobody.“

„Láska má svá vlastní pravidla,“ prohlásil Colin moudře, ale vzápětí dodal: „Záleží také na tom, kdo je určuje.“ Přejel prsty po hřbetu její ruky, až ji zamrazilo. „Myslíš, že jejich láska bude mít šťastný konec?“

Cassidy se zadívala do jeho modrých očí. „Kdo ví,“ zašeptala. „Snad ano, protože jejich osudy jsou v mých rukou.“

Colin si přitáhl její ruku k rtům a zlehka ji políbil. „Ale pro dnešní noc je tvůj osud v mých rukou, Cass,“ řekl tiše.

Cassidy potemněly oči, ale neuhnula pohledem. „Jen pro dnešní noc.“

Colin se zářivě usmál, až se mu zableskly bílé zuby. „Na dlouhou noc, která je před námi,“ řekl a pozvedl skleničku k přípitku.

Zanedlouho jim číšník začal nosit jídla na stůl. Byla to nekonečná řada nejrůznějších lahůdek. Cassidy vychutnávala rozličné chutě, které umocňovaly Colinovu společnost. Věděla, že jí osud dopřál jedinečný večer s jedinečným mužem, a byla rozhodnutá si ho užít a nezkazit ho žádnými obavami. Kdyby mohla, snad by i zpomalila chod hodinových ručiček, aby prodloužila chvíle, které strávila s ním.

Přesto se nachýlil konec večera, a když dopili kávu, zvedli se od stolu. Colin jí nabídl ruku a Cassidy ji přirozeně uchopila. Sotva však vešli do vestibulu, kdosi na Colina hlasitě zavolal. Colin se otočil a vzápětí už mu rukou cloumal mohutný muž v černém obleku. Když ho poplácal přátelsky po rameni, Cassidy si všimla, že se mu na prstě zatřpytil prstem s ohromným diamantem.

„Coline, ani nevíš, jak rád tě zase vidím.“

„Jacku!“ Colin se přátelsky usmál. „Jak se pořád máš?“

„Jde to, jde to. Mám tu ve městě takovou drobnou práci.“ Jeho oči přejely ke Cassidy a zůstaly na ní viset. „Představíš mě?“

„Rád. Cass, dovol abych ti představil Jacka Swansona. Jacku, tohle je Cass St.Johnová, můj poklad.“

Cassidy se začervenala nad Colinovými slovy. Její úžas ještě vzrostl, když si spojila jméno se slavnou osobností. Byl to všemocný hollywoodský producent, za jehož jménem stálo v posledních dvaceti letech tolik oscarových filmů, že by se nedaly spočítat na prstech obou rukou.

Na Swansona však Cassidy udělala rovněž dojem. Měřil si ji obdivným pohledem a náhle se zamyslel. „Vy jste opravdu poklad. Nejste náhodou herečka?“

„Ani náhodou. To, že jsem hrála ve čtvrté třídě berušku, se určitě nepočítá,“ zasmála se od srdce Cassidy.

Swanson se ušklíbl a pokýval hlavou. „Už jsem pracoval s herečkami, které se nemohly pochlubit ani takovým výkonem.“

„Cassidy je spisovatelka,“ prozradil na ni Colin. Objal ji kolem ramen a vrhl na ni obdivný pohled. „Kromě toho si vzpomínám, žeš mě před herečkami varoval,“ dodal.

„Odkdy posloucháš moje rady?“ smál se Swanson. Našpulil ústa a měřil si Cassidy pozorným pohledem. „Tak vy jste spisovatelka? A jaké knihy píšete?“

„Samozřejmě geniální,“ odpověděla Cassidy a dala se do smíchu. „Doufám, že to nezní neskromně.“

Swanson jí potřásl rukou. „Bohužel už musím jít, protože mám ještě schůzku, ale jistě se nevidíme naposled. Než odjedu, určitě spolu musíme zajít na večeři.“ Pohodil hlavou ke Colinovi. „Můžete ho vzít s sebou, když budete chtít.“ Poplácal Colina po ramenou a odešel.

„Je to mluvka, ale na co sáhne, to se mu daří,“ prohlásil o něm Colin.

„Nevěřila bych, že se tu potkáme zrovna s ním,“ odpověděla Cassidy. Ještě se nezbavila úžasu nad tím, že si tiskla ruku s člověkem, který ovládal polovinu filmového průmyslu.

Když vyšli ven, obklopila je vlažná vůně pozdního večera. Slunce už sice zapadlo, ale na západě zbylo ještě světlo. Přesto už na obloze poblikávaly první hvězdy. Colin kupodivu zamířil opačným směrem, než Cassidy bydlela.

„Kam jedeme?“

„Chci ti ukázat jeden zajímavý podnik,“ řekl Colin a usmál se tajemně. „Nejsi unavená, že ne?“

Cassidy zavrtěla hlavou. „Ne, ani trochu.“

Ukázalo se, že Colin měl na mysli noční klub, spoře osvětlený a plný kouře. Stolů tam bylo pomalu, zato na tanečním parketu se pohupovalo plno lidí. Colin měl stolec rezervovaný. Cassidy se zvědavě rozhlížela kolem sebe. Bylo překvapivé, jak zvláštní a protichůdná směsice lidí se tu scházela. Někteří měli na sobě džíny a trička, jiní večerní obleky a róby. Hrála tu živá kapela a rychlý rytmus Cassidy okamžitě naladil do tance.

Zatímco se prodírali davem k jejich stolku, Cassidy slyšela, jak na Colina tu a tam někdo volá. Colin odpovídal jen kývnutím hlavy nebo zamáváním ruky.

„To je nádherná atmosféra,“ svěřila se Cassidy Colinovi se svými pocity. „Připadám si, jako bych se ocitla v nějakém gangsterském doupěti.“

Colin se dal do smíchu. „Vsadím se, že by se ti to líbilo.“

„Samozřejmě. Spisovatel musí poznat všechno,“ odpověděla pohotově Cassidy.

Vtom k nim dorazila servírka, vrazila si ruku v bok a rovnováhu položila na jednu nohu. „Co si dáte?“ vyštěkla na ně.

„Dáma chce šampaňské,“ prohlásil Colin a šibalsky se usmál na Cassidy.

„Kdo by nechtěl,“ zabručela servírka a obratně manévrovala mezi stoly zpátky k baru.

Cassidy se dala do upřímného smíchu. „Vidím, že tady jsi se svým jménem neuspěl. Nikdo se ti neuklání až k zemi.“

„Každý podnik má svou atmosféru. Ale já dávám přednost drzým servírkám před škrobeným číšníkem,“ prozradil Colin. „Má to své výhody,“ dodal a vzal ji důvěrně za ruku. „Je tu hodně plno, takže se k sobě můžeme mačkat. Taky je tu málo světla.“ Colin ztišil hlas a významně jí stiskl ruku. Zvedl ji ke rtům a políbil ji. „Tady mám relativní soukromí a můžu se těšit z tvé blízkosti.“ Nečekaně se k ní na klonil a políbil ji na krk.

„Coline,“ vydechla Cassidy. Po zádech jí přejelo mrazení. Vztáhla ruku k jeho ústům, aby mu zabránila v dalších polibcích, ale Colin ji uchopil a políbil do dlaně.

Láhev se šampaňským dopadla s bouchnutím na jejich stůl. Colin vytáhl bankovku a zaplatil. Servírka ji strčila do kapsičky a beze slova zmizela.

„Dneska je tu nepříjemně pohotová obsluha,“ poznamenal a otevřel láhev sám. Výbuch zátky nebyl slyšet, protože kapela vyhrávala na celé kolo. Cassidy si vzala skleničku, přitukla si s ním a opatrně se napila.

Dech se jí konečně opět zklidnil. Víno jí rychle stouplo do hlavy. Cítila se příjemně omámená a zároveň rozjařená. Měla pocit, jako by se jí všechno jenom zdálo.

Colin vstal a vzal ji za ruku, aby ji odvedl na parket. Kapela náhle spustila mnohem pomalejší baladu. Colin ji objal kolem pasu a Cassidy si položila ruce na jeho ramena. Přivinula se k němu. Ve vzduchu se vznášela vůně parfému překrývající pach cigaret. Kolem

nich se vytvořily i další dvojice. Bylo tam příliš těsno, takže se mohli jen pomalu kolébat do rytmu.

Cassidy zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. Jejich pohledy se střetly a nadlouho zůstaly spojeny neviditelným mostem, jejich rty se sice nedotýkaly, ale jejich dech se mísil v jeden. Cassidy cítila, jak jí projel osten bodavé touhy. Připadala si, že svět kolem ní přestal existovat, zůstali jen oni dva. Melodie ztichla a ozval se poslední teskný tón.

Colin ji vzal beze slova za ruku a vyváděl ji ven z toho davu.

Měsíc vypadal jako bílý tenký srpek. Noční vánek ochladil Cassidyiny smysly a zahnal z její mysli chmury. Colinovo ferrari šplhalo do kopců a hladce sjíždělo zase dolů. Cassidy se pro sebe usmála. Ten večer byl dokonalý. Nic by na něm nezměnila. Ani netrpěla žádnými výčitkami.

Na silnici se válely cáry mlhy, ale nebylo jich tolik, aby ohrožovaly bezpečnou jízdu. Cassidy se podívala do bočního okna a spatřila v hloubce pod nimi záliv. Byl ponořený do bílých mraků. Tázavě se podívala na Colina.

„Jedeme do mého hausbótu,“ řekl jí na vysvětlenou dřív, než mu položila otázku. „Chci ti něco ukázat.“

Cassidy cítila, jak jí v hlavě varovně zablikalo. Věděla, že by měla Colina požádat, aby ji odvezl domů, ale příchut' nebezpečí, která se v jeho záměru skrývala, byla lákavá. Noc ještě nekončí, připomněla si. A já jsem si slíbila, že si dopřeju celou noc.

Když Colin odbočil směrem k pobřeží, mlha citelně zhoustla. Občas se ze zálivu ozvalo strašidelné houkání lodních sirén. Colin zastavil. Cassidy se na nic neptala a vystoupila. Opět měla pocit, že se čas kolem ní zastavil. Tenhle se omezil na úzký viditelný prostor kolem nich a vzdychání šplouchajících vln o molo. Colin ji vzal za ruku a ukázal na úzký, houpající se dřevěný můstek, který spojoval pevninu s hausbótem.

„Coline, to je nádhera,“ vydechla Cassidy, když spatřila prostorný dvoupatrový hausbót. Opatrně přešli na palubu, která byla na přídi otevřená a fungovala jako terasa.

Cassidy se nadechla a ucítila vůni starého dřeva, která se mísila s pachem moře a vlhkou mlhou.

Uvnitř bylo docela příjemné teplo. Cassidy si sáhla do vlasů a zjistila, že jsou provlhlé. Když sešli po dvou schůdcích, ocitli se v obývacím pokoji s nízkým gaučem a několika křesílky, které lákaly k odpočinku. Na opačné straně vedly schůdky do malinkaté kuchyňky.

„To musí být úžasné bydlet na vodě,“ rozplývala se Cassidy a otočila se kolem sebe.

Colin se usmál.

„Jako v pohádce,“ přitakal. „Třeba když se díváš, jak město v noci svítí jako diamanty. Nebo za mlhy, jako je dneska, když je ponořené do ticha a tajemství.“ Colin k ní přistoupil a uhladil jí vlasy, jak už se stalo jeho zvykem. „Máš je vlhké,“ zašeptal. „Víš, kolik odstínů jsem musel namíchat, abych zachytil všechny? A to se ještě při každé změně světla promění, jako by se bránily tomu, aby někdo jejich barvu definoval.“ Colin náhle svěsil ruku. „Nedáš si trochu brandy, aby ses zahřála?“

Otočil se a zamířil ke skříni. Cassidy se uvnitř zachvěla. Jeho hlas ji zasáhl příliš hluboko v srdci.

S úlevou přijala brandy a napila se, aby si uklidnila nervy. Se skleničkou v ruce začala procházet kolem stěn. Na jedné straně visela rozsáhlá malba zachycující východ slunce nad zálivem. Obloha hýřila všemi odstíny zlaté a rudé. Všechno bylo v nervózním pohybu, jakoby chaosu. Barvy svítily a bodaly jako dýky. Ještě než se podívala na podpis, pochopila, že ho malovala Gail.

„Gail má úžasný talent,“ prohodil Colin.

„Ano, to má,“ přitakala Cassidy upřímně. Obraz ji chytil za srdce, nedalo se od něj odpoutat. „Východ slunce bývá občas dramatický a intenzivní, ale nevím, jestli bych chtěla, aby každý den začínal zrovna takhle. Je v tom příliš mnoho energie a síly.“

„To myslíš obraz nebo malířku?“ prohodil Colin.

Cassidy se zamyslela a nakonec pokrčila rameny. „To je zvláštní,“ poznamenala, „myslela jsem, že když jsi malíř, že budeš mít stěny plné obrazů.“ Zvolna prozkoumávala jeho skromnou sbírku a před každým obrazem se zastavila. Nakonec zůstala stát před drobnou olejomalbou zachycující irskou krajinu.

„Ještě si pamatuješ, kdy jsi ho maloval?“ zeptala se náhle. Colin stál těsně za jejími zády a položil jí ruce na ramena.

„Samozřejmě. Bylo mi necelých dvacet. Tehdy jsem se poprvé vrátil do Irska.“

„To je zvláštní, že jsem si na něj zrovna dneska ráno vzpomněla,“ zašeptala Cassidy.

„To je asi osud, Cass,“ prohlásil Colin a políbil ji na temeno hlavy. Obešel ji a sundal plátno ze stěny. „Uděláš mi radost, když si ho vezmeš.“

Cassidy vytřeštila oči.

„To nemyslíš vážně. To přece nejde.“ V rozpacích se kousla do rtu.

„Proč ne?“ Colin k ní natáhl ruce s obrazem. „Zdálo se mi, že se ti líbí.“

„To samozřejmě líbí, ale nejde to.“ Cassidy rozhodila rukama. „Nemůžu si brát tvoje obrazy.“

„Vždyť si je nebereš, já ti ho dávám.“ Colin se povzbudivě usmál. „To patří k výsadám malířů. Můžou své obrazy rozdávat.“

„Coline.“ Její oči zaletěly k obrazu a pak zpátky k němu. „Jistě by sis ho nenechával schválně doma, kdyby ti na něm nezáleželo. Dávno bys ho prodal.“

„Některé věci se neprodávají. Některé se dávají.“ Znovu k ní přistrčil obraz. „Prosím, vezmi si ho.“

Cassidy se sevřelo dojetím hrdlo.

„Ještě jsem od tebe tohle slovo neslyšela,“ řekla ochraptěle.

„Nechávám si ho na zvláštní příležitosti.“

Cassidy sklopila oči k obrazu. Colin nevěděl, že pro ni znamená víc než samotný obraz – pro ni to bylo hmatatelné pouto mezi ní a matkou, kterou nikdy nepoznala. „Díky,“ zašeptala.

Colin ji pohládl po tváři. „Už o tom nemluvme.“ Vzal ji za ruku. „Pojď,“ pobídl ji. „Pojď se posadit.“ Vzal obraz a postavil ho vedle gauče. Společně se usadili na gauč.

„Chodíš sem malovat často?“ zeptala se Cassidy a dopila brandy.

„Občas.“

„Ten večer, kdy jsme se potkali, jsi mě chtěl vzít sem, aby sis udělal tu skicu?“

„Ano. A tys mi vyhrožovala, že na mě pošleš vypracovaného fotbalistu.“

„V tu chvíli mě nic lepšího nenapadlo.“ Podívala se mu do očí a usmála se. Jeho tvář však byla příliš blízko a smích ji přešel. Colin se jí začal probírat ve vlasech a mazlit se s nimi. Cassidy cítila, jak se jí tělem rozlévá horko, a současně chápala, že za to nemůže brandy.

„Cassidy!“ Colin zasypal její tvář polibky a pak se odtáhl. Jeho oči byly temné a nečitelné. „Když jsem tě políbil minule, choval jsem se jako hulvát a neurvalec. Mrzí mě to.“

„Zapomeň na to, Coline.“ Cassidy zavrtěla hlavou, jako by nechtěla slyšet jeho omluvy. „Nechali jsme se oba strhnout zlosti.“

„Já vím, tys mi už odpustila, protože to máš v povaze, ale já si pořád pamatuju, jak ses na mě podívala. Ten pohled mě pronásleduje i v noci.“ Colin jí přejel prstem po tváři. „Chtěl bych tě znovu líbat... ale tak, jak si to zasloužíš.“ Objal ji kolem krku a zadíval se jí do očí. „Potřebuju ale vědět, že to chceš.“

Bylo tak snadné odmítnout. Colin jí poskytl ideální příležitost. Stačilo jen otevřít ústa a vyslovit krátké a jednoznačné slovo. Jenže Cassidy se cítila tak trochu v pasti, jako vězeň, který nechce opustit své vězení. Cítila se k němu připoutaná ocelovým řetězem. „Ano, chci to,“ hlesla a sklopila oči. „Ano.“

Colin snesl své rty na její, jako by to bylo jen pápeří. Cassidy pootevřela ústa a přivítala jeho horký dech. První polibky byly plné něhy a citu. Sotva jeden skončil, už začal druhý. Cassidy cítila, jak jí sklouzl kabátek z ramen, a Colin začal laskat její nahá ramena a záda. Tělem jí procházela jedna vlna rozkoše za druhou. Bylo to tak nádherné, až se zalykala štěstím. Tak opojné, že přestávala vnímat, co se s ní děje.

Jeho polibky brzo zesílily. Colin ji k sobě naléhavě přitiskl, jako by se nemohl nasytit její blízkosti. Její tělo pod jeho doteky zvláčnělo. Když se Colin odtrhl od jejích rtů, zašeptal: „Cass?“

„Ano?“ Cassidy se k němu s povzdychnutím přivinula znovu a začala ho líbat na krku. Opájela se jeho vůní a s rozkoší se probírala v jeho hustých černých vlasech. Oči měla přivřené, jako by neměla sílu je otevřít. Rty měla svůdně pootevřené, vyzývající k dalším polibkům. Colin tlumeně zaklel a přísál se vášnivě k jejím rtům.

Cassidy odpověděla na výbuch jeho vášně se stejnou intenzitou. Krev jí prudce tepala v žilách, v uších jí hučelo, a než si to

uvědomila, Colin ji povalil na záda a začal jí rozepínat šaty. Už nedokázal odolávat jejím svodům a nedočkavě sevřel její ňadro v dlani. Cassidy vydechla rozkoší. Colin se zabořil tváří do úžlabiny mezi ňadry a stiskl mezi zuby hebkou kůži na ramenou. Jeho dlaň hnětla ňadro a Cassidy sténala blahem.

Colin náhle zvedl hlavu a podíval se jí do očí. Tvář měla zahalenou do záplavy vlasů, z její pleti vydechovalo horko, víčka se jí chvěla a rty vyschly. Colin ji uchopil za ruku a přitiskl si ji k tváři. Pak ji políbil, jako by se za něco omlouval, a pomalu a něžně ji zvedl do sedu.

„Občas mívám sklony dělat vznešená gesta, Cassidy,“ vypravil ze sebe s námahou. „Tohle k nim patří.“ Vstal a pomohl jí vstát. „Už je pozdě. Odvezu tě domů.“

„Coline,“ protestovala Cassidy, protože netoužila po ničem jiném, než aby tenhle večer zůstala v jeho náruči.

„Ne, už raději nic neříkej,“ požádal ji a přehodil jí přes ramena kabátek. „Dneska jsi vložila svůj osud do mých rukou a to je velká zodpovědnost. Proto tě odvezu domů. Příště tohle rozhodnutí nechám na tobě, pak se stane, co se má stát.“

Na zpáteční cestu Colin zatáhl střechu, protože se citelně ochladilo. Cassidy lichotilo, že má takový zájem o její pohodlí, ale na druhé straně ji vyvedlo z míry, proč opět odmítl její nabídku. Nebyl přece slepý, aby nepochopil, že jeho milostné návrhy přivítá.

S povzdechem nastoupila do auta. Colin se tvářil, že se musí soustředit na jízdu, přestože na silnici byl téměř nulový provoz. Cassidy pochopila, že není připravený cokoli rozebírat. Zato ona před sebou měla ještě velký kus noci.

Slunce už bylo vysoko a vrhalo do pokoje jasné paprsky. Cassidy se protáhla a pozorovala hru světla na příkrývce. Na zemi se utvořil čtverec a světlo v něm se chvělo a mihotalo. Její oči zaletěly k obrázku, který předevčírem ještě v noci pověsila na levou stěnu. Visel tu už dva dny a Cassidy se nemohla nabažit pohledu na něj. Už znala z paměti každý tah štětce, každou barevnou skvrnu. S povzdechem se zadívala ke stropu. Večer s Colinem jí připadal jako pohádka. Jako sen. Protože byl příliš dokonalý.

Když druhého dne přišla do ateliéru, Colin hýřil dobrou náladou a podle toho se mu i práce dařila. Ale ani slovem se nezmínil o tom, jak strávili páteční večer. Zřejmě to považuje za skončené, rozumovala Cassidy. Jenže pro mě to znamenalo navždycky.

Měla bych mu být vděčná, že mě odvezl zpátky domů, místo abychom strávili společnou noc na hausbótu. Kdybych zůstala... zděsila se. Kdybych zůstala... opakovala si toužebně. Pak se zarazila. Kdybych zůstala, stala bych se jednou z jeho milenek. Ne tou poslední. Colin by si za pár dní ani nevzpomněl, že existuju.

Alespoň mi zůstala památka na společný večer, utěšovala se. Šampaňské, víno a svíčky, dokonalá romantika.

Cassidy se otráveně převálila na bok. „Jseš blázen,“ zabručela si pro sebe.

Vtom se ozvalo klepání na dveře.

„Cassidy?“ ozval se Jeff. „Můžu dál?“ Než stačila odpovědět, už se hrnul dovnitř. „Ahoj! Jak se máš?“ pozdravil se s ní bujaře, ale když ji spatřil v posteli, zamračil se. „Co je? Ty jsi ještě v posteli? Vždyť už je jedenáct.“

Cassidy si přitáhla příkrývku až po bradu a posadila se. „Co je na tom divného? Není snad neděle? A já jsem dneska psala až do tří do rána.“

Náhle svrážtila čelo. „Jak to že ses dostal dovnitř? Myslela jsem, že jsem ty dveře zamykala.“

„Teď vidíš, že asi ne.“ Jeff zamířil k posteli a posadil se vedle ní.

Cassidy pobaveně zavrtěla hlavou nad jeho uvolněnými způsoby. „Jako doma,“ poznamenala ironicky. „Vůbec si mě nevšímej.“

Jeff si skutečně její námitky nevšímal.

„Koukni, co jsem ti přinesl. Jsi v novinách. Je tam tvoje fotka.“

„Cože?“ Cassidy se konečně probírala. „Ukaž!“ Jeff jí přistrčil noviny až pod nos.

„No fakt!“ Jeff měl oči navrch hlavy. „Rozložím si noviny u snídaně a najednou... koho nevidím... jsi to opravdu ty! Podívej se do společenské rubriky.“

„To sis vymyslel,“ nechtěla Cassidy uvěřit a odhrnula si vlasy dozadu. „Jak bych se dostala do společenské rubriky?“ nechápala. „Román mi ještě nevydali, autogramiáda se žádná nekonala.“

„Tady,“ ukázal jí Jeff. „Jsi tu s tím Sullivanem, jak spolu tančíte.“

Cassidy vytřeštila oči a začala zuřivě listovat v novinách. Když uviděla svou fotografii, ústa se jí otevřela dokořán. Nevěřičně zírala před sebe a pak se rozhodla. „Půjčíš mi je na chvíli?“ vyhrkla a vyskočila z postele.

„Jistě.“ Jeff sledoval s pobaveným úsměvem, jak pobíhá po pokoji a hledá oblečení. „Kdo by to řekl,“ pokračoval. „V novinách píšou, že se jim podařilo ulovit nejnovější Sullivanův objev. Nikdy by mě nenapadlo, že to bude moje sousedka z čísla třicet čtyři.“ Jeff se upřímně zasmál. „Musím přiznat, že ti to na té fotce ale sluší.“

„To je všechno lež!“ vykřikla Cassidy rozčileně a s náručí oblečení. „Nesmysl! Co se tam přesně píše? Četl jsi to?“ Vztekla nakopla tenisku, která se jí připletla pod nohy, až odletěla do kouta. „Jak se můžou opovážit naznačovat něco tak vulgárního?“

Jeff zpozorněl.

„Počkej, Cassidy? Proč tak vyvádíš? Jako bys neznala noviny. Potřebují něco zajímavého, čím by upoutali. Kdyby napsali pravdu, nikdo by si noviny nekoupil. Kromě toho... mě se nezdá, že by tě nějak urazili. Píšou tady o tobě docela lichotivé věci. Teď si přesně nevzpomenu, ale...“ Jeff svraštil čelo a usilovně pátral v paměti. „Už to mám. Píšou, že přistihli Sullivana s tajemnou vznešenou kráskou... to zní podle mě dost dobře.“

Cassidy rozčileně zavrčela a odběhla do koupelny se převléknout. „To je ti podobné, protože se na to koukáš jako muž,“ vykřikla přes tenké dveře. „Myslíš, že když napíšou pár komplimentů, všechno se tím spraví. Ze si to nechám líbit. To se přepočítali!“ vyhrožovala. Vyšla z koupelny a vzala noviny do ruky.

„Co kdyby sis vzala tu společenskou rubriku a já si dočtu zbytek novin,“ navrhl Jeff, když viděl, že je na odchodu. Cassidy mu beze slova podala zbytek a Jeff odešel. Bylo mu jasné, že Cassidy nic nezadrží.

Cassidy si domyslela, že Colin tráví neděli na hausbótu a vypravila se rovnou tam. Ani ne za půl hodiny už kráčela podél mola a hledala jeho hausbót. V ruce svírala stočenou stránku z novin a uvnitř se dusila vztekem. Měla pocit, že její hněv je oprávněný, protože noviny zneužily její soukromí a nepožádaly ji o svolení, aby mohli fotografii uveřejnit. Samozřejmě by jim to nedovolila.

Obratně přeběhla po houpavém můstku a zabušila na dveře. „Jsi doma, Coline?“ zvolala netrpělivě a znovu zabušila na dveře.

„Ksaku kdo tady tak huláká?“ ozval se nad ní podrážděný Colinův hlas. Cassidy zvedla hlavu a spatřila Colina, jak se naklání přes zábradlí. Ustoupila o pár kroků dozadu, aby na něj lépe viděla, ale oslepilo ji polední slunce. Přimhouřila oči a zaclonila si je rukou.

Colin měl na sobě jen džínové šortky, jinak byl nahý. V ruce držel štětec namočený do modré barvy.

„Musím s tebou mluvit,“ vyštěkla na něj Cassidy a zamávala novinami nad hlavou.

„Tak dobře, pojď nahoru, ale hlavně přestat mlátit do dveří!“ poručil jí Colin a zmizel.

Cassidy se rozhlédla, obešla zád' a našla točité schůdky vedoucí na horní palubu. Když vyšla nahoru, našla ho, jak stojí před stojanem zády k ní. Měl rozdělanou práci. Když Cassidy došla blíž, zjistila, že Colin maluje plachetnice křižující záliv.

„Co tě ke mně přivádí, Cass?“ zeptal se Colin nezřetelně, protože držel v zubech štětec namočený do jiné barvy. Cassidy k němu odvážně přistoupila a zamávala mu novinami před obličejem.

„Tohle!“

S překvapivým klidem Colin odložil štětec, vrhl na ni tázavý pohled a vzal si noviny do ruky. Zadíval se na fotografii a pak k ní zvedl oči. „Docela dobrá fotka.“

„Coline!“

„Pšš! Chci si to přečíst.“ Colin se soustředil na text, zatímco Cassidy nervózně přešlapovala na místě a v duchu skřípala zuby. Když dočetl, podíval se na ni. „Díky. Dobře jsem se pobavil.“

Cassidy vytréštila oči. „Pobavil? Ty ses pobavil? Nic víc k tomu neřekneš – tobě to připadá zábavné? Mně tedy ne!“ dopálila se.

Colin pokrčil rameny. „Fakt je, že to mohli napsat zajímavěji. Ale co čekáš? Už jsi měla kávu?“

„Neříkej mi, žes to skutečně četl,“ namítla Cassidy. „Tobě nevádí, co tam píšou... ty lži... ty odporné narážky...“ Cassidy zaťala bezmocně ruce v pěst. „Já nejsem žádný tvůj nejnovější objev, Coline!“

„Aha.“

Cassidy si ho změřila rozpáleným pohledem. „Tohle tvoje *aha* nesnáším. Nejsem žádný tvůj nejnovější objev. Nesnáším tenhle termín. Je tak ponižující! A taky je příšerné, jak se pisatel snaží naznačit, že mezi námi něco je. Všichni si budou myslet, že spolu spíme.“ Cassidy si odhodila vlasy z očí. „Co je to za logiku? Že spolu tančíme, ještě neznamená, že spolu máme poměr.“ „To je docela lákavá představa,“ poznamenal Colin pobaveně a zachechtal se, když viděl, jak jí žhnou oči spravedlivým rozhořčením. Pohládl ji po vlasech, aby ji uklidnil. „Chceš je zažalovat?“

Cassidy pochopila, že se jí skrytě vysmívá, a to ji rozlítilo ještě víc.

„Chci omluvu,“ prohlásila umíněně.

„Za co?“ namítl Colin. „Za to, že nás vyfotili? Moje milá, ta fotka nepotřebuje žádný text. Mluví sama za sebe.“ Zvedl ji blíž k očím. „Každý, kdo se na ni podívá, pochopí, že ti dva k sobě něco cítí.“

Cassidy zaťala ruce v pěst a otočila se. Zamířila k zábradlí a opřela se. Zadívala se na záliv před sebou, ale nic neviděla. Měla před očima tu fotografii. Právě to ji rozzlobilo nejvíc. Jak byla ta fotografie výmluvná. Tančili v těsném objetí a dívali se sobě do očí. Colin měl pravdu. Nepotřebovalo to žádný komentář.

Ale protože ta fotografie vystavila všem na odiv její soukromí a její skutečné pocity, cítila se právem dotčená ve svých právech. Vždyť ani neznali její jméno... byla ženou onoho okamžiku... a po

ní přijde další. Právě tahle skrytá narážka ji bodala ze všeho nejvíc. Cassidy se zamračila a zvedla oči, aby pozorovala racky.

„Je mi z toho na nic,“ prohlásila rozčileně. „Když si představím, jak se tomu budou lidé šklebit a přitom sypat na fotografii drobky od snídaně. Je to nechutné. Jako bychom se stali potravou pro něčí zvědavost. Příčí se mi pomyšlení, že se o mně píše jako o...“

„O tajemné vznešené krásce?“ nadhodil Colin ochotně.

„To je jen takové klišé,“ odsekla Cassidy. Zkřížila ruce přes sebe. „Vůbec to není lichotka. Ty jsi úplně stejný jako Jeff.“

„Kdo je to proboha Jeff?“

„Ten si taky myslel, že se budu blahem rozplývat až uvidím svou fotku v novinách,“ pokračovala Cassidy a její vztek opět stoupal. „Vrazil ke mně dneska ráno, sedl si na postel a ukazoval mi, co našel v novinách!“

„Nechceš mi říct, kdo je to Jeff a co u tebe dělá ráno v posteli?“

„Neřekla jsem v posteli, ale na posteli,“ upřesnila Cassidy netrpělivě. „Ale držme se tématu, Coline.“

„Tohle bych si přesto rád ujasnil,“ trval na svém Colin. Přistoupil k ní, uchopil mezi prsty její bradu a přiměl ji, aby se mu podívala do očí. „Dokonce na tom trvám.“

„Přestaň, prosím tě,“ odbyla ho Cassidy povýšeně a vysmekla se mu. „Jak se mám někam dostat, když se mi soustavně posmíváš?“

„Já že se ti posmívám?“ opakoval Colin nevěřícně. „No dobře, ale zpátky k Jeffovi.“

„Můžeš ho z toho vynechat, nebo ne?“ odsekla Cassidy netrpělivě. Zničeně si povzdechla a prohrábla si prsty vlasy. V očích se jí zablesklo. „Přinesl mi dneska ráno ty zatracené noviny!“ vyštěkla. „Stačí? Myslel si, že z toho budu na větvi? Ale tohle si já nenechám líbit. Nedovolím, aby mě někdo označoval za tvůj poslední objev. Já chápu, že to dokresluje tvou pověst umělce a bohéma, ale já se zneužívat nedám.“

Colin srahl obočí. „Jak to myslíš?“

„Přesně tak, jak jsem to řekla. Myslím to vážně, Coline.“ Cassidy se zamračila, aby podpořila svoje slova.

„Ano, to vidím.“ Colin se jí zadíval tázavě do očí.

Cassidy mlčela a čekala, jak Colin zareaguje, ale zůstal také zticha. Stáli proti sobě a Cassidy si začala uvědomovat, že ji k němu proti její vůli opět cosi přitahuje. Bylo to stejné jako onoho večera. Jeho blízkost ji vzrušovala a nutila snít. Náhle si však uvědomila, proč přišla.

„Já jsem úplně obyčejná žena, Coline. Celý život jsem nevytáhla paty z tohoto státu, žiju nudně a pracuju tvrdě. Nejsem žádná tajemná kráska.“ Cassidy se zatvářila prakticky. „Nemám ráda, když ve mně lidi vidí něco, co nejsem. Na nic si nehraju. Nestojím o pověst, jakou naznačují v novinách.“

Colin složil noviny a zastrčil si je do kapsy. „Možná netušíš, že jsi mnohem zajímavější.“

Cassidy zavrtěla hlavou. „To těžko. Ostatně lichotky na mě neplatí.“

„Je to spíš fakt než kompliment.“ Colin se k ní sklonil a políbil ji. „Už je ti líp?“ zeptal se.

Cassidy se kupodivu zamračila. „Nejsem malé dítě, které ztropí povyk, jen aby mu někdo pofoukal bolístku.“

Colin se pobaveně pousmál. „Takže jsi spíš tajemná vznešená kráska?“

Cassidy ho zpražila výhrůžným pohledem.

„Nevím, jestli vznešená, ale rozhodně mám svou hrdost.“

„A taky jsi mladá.“

Cassidy k němu zvedla vzdorovitě oči. „Co tím chceš říct?“

„Že v novinách příliš nelhali. Přece nechceš, aby napsali, že jsi ošklivá?“

„To ne.“

„Tak vidíš.“ Colin vzal její tvář do dlaní. „Hned první den jsem ti řekl, že máš aristokratické rysy, jenže ty si to asi neuvědomuješ, nebo nechceš přiznat. Jsi krásná, ale to slovo nevystihuje ani z poloviny tvé půvaby. Jsi jedinečná. Fascinující.“

Cassidy cítila, jak se jí žene červen do tváří. „Ty umíš ale člověka utěšit,“ přiznala. „Kam na ty lichotky chodíš? I když... není se co divit, když máš irskou krev.“

„Umím toho ještě mnohem víc.“

Colin neváhal a políbil ji. Cassidy neměla čas na rozmyšlenou a dychtivě se k jeho rtům přitiskla. V tu chvíli měla pocit, že má nad hlavou žhavé slunce, jaký ji pohltit žár. Touha nečekala a prudce se hlásila o slovo. Její tělo zvláčnělo a Colin ji musel obejmout pevněji. Mazlil se s její šíjí a tiše zavzdychal.

„Cassidy,“ zašeptal a zabořil rty do jejích vlasů. „Tys mě úplně očarovala.“

Tohle byla nejučinnější lichotka. Mít nad ním moc, to byla neuvěřitelná představa. Cassidy se tím slovem opájela a vychutnávala si jeho doteky. Odvážila se ho obejmout. Pod rukama cítila jeho nahou kůži. Před ní se otvíral úplně nový svět.

„Promiňte, netušila jsem, že jdu nevhod.“

Cassidy sebou trhla a otočila se přes rameno. I bez toho ale poznala Gailin hlas. Stála na schůdcích, ruku položenou na zábradlí. Kolem krku měla uvázaný azurově modrý hedvábný šátek.

„To je zřejmé,“ odvětil Colin klidně a pustil Cassidy z náruče.

„Moc se omlouvám, Coline, ale nenapadlo mě, že máš společnost. V neděli býváš většinou sám.“ Usmála se, aby dala najevo, že jeho zvyky důvěrně zná. „Asi jsi zapomněl, že mám vyzvednout ta plátna pro Rotchilda? Kromě toho s tebou potřebuju probrat pár věcí. Můžu počkat dole?“ Gail se otočila. „Mám zatím uvařit kávu pro tři?“ nabídla se a pokračovala v chůzi.

Cassidy měla pocit, že je červená hanbou od hlavy až k patě. „Musím už jít,“ vyhrkla.

„Proč? Před chvílí se mi zdálo, že jsi tu docela spokojená.“ Colin po ní natáhl ruce, ale Cassidy se mu vytrhla a ustoupila.

„Protože tři jsou na mě moc velká společnost,“ odsekla a zamířila rázně ke schůdkům. „Stejně jsem tě zdržela v práci.“

Colin se opřel o zábradlí a počkal, až Cassidy přeběhne můstek. „Nebo se něčeho bojíš?“ vykřikl za ní, aby ji popíchl. Cassidy se tvářila, že neslyší, a rázovala pryč.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Cassidy tušila, že obraz bude co nevidět hotový. Zmocnil se jí zběsilý pocit, že žije ve vypůjčeném čase. I když si uvědomovala, že až přijde skutečný konec, bude to svým způsobem úleva. To nekonečné čekání jí drásalo nervy. Kdyby měla moc, zastavila by čas. Když stála v nehnutém postoji, vycítila, že Colin už tolik nespíchá. Už ho nestravovala touha zachytit toho co nejvíc, dokud se mu práce daří. Nyní jen zlehka přikládal barvu a jemně retušoval detaily. Jeho podrážděná nálada byla ta tam, dokonce občas i zavtipkoval a dal se s ní do řeči.

Téměř každý den potkávala cestou do ateliéru Gail. Postupem času získala pocit, že Gail využije každé záminky, aby se s ní setkala a změřila ji lítostivým povzdechem. Myslí si, že se z toho sesypu, přemítala Cassidy. Jistě ví, že jsem nezapomněla na její varování, jak dopadla moje předchůdkyně.

No nic, brzo už mi nebude otravovat život. Zanedlouho si tady sbalím věci. A měla bych začít přemýšlet, kde si budu hledat další práci. Musím začít znovu. Chce to nové zážitky, nové zkušenosti, poznat nové tváře. Abych neměla o čem přemýšlet za dlouhých nocí.

„Ještěže jsem včera dokončil práci na tváři,“ prohlásil Colin zničehonic. „Dneska se tvůj výraz mění každou minutu, až je to neuvěřitelné.“

„Promiň, to mě mrzí, já jsem...“ Cassidy hledala vhodný výraz pro svou nesoustředěnost. „Zamyslela jsem se.“

„Hm, to jsem si všiml.“ Podíval se jí do očí. „Něco tě trápí?“

„Ani ne, budovala jsem si v hlavě jednu scénu.“

„Hmmm.“ Colin odstoupil od stojanu. „Asi nebyla moc veselá.“

„Nebyla. Život není jen samá radost a veselí.“ Nervózně polkla. „Už jsi hotový?“

„Ano, jsem téměř u konce.“ Cassidy si tiše povzdechla a mezi očima se jí usadila ustaraná vráska. „Pojď se podívat,“ vybídl ji. Natáhl ruku, ale jeho oči zůstaly přilepené k obrazu.

Cassidy zjistila, že se bojí. Tolik týdnů netrpělivě vyhlížela okamžik pravdy, a když se přiblížil na dosah, zachvátila ji panika. Colin zvedl oči a povytáhl obočí.

„Tak pojď už!“

Cassidy sevřela v prstech kytičku fialek a opatrně zamířila ke stojanu. Poslušně vklouzla rukou do jeho nastavené dlaně a obrátila se k obrazu.

Tolikrát se pokoušela představit, jak asi vypadá, ale přesto ji portrét zaskočil. Pozadí bylo velmi tmavé až černé, plné stínů a hloubky. Kytička fialek, kterou držela v ruce, byla v prudkém kontrastu s okolím, naprostá záplava barev, žádné tlumené tóny. Její ruce působily křehce, téměř průsvitně. Její postoj vyzníval velmi hrdě, vznešeně. Bradu měla mírně zvednutou vzhůru. Šedobílé měňavé šaty působily nevinně, zato záplava bujných kadeří vzbuzovala dojem vášnivosti. Její tvář byla opět průsvitná, nikdy netušila, že má lícní kosti tak křehké.

Cassidy si uvědomila, že v jednom měla pravdu. Colin ji namaluje tak, jak se sama nikdy neviděla.

Její rty byly pootevřené, bez úsměvu, ale přichystané úsměv pohotově vytvořit. Zato v jejích očích bylo očekávání, příslib něčeho neskutečného. Její oči prozradily všechno. Byly to oči spalované láskou. Žádného by nenechaly v klidu, natož na pochybách, jaký cit jí zmítá. Každý by poznal, že žena miluje toho, kdo ji maluje.

„Proč jsi tak ztichla, Cass?“ zašeptal Colin a objal ji zlehka kolem ramen.

„Nemůžu najít správné slovo,“ hlesla rozechvěle. „Nedá se to vyjádřit tak, aby to neznělo povrchně.“ Opřela se o něj. „Coline...“ Cassidy se snažila zapomenout na to, co její oči prozradily. Pokusila se vidět obraz jako celek, ne vnímat pouze jeho emoce. Tajemství, jak řekl nedávno. Sny.

Colin ji políbil na rameno zakryté látkou a pak ji pustil. „Opravdu jen zřídka se malíři stane, že když se na své dílo zadívá, užasne nad tím, co stvořil.“

Cassidy zaslechla v jeho hlase nadšení, něco takového by od něj nečekala. „Je to nejúžasnější obraz, jaký jsem zatím namaloval.“

Otočil se k ní a jeho oči zářily jako dvě hvězdy. „Bez tebe bych to nedokázal. Děkuju ti. Ty jsi duše toho obrazu.“

Cassidy přemohlo dojetí a musela se obrátit ke Colinovi zády. Přesto měla pocit, že si musí za každou cenu zachovat odstup. „Vždycky jsem měla za to, že duší každého obrazu je jeho tvůrce.“ Sebrala v sobě všechnu sílu, aby zklidnila svůj hlas. Odložila fialky na stolek a zamířila k oknu. „Bez tebe bych nebyla nic – jen neživá postava na plátně. Ty jí vdechneš život, tvoje fantazie, tvůj talent je jako živá voda. Ale zajímalo by mě, kolik z toho portrétu jsem opravdu já a kolik je tvoje invence?“

Colin mlčel a Cassidy zůstala stát zády k němu.

„Ty to nevíš?“ nadhodil posléze.

Cassidy si olízla rty a pokusila se o lehký tón. „Je to moje tvář,“ pokračovala a pokynula k šatům. „Moje tělo. Ale to ostatní je tvoje, Coline. To není ani trochu moje zásluha. Tys mi řekl, jak se mám tvářit, jaký výraz mám nasadit, vytáhl jsi ze mě jen to, co jsi chtěl vidět. Měl jsi svou vizi a tomu jsi mě přizpůsobil. Chtěl jsi, abych ti splnila přání, požádal jsi mě o laskavost. Je to tvoje iluze, tvůj sen.“ Ta slova jí působila takovou bolest, až se to nedalo snést. Přesto měla pocit, že je musela vyřknout.

„Takhle se na to tedy díváš,“ poznamenal Colin zamyšleně, ale Cassidy vycítila v jeho hlase podrážděnost. „Ty ses postavila jako loutka a já jsem tahal za nitky.“

„Ty jsi přece umělec, Coline. Máš na to právo. Já ti to nevyčítám,“ namítla Cassidy. „Chováš se stejně jako já, když píšu příběh. Jenže já jsem prozatím nezaměstnaná spisovatelka, nemůžu si vybírat.“

V místnosti se rozhostilo ticho. Po chvíli k ní Colin zamířil. Úmyslně jí položil pevně ruce na ramena. Jeho zkoumavý pohled ji ještě víc utvrdil v názoru, že mu nesmí podlehnout.

„Máš aspoň něco společného s tou ženou, kterou jsem namaloval na plátno?“

Cassidy polkla. Cítila, že se jí v krku vytvořil knedlík. „Vždyť jsem ti to už řekl –“

Colin s ní zatřásl tak, až se jí hlava zakomíhala. Oči měl plné vzteku. Cassidy se polekala. Už věděla, že když popadne Colina

zlost, je nebezpečné být v jeho blízkosti. „Myslíš, že jsem chtěl jen tvou tvář, jen tvůj výraz? Jen tvou krásnou slupku? Nic, co je opravdu v tobě, jsem nezachytil?“ zvolal naléhavě.

„Proč musíš mít vždycky všechno?“ bránila se

Cassidy zoufale. I v ní se začal hromadit vztek. „Musíš dostat za každou cenu všechno, co si zamaneš? Nic ti není svaté?“ Její hlas zněl ochraptěle, jak s ní cloumaly emoce. „Úplně jsi mě vysál, Coline. Všechno je v tvém obraze. Nic ve mně nezbylo.“ Mávla rukou ke stojanu. „Dala jsem ti všechno! Co ještě chceš?“

Odstrčila ho, protože ji zachvátila vlna nenávisti, když si představila, jaké ji čeká trápení. „Nikdy ses na mě nepodíval jako na člověka, šlo ti jenom o tvůj obraz.“ Odhodila si vlasy přes ramena a při tisku si ruce ke spánkům. „Nic víc už ode mě nečekej. Víc ti dát nemůžu. Už nic nemám!“ vykřikla zoufale. Bezradně zavrtěla hlavou. „Díkybohu že už je po všem!“

Vrhla na něj prázdný pohled, otočila se a vyběhla z ateliéru.

Následující dva týdny strávila Cassidy u přátel, kteří ji pozvali k sobě na chatu, aby měla dost klidu na psaní. Cassidy si sbalila psací stroj a pár věcí, nechala vzkaz Jeffovi a odjela. Na chatě odpojila telefon, zatarasila dveře a zavřela se před světem.

Na dva týdny ztratila pojem o čase, přestala vnímat, že existuje okolní svět, a uchýlila se do říše své fantazie. Zapomněla, že existuje nějaká Cassidy St.Johnová, svou podstatu vtělila do svých postav.

Bylo to záměrné. Pokud neexistovala Cassidy, nemohla cítit bolest. Na konci „pracovní dovolené“, jak to pro sebe nazývala, shodila pět kilo, vy-potila sto stránek textu a dokázala pomyslet na Colina, aniž by se rozbřečela.

Když se vracela, v podpaží kufřík s psacím strojem, v druhé tašce svůj drahocenný poklad, shora slyšela Jeffovo drnkání na kytaru. Na okamžik zaváhala. Napadlo ji, že se u něho zastaví, aby mu vyřídila, že už je zase zpátky doma, ale pak si to rozmyslela. Nechtěla čelit jeho tázavým pohledům a něco vysvětlovat. Snad později. Podobně uvažovala o tom, že zavolá do Galerie, aby se Colinovi omluvila, ale nakonec to také zavrhl.

Bude lépe, když náš rozchod bude definitivní, usoudila. Kdybychom se rozešli v dobrém, svádělo by ho to, aby se se mnou

čas od času pokusil spojit. A to bych nevydržela. Kdyby mi nabízel přátelství, trhalo by mi to srdce.

Jenže tu zůstaly ty šaty. Když utekla z ateliéru, měla je na sobě. Cassidy pohladila lesklou látku a opatrně je uložila do krabice. Tolik se toho stalo od chvíle, kdy je v butiku prvně zkoušela. Cassidy si povzdechla a přikryla krabici víkem. Tím končí jedna epizoda v mém životě, pomyslela si.

Cassidy zamířila k telefonu. Vytočila číslo do Galerie, a když se jí ozvala recepční, požádala ji, aby ji spojila s Gail.

„Ahoj, Cassidy! No ne! Kam ses poděla?“

„Potřebuju vrátit klíč od ateliéru a taky mám ty šaty,“ vysvětlila jí Cassidy. „Můžeš někoho poslat, aby si je vyzvedl?“

„Aha.“ Na druhém konci linky bylo chvíli ticho. „Bohužel to bude trochu problém. Zrovna nevím, kam dřív skočit, a ostatní jsou na tom stejně. Vím, že Colin se po těch šatech sháněl. Buď tak hodná a zanes nám je. Když máš klíč, tak si odemkni v ateliéru a šaty tam nech. Klíč pak můžeš hodit do schránky. Colin je stejně pryč a my připravujeme výstavu.

„Raději bych –“

„Promiň, už musím končit, drahoušku. Můžeš je přinést třeba hned.“ Ozvalo se klapnutí a telefon oněměl. Cassidy zaklela a práskla sluchátkem.

Colin je pryč, pomyslela si, když brala krabici pod paží. Ideální příležitost, jak to skoncovat.

O půl hodiny později si otevřela klíčem dveře do Colinova ateliéru. Pronikavá vůně barev a terpentýnu jí živě vrátila všechny vzpomínky. Odhodlaně je však zahнала na ústup. Teď není vhodná chvíle na sentiment. Zamířila k jeho pracovnímu stolu a položila tam krabici s šaty.

Na chvíli se zastavila a rozhlížela se. Tady prostála tolik dní. Každý detail se jí vryl do paměti. Přesto toužila znovu si sáhnout na věci, které ji obklopovaly.

Překvapilo ji, že portrét stále leží na stojanu. Zapomněla na předsevzetí, že ihned odejde, a zadívala se na svou tvář.

Jak mohl Colin uvěřit, že jsem myslela vážně to, co jsem řekla? Díkybohu mi na to skočil. Byla jsem statečná a hodně to bolelo, ale jednou to přebolí. Můžu být pyšná na to, že jsem si zachovala hrdost.

Cassidy pohládla rukou zářivé fialky. Vtom se dveře do ateliéru otevřely. Cassidy sebou trhla, srdce se jí leknutím rozbušilo.

„Cassidy?“ Do místnosti vešel Vince, na tváři měl široký úsměv. „To je milé překvapení.“ A za chvíli už jí tiskl ruce.

„Dobrý den.“ Uvědomila si, že její úsměv působí nejisté, a proto se zatvářila potěšené, že ho vidí.

Vince si však všiml, jak jí nervózně třekají oči a jak má bledé tváře. „Jestlipak víte, že vás Colin všude hledá?“ zeptal se a zadíval se jí pátravě do očí.

„Ne.“ Cassidy se zděsila a ohlédla se přes rameno ke dveřím. „To samozřejmě nevím. Byla jsem pryč... mimo město. Pracovala jsem.“ Cassidy vyvinula ruce z jeho sevření. „Přinesla jsem zpátky ty šaty, v kterých mě Colin maloval,“ řekla na vysvětlenou.

Vince přimhouřil oči.

„Vy jste se schovávala, madonna?“

„Ne,“ vyhrkla Cassidy, „samozřejmě že ne. Říkám, že jsem pracovala,“ zdůraznila. Cassidy chvatně hledala nějaké jiné téma. „Nečekala jsem, že se v Americe zdržíte tak dlouho.“ Bylo jí lhostejné, co Vince odpoví. Hlavní je, když bude moct co nejdřív zmizet.

„Ano, také jsem s tím nepočítal. Snažím se Colina přesvědčit, aby mi prodal obraz, s kterým se nechce rozloučit.“

Cassidy se chytila okenního parapetu. Nohy měla zesláblé, jako by měla každou chvíli omdlít. *Celou dobu jsi věděla, že ho prodá,* vířilo jí hlavou. Věděla jsi od začátku, že mu jde o slávu a peníze. Snad jsi nevěřila, že si ho nechá a bude na tebe vzpomínat? Cassidy zavrtěla hlavou a povzdechla si.

„Cassidy...“ Vince jí zlehka stiskl ruku.

„Neměla jsem sem chodit,“ zašeptala Cassidy zoufale a znovu zavrtěla hlavou. „Mohla jsem to tušit od začátku.“ Chtěla se mu vyprostit a dát se na ústup, ale Vince ji zadržel. Něžně ji pohládl po tváři. „Prosím...“ vyhrkla Cassidy, „nelitujte mě. Nejsem tak silná, jak možná vypadám.“

„Takže ho milujete.“

Cassidy vytřeštila oči. „Ne, to jsem samozřejmě neřekla. Proč bych –“

„*Madonna*.“ Vince ji umlčel zvednutím ruky. V jeho očích byl soucit, s kterým nepočítala. „Viděl jsem váš portrét. Vaše oči jsou výmluvnější než slova.“

Cassidy sklonila hlavu a kousla se do rtu. „To jsem nechtěla... tolik jsem se bránila... promiňte, už musím jít,“ vyhrkla.

„Cassidy.“ Vince jí položil ruce na ramena. „Musíte jít za ním. Musíte si s ním promluvit.“

„To nejde, to nezvládnou.“ Cassidy mu položila ruce na hrudník a prosebně se na něj zadívala. „Prosím, neříkejte mu nic. Nechte si to pro sebe. Vezměte si obraz, ať už je pryč.“ Hlas se jí zlomil. Vince ji k sobě soucitně přivinul a Cassidy se nebránila. Zavřela oči a nechala ho, aby ji hladil po vlasech. Bolest zvolna odcházela. Dech se jí zklidnil a Cassidy cítila, že má dost sil odejít. Zvedla hlavu.

„Cassidy, Colin je můj přítel –“

„Jak zajímavé!“ ozval se náhle za nimi rezavý hlas. Cassidy trhla hlavou a spatřila Colina. „Zdá se, že jsem se v poslední době spletl ve víc lidech,“ prohlásil sarkasticky. „Gail mi řekla, že tě najdu nahoře,“ řekl a zastavil se přímo před nimi. „S mým přítelem.“

„Coline, počkej...“

Colin však Vince zastavil rozruženým pohledem. „Dej od ní ruce pryč a nepleť se mezi nás. Až tady skončím, můžeš pokračovat.“

Cassidy věděla, že v téhle náladě není možné Colinovi vzdorovat. Stiskla Vinceovi ruku a zašeptala: „Nechte nás o samotě, prosím.“ Vince však dostal strach, aby se Colin nedopustil násilí, a držel ji protektorsky kolem ramen. „Prosím, pusťte mě. Nemějte strach.“

Vince ji tedy pustil, i když neochotně. „Jak myslíte, *cara mia*.“ Svého přítele zpražil významným pohledem. „Nevzpomínám si, že ty by ses v někom spletl, příteli.“ Zamířil ke dveřím a tiše za sebou zavřel. Cassidy se nadechla.

„Přišla jsem vrátit klíč a šaty,“ řekla stručně. Olízla si nervózně rty, a protože Colin mlčel, pokračovala: „Gail mi řekla, že jsi odjel z města.“

„To se vám hodilo, když jste měli s Vincem ateliér k dispozici.“

„Coline, nech toho. Víš, že je to nesmysl.“

„Dostala jsi zálusk na vévodu?“ zeptal se Colin pohrdavě. „Asi bych tě měl varovat. Vince je sice štědrý, ale bohužel přelétavý.“ Provrtával ji očima. „Ale tobě by jistě stačil týden nebo dva.“

„Coline, tohle není tvůj styl,“ pokusila se ho uklidnit. Nakonec se rozhodla, že diskusi ukončí. Otočila se, ale Colin po ní hrábl rukou a zachytil hrst jejích vlasů. Cassidy vyjekla bolestí i překvapením.

Zblízka si Cassidy uvědomila, že Colin má oči ztrhané a rámované hlubokými stíny. Také nebyl oholený. Působil dojmem člověka, který je na pokraji fyzických sil. Cassidy si uvědomila, že nikdy netrpěl únavou, ani když dlouhé hodiny stál a maloval.

„Coline,“ vydechla naléhavě, aby se vzpamatoval.

„Kolik je v tobě nevinnosti,“ prohlásil Colin trpce a stisk mírně povolil. „Jsi nevinná, a přitom tak chytrá, Cass.“ Položil jí ruce na ramena a nemilosrdně s ní zatřásl. „Lhát slovy, to je jedna věc, ale lhát očima den za dnem, to je něco jiného. K tomu je zapotřebí hodně zkušeností.“

„To ne.“ Cassidy zavrtěla hlavou, protože nebyla schopná jeho obvinění vyvrátit. „Coline, pusť mě.“ Chtěla mu říct, že mu nikdy nechtěla lhát, ale že ji k tomu donutil, protože z něj měla strach. Ale věřil by jí? Těžko.

Bezradně zavrtěla hlavou a sklopila oči.

„Čeho jsi tím chtěla dosáhnout?“ dožadoval se Colin odpovědi. Jeho hlas přetékal vztekem i bolestí. Cassidy cítila, jak jí po tváři stékají slzy. Slunce zazářilo dovnitř a jeho paprsky se lámaly v kapkách slz. „Chceš, abych zapomněl, jak ses na mě den za dnem dívala? Chceš mi namluvit, že to, co jsem viděl v tvých očích, nikdy neexistovalo?“

„Dala jsem ti, co jsi chtěl. Možná víc, než jsi chtěl,“ bránila se Cassidy a trhavě vzlykala. Opřela se rukama o jeho hrudník a pokoušela se vyprostit z jeho sevření. „A teď mě pusť. Je konec!“

„Nedala jsi mi nic. Jen masku, krásnou slupku, skořápku,“ zvolal Colin posměšně. Přitáhl ji opět k sobě a přiměl, aby se mu podívala do očí. „To ostatní vzniklo jen v mé fantazii. Proč je konec, Cass? Vždyť to nikdy nemělo začátek.“ Pátravě se jí zadíval do očí, jako by tam hledal odpověď. „Řekla jsi, že jsem tě vysál. A jak myslíš, že

bylo mně? Třeba ty minulé dva týdny?“ zatřásl s ní, jako by ji chtěl přinutit, aby se přiznala.

„Měla jsi pravdu. Ten obraz není nic víc než tvář a tělo. V tobě totiž víc není. Není v tobě ani kousek citu. Na obraze jsem vytvořil úplně jinou ženu.“

„Coline, nech mě, to stačí!“ žadonila Cassidy vyčerpaně. Přitiskla si dlaně k uším, aby nic neslyšela.

„Proč nechceš slyšet pravdu, Cass? Protože pravda bolí?“ tázal se posměšně. Odtrhl jí ruce od uší a změřil si ji nenávisným pohledem. „Jen my dva budeme vědět, že ten obraz je lež. Ta žena neexistuje. Oba jsme jen posloužili svým zájmům.“ Odstrčil ji s pohrdavým úsměškem. „Běž si. Ať už tě nevidím.“

Cassidy prchala ke dveřím a neviděla pořádně na cestu, protože jí z očí tryskaly proudy horkých slz.

DESÁTÁ KAPITOLA

Bylo pozdní odpoledne, když Cassidy dorazila zpátky domů. Když utíkala z ateliéru, ani si nevšimla kudy, jak pro slzy neviděla na cestu. Proto se nevědomky ocitla u nábřeží. Tam si sedla na lavičku a vyplakala se. Neuměla si představit, že by se měla vrátit domů. Všechno by tam na ni padalo. Zamířila tedy zpátky do centra a toulala se uličkami plnými pospíchajících lidí, aby zapomněla na své trápení. Aspoň neměla pocit, že je tak strašně opuštěná. Únava brzo přemohla bolest. Cassidy se sotva vlekla. Ještě jí zbývalo přejít dvě křižovatky a byla by doma, když se spustil déšť. Byl chladivý a uklidňoval její nervy.

Když vešla dovnitř, automaticky zamířila ke schránce. Když otočila klíčem, vysypal se na ni přívál pošty. Samé letáky a účty, pomyslela si Cassidy otráveně. Nevadí, třeba mezi nimi najdu tip na

další práci. Musím se nějak živit. Musím tohle přežít. Práce mě zachrání.

Náhle ale mezi papíry nahmatala překvapeně velkou obálku. Razítko odcházející pošty znělo *New York*.

Rozbušilo se jí srdce tak, až se jí před očima zatmělo. Několik vteřin zírala bez dechu na obálku. Další odmítači dopis, přemítala a kousla se nervózně do rtu. Ale proč není obálka silnější, aby v ní byl i můj rukopis?

Srdce jí poskočilo nadějí. „Čert aby to vzal!“ zaklela tlumeně. Odhodila zbytek pošty na zem a obálku roztrhla. Přečetla si ho a nevěřila svým očím. Přečetla ho pro jistotu ještě jednou. „Panebože,“ zašeptala zničeně, „proč zrovna dnes?“ Bůhvíproč se dala znovu do pláče. „Vždyť jsem na to nebyla připravená,“ řekla nahlas, aby se uklidnila. „Zrovna teď bych to čekala nejméně.“ Utřela si rozzlobeně slzy a přečetla dopis znovu. „Ne, naopak dopis přišel ve správnou chvíli,“ rozumovala.

Nacpala dopis do kapsy a znovu vyběhla do deště. Za deset minut byla zpátky a bušila na Jeffovy dveře.

Jeff jí otevřel s kytarou v ruce. „Cassidy, ty ses vrátila! Kde jsi byla tak dlouho? Všichni tě sháněli. Už jsme chtěli vyhlásit poplach...“ Jeff se zarazil, protože si uvědomil, že Cassidy se tváří nadšeně, jako by chtěla radostí skákat do stropu. „Co se stalo... proč jsi tak mokrá?“

„Nejsem mokrá...“ Cassidy se podívala pod sebe. Kapala z ní voda a na zemi se tvořila loužička. „To je fuk, hlavní je, že mám tohle,“ řekla a zvedla nad hlavu láhev s šampaňským. „Právě jsem byla přijata do galerie spisovatelů. Můj rukopis projde korekturou, bude vytištěn a vystaven v každé veřejné knihovně.“

„Napsali ti, že tě berou?“ vykřikl Jeff nadšeně, až mu hlas přeskočil. Objal ji do náruče, zvedl do výšky a zatočil se s ní kolem dokola. Jeho kytara ji však tlačila do boku.

Cassidy ho se smíchem odstrčila. „To jsou mi výrazy! To se neumíš vyjádřit nějak vznešeněji? Chápeš, jaký je to okamžik?“ Cassidy pohodila hlavou, aby se jí vlasy shrnuly na záda. „V každém případě se ale najednou cítím nesmírně důležitá a na oslavu mého úspěchu tě zvu do mého literárního salonu, abychom vypili tuhle

láhev,“ prohlásila rozjařeně. „Smoking si brát nemusíš.“ Otočila se, aby zamířila ke svým dveřím, a zamávala lahví nad hlavou. Jeff ji ochotně následoval a zavřel za nimi dveře.

„Běž se usušit, já zatím otevřu tu láhev,“ nabídl se. „Nebo dostaneš zápal plic a budeš na prkně, ještě než na tvém románu oschne tiskařská čerň.“

Cassidy se po chvíli vrátila zabalená do froté županu a s ručníkem omotaným kolem hlavy. Jeff právě vytahoval zátku. Šampaňské vytrysklo jako gejzír.

„To je prý dobré na koberec,“ poznamenal se smíchem a nastavil dvě obyčejné skleničky. „Bohužel jsem našel jen sklenice od hořčice.“

„To nevadí. Broušené sklenice jsem dávno rozbila.“ Cassidy pozvedla skleničku. „Na zdraví jednoho velmi moudrého člověka.“

„Na kterého?“ ptal se Jeff zvědavě.

„Na mého redaktora,“ vyprskla Cassidy smíchy. Zaklonila hlavu a vypila obsah skleničky na jeden zátah. „Hmm, vynikající ročník,“ poznamenala spokojeně, „můžu poprosit o další?“ Jeff jí nalil. Cassidy kritickým pohledem změřila tekutinu, z níž jemně unikaly bublinky.

„Který ročník to je?“ Jeff zvedl zvědavě láhev, aby si přečetl vinětu.

„Letošní.“ Cassidy se dala do nehorázného smíchu, až se smíchy zalykala. Docela cítila, že jí povolily nervy, jak ji zaplavila rozjařilost. „Kupuju vždycky jen nové šampaňské. Na starší nemám.“

Jeff dopil a políbil ji na tvář. „Blahopřeju. Strašně moc jsem ti to přál.“ Sundal jí ručník z hlavy a hodil ho na židli. „Jaký je to pocit?“

„Ještě nevím,“ vyhrkla Cassidy a zavrtěla nechápavě hlavou. „Mám pocit, jako by se to nestalo mně, ale někomu jinému.“ Vzala skleničku a opět ji vypila jedním rázem. Věděla, že teď nesmí na nic myslet. Nemá smysl trápit se tím, že musela něco ztratit, aby něco získala. To je můj osud, říkala si. Lásku jsem vyměnila za úspěch. Tak to bude asi správně. Zatvářila se zamyšleně. „Měla jsem koupit dvě láhve,“ řekla a zatočila se dokola. „Tohle je příležitost, která vyžaduje dvě láhve.“ Cítila, jak jí víno rychle stoupá do hlavy. „Naposledy jsem pila šampaňské...“ Náhle se zarazila a opravila se.

„Naposledy v Santa Barbaře na svatbě mé kamarádky. Její svědek mě požádal v šatně o ruku.“

Jeff se dal do smíchu. Vtom se na dveře ozvalo zaklepání. Cassidy vykřikla: „Jen dále, vína je tu dost i pro –“ Do dveří vešel Colin a Cassidy se zarazila uprostřed věty.

Okamžitě jí vyprchala krev z tváří. A oči jí potemněly. Jeff se podíval rychle z jednoho na druhého, pak odložil skleničku.

„Promiň, už budu muset jít. Večer hraju. Ještě se uvidíme.“

„Nechod' nikam, Jeffe,“ namítla Cassidy. „Není nutné, abys odcházel.“

„Opravdu musím,“ omluvil se Jeff. Když ho chtěla zadržet, odtáhl jí ruku, vyměnil si pohled s Colinem a proklouzl dveřmi na chodbu.

„Cass,“ začal Colin a chtěl k ní přistoupit.

„Coline, prosím, raději odejdi.“ Cassidy si přitiskla ruce ke spánkům, protože se odtamtud opět roznášela bolest do celého těla. Hlavně nezačni brečet, říkala si usilovně. Hlavně nezačni brečet.

„Já vím, že jsem za tebou neměl chodit,“ začal Colin znovu. V jeho hlase zazněla únava a vyčerpání. „Vím, že nemám právo po tobě žádat, abys mě vyslechla. Ale přesto tě o to prosím.“

„Nevím, o čem bychom spolu mluvili,“ vyhrkla Cassidy rozčileně a změřila si ho nenávisným pohledem. „Všechno jsme si řekli. Všechno jsi zkazil. A teď chci, abys odešel.“

Bylo vidět, že Colina její slova zbolela. „Já tvoje důvody chápu, Cassidy, ale myslím, že si zasloužíš, abych se ti omluvil... abych ti vysvětlil, co se stalo.“

Cassidy semkla ruce k sobě, aby si dodala sílu. „Já si vážím tvé nabídky, Coline, ale není to třeba. Takže můžeš...“ Zvedla k němu oči. „Pokud je to všechno, tak...“

„Cass, panebože, měj se mnou víc slitování, než jsem měl já s tebou. Dovol mi, abych ti to vysvětlil, a omluvil se, pak mě můžeš vyhnat pryč.“

Cassidy nebyla schopná na jeho žádost odpovědět. Colin si všiml lahve a vzal ji do ruky. „Promiň, zdá se, že jsem překazil nějakou oslavu.“ Postavil láhev na stůl a vrhl na ni tázavý pohled. „Tvoji oslavu?“

„Ano.“ Cassidy polkla a snažila se tvářit ledabyle. „Otevřela jsem si láhev šampaňského na oslavu toho, že mi v nakladatelství přijali k vydání můj rukopis. Zrovna dneska jsem dostala od nich dopis.“

„Cass...“ Colin vykročil směrem k ní a vztáhl k ní ruku, jako by ji chtěl pohladit po tváři.

Cassidy strnula a pohotově ustoupila. Colin se zatvářil, jako by dostal facku, v koutku úst mu bolestně zacukalo. Cassidy pochopila, že ho zasáhla. Colin svěřil ruku.

„Promiň,“ vyhrkla Cassidy.

„To nic.“ Jeho hlas zněl odevzdaně. „Nemůžu čekat, že bys mě po tom všem chtěla vidět a snést můj dotek. Ublížil jsem ti.“ Zadíval se bezděčně na svou ruku a pak znovu zvedl oči k ní. Jeho oči si ji zkoumavě měřily. „Uvědomuju si stejně dobře jako ty, jak moc jsem ti ublížil. S tímhle pomyšlením budu muset žít. Nemám právo tě žádat, abys mi odpustila, ale snad bys mě mohla vyslechnout.“

„Tak dobře, Coline, povídej,“ vyhrkla Cassidy unaveně. Zhluboka se nadechla a čekala. „Možná bychom se mohli posadit.“

Colin ale zavrtěl hlavou. „Já zůstanu stát.“ Zamířil k oknu a tam se opřel o okenní parapet. „Už přestalo pršet, ale přišla mlha. Pořád mám před očima ten večer, jak ses dívala na nebe a počítala hvězdy. Měl jsem pocit, že jsi něco jako fata morgána.“ Poslední slova už šeptal. „Nosil jsem v hlavě dlouho představu nějakého ideálu. Kdy se krása snoubí s čistotou duše. Všechno v dokonalé rovnováze. Když jsem tě poprvé spatřil, byl jsem si jistý, že jsem ho našel. Musel jsem tě namalovat.“

Colin se na okamžik odmlčel a upadl v zamyšlení. „Když jsme začali,“ začal, „zjistil jsem, že máš všechno, o čem jsem vždycky snil. Vrozenou laskavost, oduševnělost, inteligenci, sílu, schopnost vášně. Čím déle jsem tě maloval, tím víc jsi mě fascinovala. Vzpomínáš, jak jsem ti jednou řekl, žeš mě očarovala. Téměř jsem tomu sám uvěřil. Nikdy jsem nepoznal ženu, po které bych toužil víc.“

Otočil se k ní a zadíval se jí do očí. Světlo dopadající z lampy odhalilo zraněné rysy. „Čím víc jsem se tě dotýkal, tím víc jsem tě chtěl. A přesto té noci, když jsme byli na hausbótu, jsem se s tebou

nechtěl milovat, protože by sis myslela, že jsi jen další v řadě mých milenek. Nechtěl jsem zneužít toho, že mě miluješ.“

Cassidy zavřela zděšeně oči. Tak přece. V duchu s tím počítala, že její pravé city odhalil, ale když to slyšela, cítila se ještě víc pokořená a ponížená.

„Prosím tě, neodvracej se ode mě. Nech mě to dokončit. Ten den, kdy jsem dokončil obraz, jsi všechno popřela. Obvinila jsi mě, že jsem namaloval něco, co neexistuje, iluzi, sny. Chovala ses tak chladně a lhostejně. Tvoje slova mě ranila tak, že jsem nemohl ani dýchat... netušil jsem, že máš nade mnou takovou moc. Zděsil jsem se a vinu svalil na tebe. Byl to pro mě nečekaný a nepříjemný objev. Chtěl jsem od tebe víc než od ostatních a tys mě odmítla. Dostal jsem na sebe vztek, že jsem se tak zmýlil, a nechal tě odejít. Když jsem za tebou přišel později, tys nebyla doma.

Byl jsem bez sebe strachy, kam ses poděla – dva týdny jsem tě všude hledal, vyptával se lidí, čekal před tvým domem. Netušil jsem, kde jsi a jestli se ti něco nestalo – hlavně jsem nevěděl, jestli se ještě někdy vrátíš zpátky. Tvůj soused mi ukázal tvůj záhadný vzkaz a nic konkrétního nevěděl.“

„Tys mluvil s Jeffem?“ zeptala se překvapeně Cassidy.

„Cassidy, copak to nechápeš? Zmizela jsi, jako když se po tobě země slehne. Když jsem se rozešli, tys ode mě utekla. Nevěděl jsem, co si mám o tom myslet. Snad že chceš za vším spálit mosty? Žes mě využila, abys mě ponížila, a hledáš si další oběť? Honilo se mi hlavou všechno možné. Myslel jsem, že z toho zešílím.“

Cassidy k němu vykročila. „Promiň, Coline, to jsem netušila. Nenapadlo mě, že by sis dělal starosti...“

„Starosti?“ opakoval rozrušeně. „Byl jsem bez sebe! Dva týdny, Cassidy! Dva týdny ses neozvala! Víš, jak je to ukrutně bezmocný pocit, když víš, že nemůžeš nic dělat? Jen čekat. A doufat! Celé dny jsem se toulal po Fisherman's Wharf. Zbytečně. Kde jsi vůbec byla?“ Rozhodil rukama a rozčileně jimi zamával. Náhle je však svěsil. „Promiň, už ani nevím, kdy jsem se pořádně vyspal. Nervy mám na pochodu a přestávám se ovládat.“

Colin uchopil sklenici na stole a dlouze si ji prohlížel. Náhle ji pozvedl. „Gratuluju, Cass. Na tvoje zdraví.“ Přiložil ji k ústům a dopil zbytek vína.

Cassidy sklopila oči. „Coline, to mě opravdu mrzí. Netušila jsem, že ti záleží na tom, abys věděl, kde jsem. Potřebovala jsem dopsat knihu. Odjela jsem na chatu, kterou mi půjčili známí.“

„To nic, já to respektuju.“ Ta slova ji zarazila a váhavě k němu zvedla oči. „Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ řekl mnohem klidněji. „Chci jen, abys pochopila, v jakém rozpoložení jsem byl, když jsem přišel dneska ráno do ateliéru a zničehonic tam našel tebe a Vince. Pochopitelně mě napadlo to nejhloupější vysvětlení. Nevím proč – asi za to může stres, vyčerpání, co já vím. Nic z toho ale neomlouvá, jak jsem se zachoval. Nenávídím se za každé slovo, které jsem vyslovil.“ Colin si přejel rukou po tváři. „Je mi hrozně, když si vzpomenu, z čeho jsem tě obvinil.“ Colin zavrtěl hlavou a obrátil se čelem o oknu.

„Gail to načasovala přesně,“ pokračoval. „Moc dobře věděla, jak mi ty dva týdny bylo a že mám nervy napnuté k prasknutí. Taky mě zná natolik dobře, aby věděla, s jakou reakcí u mě může počítat. Poslala Vince do ateliéru pod jakousi záminkou. A mě hned zavolala, že tam máte schůzku. Neřekla to narovinu, jen naznačila, ale já jsem na to skočil jako na lep.“ Přejel si rukou zátylek a povzdechl si.

„Stali jsme se milenci asi před rokem. Dlouho to netrvalo. Já jsem tomu nepřisuzoval důležitost, zato Gail se upnula k představě, že vytvoříme dokonalý pár. Gail má v sobě něco, co může vyprovokuje k tomu, aby po ní zatoužil. Ale když ji pozná lépe... měl jsem tušit, že to jsou její intriky. V každém případě jsme se dnes dohodli, že si vezme dovolenou – dlouhou dovolenou – možná natrvalo. Odlétá na Východ.“ Colin se k ní obrátil. „Byl bych moc rád, kdybys to pochopila.“

V místnosti bylo takové ticho, že Cassidy slyšela za tenkou stěnou drnkání na kytaru. „Coline,“ vydechla. „Vypadáš hrozně unaveně.“

Jeho výraz se změnil, v očích se objevila něha a zdálo se, že k ní vykročí a obejmě ji. Ale zůstal stát. „Ani nevím, kdy přesně jsem se do tebe zamiloval. Možná to bylo hned té první noci, kdy jsem tě

spatřil v mlze. Možná to bylo, když sis prvně oblékla ty šaty. Možná to bylo dávno předtím, než jsem tě poznal. Ale na tom teď už nezáleží.“

Cassidy vytřeštila oči a slova se jí pletla na jazyku. „Coline, já... to snad...“

„Já vím, že nemám jednoduchou povahu a vydržet se mnou není hračka.“

„To je fakt,“ přitakala. „Na to si dobře vzpomínám.“

Colin však pokračoval: „Jsem příšerně sobecký, podléhám náladám a černým myšlenkám. Jsem netrpělivý, když mi nejde práce. Nemůžu ti slíbit, že už ti nikdy neublížím, že tě nezraním, že tě neurazím, ani že nebudu netrpělivý a chovat se jako bez rozumu, ale vždycky tě budu milovat. Nikdo tě nemůže milovat víc než já.“ Colin se odmlčel a pak horečně pokračoval. „Chci tě požádat, abys zapoměla na opatrnost, a co ti radí rozum, a stala se mou ženou a matkou mých dětí. Prosím tě, abys sdílela svůj život se mnou a brala mě takového, jaký jsem. Miluju tě, Cassidy. Tentokrát je můj osud v tvých rukou.“

Cassidy rozpoznala, jak se mu do hlasu vloudil opět silnější irský přízvuk. Zůstal stát, jako by ji nechtěl ničím ovlivňovat. Cassidy si vzpomněla, jak ho raniło, když ucukla před jeho dotykem.

Pomalu k němu zamířila. Zvedla k němu ruce a objala ho kolem krku. Přitiskla si tvář na jeho rameno a opřela se o něho celým tělem. „Obejmi mě,“ zašeptala. Colin ji něžně objal a zabořil tvář do jejích vlasů. „Obejmi mě pevně, Coline,“ opakovala a přitiskla ho k sobě vší silou.

Colin poslechl a objal ji s láskou; i nelinu „Miluju tě,“ zašeptala a jejich rty se krátce setkaly. „Ani nevíš, jak dlouho toužím po tom, abych li to mohla říct.“

„Věděl jsem to dávno. Říkala jsi mi to každým pohledem svých očí,“ přiznal Colin. „Nechtěl jsem věřit, že jsem se do tebe taky zamiloval, že by se to mohlo přihodit tak snadno a tak rychle. Obraz byl skoro hotový, když jsem konečně našel odvahu si to přiznat. Pozval jsem tě na večeři a užíval si tvé blízkosti. Celou dobu jsem si představoval, že takhle spolu budeme žít už navěky. Neuměl jsem si představit, že bych žil sám nebo s někým jiným.“

Jeho hlas zněl ochraptěle, byl plný citu a dojetí. „Pak jsi všechno popřela a utekla. Byl jsem blázen a choval se jako šílenec. Buď jsem tě hledal po městě, nebo zíral na tvůj portrét a týral se představou, že už tě nikdy neuvidím.“

„Teď už mě máš,“ ujistila ho Cassidy a nic nenamítala, když ucítila, jak jeho horké ruce vklouzly pod župan, aby ji zahřály. „A Vince dostane můj portrét.“

„Nedostane! Řekl jsem mu, že ho za žádnou cenu neprodám. Ten portrét pro mě hodně moc znamená.“ Colin zavrtěl hlavou a vdechl do sebe svěží vůni jejích vlasů. „Vince by ho neocenil.“

„Ale já jsem myslela...“ Vtom si uvědomila, že to byly jenom její dohady. Z jakéhosi důvodu došla k názoru, že Vince mluvil o jejím portrétu. V tu chvíli ji zaplavila obrovská radost. Colin nikdy neměl v úmyslu její obraz prodat, protože pro něj něco znamenal –

„Co sis myslela?“

„To nic, teď už na tom nezáleží.“ Cassidy mu vtiskla polibek na krk. „Miluju tě, všechno ostatní není podstatné.“ Jejich rty se setkaly a tentokrát jim nic nebránilo v tom, aby polibek prodlužovali, jak dlouho se jim zachtělo.

„Cass...“ Colinovi prudce bušilo srdce. Vášnivě sevřel její obličej do dlaní. „Ty ani nevíš, jak moc tě chci.“

„Nevím, ale můžeš mi to dokázat,“ pobídla ho s tichým smíchem

Colin zasténal a ponořil rty do jejích úst. V tu chvíli mu její vůně omámila smysly. Nechápal, kde se v ní bere tolik moci.

„Musíme se vzít co nejdřív,“ šeptal vášnivě a zasypal její šíji polibky. Toužebně ji hladil po zádech a tiskl k sobě co nejvíc. „Co nejdřív,“ zdůraznil.

„Jistě.“ Cassidy zavřela oči a poddala se rozkoši z jeho dotyků. „Šaty mám už dávno připravené.“ Povzdechla si a opřela se o jeho rameno. „Ještě bych chtěla vědět, jaký název dáš mému portrétu?“ zeptala se.

„Už ho mám připravený.“ Colin se na ni láskyplně usmál. „Bude se jmenovat *Sullivanova žena*.“